COLECTIA ENIGMA ?

J. M. WALSH

SECRETUL CELOR 7

EDITURA PODEANU

LEI 20

J. M. WALSCH

SECRETUL CELOR 7

2002

COLECȚIA ENIGMA

5

Traducere de S. ȘTEFĂNESCU

EDITURA PODEANU, BUCUREȘTI
Strada Câmpineanu No. 7.

CAPITOLUL I.

ACCIDENTUL.

Montaigu Ryner păși pe șosea cu o secundă mai devreme; nu văzu automobilul decât când fu deasupra lui. Incercă să dea înapoi, dar o roată îl prinse și-l răsturnă. Intins pe spate, zări ca prin vis cerul și-și pierdu cunoștiința.

Când fu transportat la spitalul Nabora, crezură că-i mort. Dar Montaigu Ryner era înzestrat cu o uimitoare vitalitate. In zori își reveni, mârâi că este frânt și pisălogit, dar insistă să fie imediat dus acasă. Când află că-l vor ține în observație încă vreo două-trei zile, păru foarte nemulțumit.

Până atunci persoana lui rămăsese foarte misterioasă, căci nu se găsise nimic care să permită a-l identifica. Deabea când își recăpătă conștiința și vorbi, se află că se numea Montaigu Ryner. Declară că era rentier, și nu pomeni nimic de adresa lui. Fără îndoială, era bogat: portofelul său conținea cam o sută de lire, în diferite bancnote, hainele erau bine croite, rufăria impecabilă. La mâna dreaptă avea un inel foarte valoros.

Era ciudat, că se ferea să indice adresa sa. Hainele n'aveau eticheta croitorului, deși se vedea bine că fusese una. Numai infirmierei de zi, consimți să-i spună mai multe lucruri.

— Nu, n'am pe cine să anunț, spuse clipind din ochiul drept. (Celălalt era vânăt). Rude? Mai bine să nu mai vorbim. Le-ar pare bine să afle de accidentul meu! Să le lăsăm în pace. Intre mine și ele nu există nimic, necum simpatie.

Infirmiera nu insistă. La ora cinci îl vizită supraveghetoarea.

— Cum vă mai simțiți, d-le Ryner? întrebă ea.

— Fiziceşte, foarte bine, dar sunt neliniştit, din cauza afacerilor.

— O să vă facă bine, câteva zile petrecute aci, reluă ea îndatoritoare. Nu vă mai gândiţi la afaceri! Cu cât veţi fi mai liniştit cu atât vă veţi vindeca mai repede!

După plecarea ei Montaigu Ryner, revăzu pe infirmiera de zi. Fu mulţumit căci era foarte frumoasă.

— Supraveghetoarea mi-a spus c'aveţi febră! Din cauza agitaţiei de după prânz. La noapte trebuie să fiţi mai liniştit. Infirmiera de serviciu nu permite nicio abatere.

— Infirmiera de serviciu? Cum, plecaţi?

— Nu obişnuiesc să muncesc 24 de ore pe zi! Plec la 6 seara şi mă 'ntorc la 9 dimineaţa.

— Mă întreb... zise el. Mă întreb...

— Ce vă întrebaţi? spuse ea curioasă.

— Nu ştiu cum să vă explic, răspunse el cu o mişcare bruscă.

Tânăra fată îşi dădu seama de încurcătura lui, dar se făcu a nu pricepe.

— Aveţi grije! Dacă nu sunteţi liniştit, vă faceţi rău. Febra pe care aţi avut-o e un avertisment. Ce doriţi să-mi cereţi? Sunt liberă în seara asta. Dacă vreţi să duc vreo scrisoare...

— Cam aşa ceva... şovăi el. Aşi vrea să aranjez ceva... Cunoşti Hampstead-ul? întrebă el hotărându-se brusc.

— Nu prea. Vreţi să mă duc acolo, cu vreun comision?

— Ceva în genul ăsta... Vreţi să vă duceţi? Da! Şi cât îmi cereţi pentru asta? Jignită, fata replică rece:

— Fac asta numai ca să servesc un bolnav, nu pentru bani... Nici nu mai îmi vine să mă duc, după cele ce-aţi spus.

— Iartă-mă, spuse el neliniştit. Nu trebuia să spun aşa ceva. Dar gândeşte-te la atmosfera de suspiciune, în care am trăit toată viaţa, când toţi oamenii vedeau în mine doar un bancher. Te duci?

— Spune-mi ce vrei, se îmblânzi infiermiera. Dacă am să pot...

— E o chestie de bunăvoinţă. Vei merge la mine acasă. N'ai să găseşti pe nimeni acolo. Servitorii sunt învoiţi, căci azi dimineaţă trebuit să plec în Franţa. Totuşi vei putea intra foarte uşor. Iţi dau cheile...

Montaigu Ryner continuă expliicaţiile sale. Când termină,

tânăra fată își dădu seama că nu numai că avea o misiune ușoară dar acum cunoștea foartea bine casa, ca și cum ar fi vizitat-o. Montaigu Ryner se pricepea să descrie pitoresc dar și foarte exact.

— Îți mulțumesc, termină el călduros. Mi-ai luat o mare grijă. In viitor va trebui să fiu mai prudent. Dacă nu era accidentul ăsta, n'aveam nevoie să te trimit în casa mea.

— Ei! S'a întâmplat. Nu-i nimeni de vină.

— Da, s'a întâmplat. Dar nu ai dreptate în totul. A fost greșeala mea.

Ea crezu că vorbește de accidentul de automobil, dar se înșela. „Accidentul" la care se gândea Montaigu Ryner, nu se întâmplase încă, și el nădăjduia că nu se va întâmpla niciodată.

CAPITOLUL II.

CASA DIN HAMPSTEAD.

Geamurile ferestrelor luceau puțin, în lumina slabă a stelelor, dar casa era în întunerec. Vera Limforth respiră ușurată. Ii fusese teamă de vreo încurcătură.

Introduse cheia în broască și deschise ușa. In ciuda hotărârii sale, Vera era emoționată. Strada-i păruse pustie, și casa sinistră. Se scutură, întinse mâna la locul știut și întoarse întrerupătorul. Se aștepta să vadă un interior bogat, dar luxul descoperit îi luă ochii. Se opri un moment admirând, dar amintindu-și recomandația lui Ryner, stinse lumina și înaintă cu mâinile întinse prin întunerec.

— „Nu lăsa aprinsă lumina aprinsă în vestibul, spusese Ryner. Ar putea să treacă vreun polițist și l-ar surprinde, căci se știe că sunt plecat. D-ta îmi faci un mare serviciu și n'aș vrea să te pun într'o situație penibilă".

Găsi cu ușurință camera pe care o căuta, și aprinse lumina, căci ferestrele aveau obloane. Dar își dădu seama că M. Ryner greșise în descrierea lui. Casa avea într'adevăr obloane, dar ele nu erau închise. Ceeace nu schimba nimic deoarece draperiile de catifea mascau în întregime ferestrele. Vera se îndreptă spre casa de bani, așezată într'un colț și mascată de draperii de aceeași culoare ca și cele de la ferestre.

Trecând prin cameră, văzu pe birou câteva scrisori. Se uită la ele fără să vrea. Erau patru adresate „D-lui Ryner Esquire". Una era din Londra; ştampila poștei purta data

4 Martie, ora 16.30. Vera văzu totul, fără a lua nimic în seamă.

Scoase din geanta, hârtiuța pe care-și notase cifrul casei de bani, și îngenunchind, începu să miște cadranul. Când ajunse la ultima literă, îi veni o idee, bruscă. O idee atât de importantă, încât își întrerupse lucrul. Stampila poștei aplicată pe această scrisoare din Londra indica 4 Martie, orele 4 și 30. 4 Martie era chiar astăzi — scrisoarea fusese distribuită dimineața. Era evident dar, căci Montaigu Ryner se afla la spital încă de aseară, că cineva adusese scrisorile aci, în timpul zilei și le pusese pe birou. Poate un servitor? Insă Montaigu Ryner îi spusese că toți servitorii erau plecați. Poate atunci, fără îndoială, o femee angajată pentru a face în fiecare zi curățenie prin casă? Explicația destul de plauzibilă o liniști puțin. Mai hotărâtă, Vera se întoarse spre casa de bani, trase cu putere de mâner, o deschise și se aplecă puțin pentru a privi în interior. Cu destul de multă greutate găsi ceeace căuta. Era o casetă grea, din lemn șlefuit ce răspândia un miros de lemn de santal.

Un sgomot ușor se auzi în spatele ei. Vera se întoarse speriată, strângând cu putere caseta la piept. Un om tânăr, înalt și bine făcut, în haine de seară, o privea stupefiat din pragul ușii. Fumul albastru din țigara ce o ținea între degete se urca ușor spre tavan.

— Ce dracu faci aici? spuse tânărul mai mult curios decât amenințător.

Vera scăpă din mână hârtiuța cu cifrul casei de bani. Speriată și zăpăcită cu mera, nu observă acest lucru. Caseta din lemn de santal o ținea strânsă între mâini. Orice s'ar întâmpla, o va ceda greu.

Vera Limforth își recăpătă stăpânirea de sine și înfruntă privirea noului venit. Era palidă, căci aventura luase o întorsătură neașteptată. Silindu-se să pară cât mai demnă, ea zise:

— Aș vrea să știu, ce cauți dumneata aici!

Tânărul o privi în față.

— Curios! Ai oarecare îndrăsneală întrebându-mă de acest lucru.

Făcu câțiva pași spre birou, și se uită la scrisori.

Pentru moment, trecerea era liberă. Vera care se neliniș-

tea din ce în ce mai mult, sesiză ocazia. Traversase deacum jumătate de cameră, când o mână viguroasă îi prinse braţul.

— Nu aşa, spuse tânărul cu o voce fermă şi glacială. Să nu-ţi închipui că vei dispărea fără explicaţii. Prezenţa dumitale aici mă surprinde. Vreau să ştiu motivul.

— Este tocmai ceeace vreau să te întreb şi eu, ripostă Vera care-şi recăpătase prezenţa de spirit, gândindu-se că poate are de a face cu un borfaş bine stilat. Sângele rece, îndrăsneala şi felul său de a se purta confirmau această ipoteză.

— Adevărat? răspunse el batjocoritor. Eşti foarte curioasă. Dar, curiozitatea, cred, face parte din bagajul tău profesional; îţi este foarte folositor în meserie, hai?

— Aşează-te pe scaun, spuse el deodată dându-i drumul de mână.

Ea se îndreptă spre fotoliul cel mai apropiat; avea impresia că nu se va mai putea ţine pe picioare. Şi ceeace era ciudat, într'o situaţie unde totul era misterios şi bizar, individul nu făcea nici o aluzie la caseta pe care o ţinea sub braţ. Nici nu părea să-şi dea seama de existenţa acestui obiect.

El îndreptă privirea spre cassa de bani, şi clătinând din cap, spuse:

— Bravo. Permite-mi să te felicit pentru abilitatea cu care ai operat. Abilitate de hoţ... „pur sang", mai bine zis de hoaţă. Puţin interesează asta: contează maniera cu care ai lucrat. A dumitale este de prima clasă.

Ochiul său întâlni hârtia căzută pe covor. O ridică şi o citi cu curiozitate.

— Nu te-am apreciat la justa d-tale valoare, spuse el cu calm. Eşti mult mai dibace decât credeam. Ce noroc pentru dumneata de a fi ales tocmai această noapte, când acest bătrân Montaigu este la spital.

— Ce vrei să spui? răspunse Vera. Ce drept ai dumneata de a mă reţine aici şi de a mă chestiona? Mă găsesc în casa d-lui Montaigu Ryner, nu-i aşa?

— Te găseşti în casa d-lui Montaigu Ryner, într'adevăr. Dar nu văd ce legătură are asta cu situaţia în care te afli. Oare ai obiceiul de a fura numai din casele oamenilor cărora le cunoşti numele?

Indignarea Verei crescu:

— Nu înțelegi, strigă ea, că nu sunt o hoață. Am venit aici pentru a îndeplini o misiune de... caritate, da, încercând prin asta să fac un serviciu unui bolnav din spitalul unde lucrez. Dacă aș fi bănuit că mi se va întâmpla o astfel de aventură, aș fi respins rugămințile d-lui Montaigu Ryner.

Ochii negri ai tânărului străluciră:

— Ce vrei să spui?

— Ceeace am spus. Indeplinesc o misiune, iată totul!

Vera era acuma mai sigură ca niciodată că avea de a face cu un intrus, un pungaș care o considerase de meseria lui. Ea își dădu seama că procedase prost spunând că fusese trimisă de Montaigu.

Caseta din lemn de santal conținea fără îndoială un obiect de valoare și elegantul pungaș avea șanse să pună mâna pe ea. Faptul că ignorează existența casetei, o făcea să creadă că individul în sinea lui este preocupat mai mult ca orice de însemnătatea și valoarea ei.

Numai un pas și-ar fi putut pune stăpânire pe ea. Ar fi putut și ea în acest caz, să strige după ajutor, dar cine ar fi auzit-o. Singura tactică de urmat era să pară cât mai indiferentă și să-și joace rolul cu mai multă hotărâre. Vera se ridică și se îndreptă spre ușe.

Omul ezită o secundă. Dar când fata ajunse la ușe, se repezi, o apucă de talie, și cum ea începuse să strige, îi astupă gura cu mâna.

— Astâmpără-te fetițo! porunci el scurt și cu violență. Ți-ai bătut joc de mine. Am fost idiot că te-am lăsat să trăncănești atâta.

Eleganța manierelor sale dispăruse, ca și politețea lui calmă. Figura sa devenise aspră din cauza furiei, ochii săi negri avea o lucire stranie.

In acel moment se auzi lovituri puternice în poarta casei. Sgomotul părea să clatine casa din temelii răsunând în ecouri lugubre prin pustietatea culoarelor.

— Poliția, murmură necunoscutul înfuriat. Nimeni altul n'ar îndrăsni să bată cu atâta putere. Tu i-ai atras aici! Vera nu-și dădu bine seama dacă i se adresase ei. Ridică privirea, dar nu putu să-i vadă fața, căci necunoscutul apă-

sase pe comutatorul electric, stingând lumina. Intunerecul era profund. Vera simți cum îi bate inima.

Loviturile în poartă reîncepură cu mai multă violență.

— Suntem într'o situație primejdioasă, șopti tânărul. Nu face sgomot. Ne vom răfui noi mai târziu.

Tânăra fată se lăsă condusă în partea cealaltă a camerei. Simții draperiile de catifea dela fereastră atingându-i obrazul. Ghici intenția lui înainte, fără ca el să fi vorbit.

— Trebue să ne ascundem după aceste perdele, șopti el. Din fericire sunt destul de lungi pentru a ne acoperi și picioarele. Și acum, nici o mișcare, până nu te voi preveni eu!

Ea simți cum necunoscutul o acoperă cât mai bine. Auzi un sgomot ușor și presupuse că el se ascunsese după cealaltă draperie.

Apoi, liniște mormântală.

CAPITOLUL III.

PRINSĂ IN CURSĂ.

Loviturile în poartă încetaseră. Liniștea se restabilise. Câteva minute nu se mai auzi nici un sgomot; Vera crezu că agenții plecaseră. Obosise stând în aceeași poziție. Un slab curent de aer dela geamul din spate îi procura o senzație de frig pe la ceafă. Se temea să nu strănute. Era pe punctul de a se mișca și de a risca o privire în partea cealaltă a draperiei, cu toate că știa bine că nu va vedea nimic din cauza întunericului, când fără să poată preciza din ce parte a casei, auzi un sgomot ușor și înăbușit, ca o mobilă care trosnește. Ea rămase nemișcată, așteptând.

Se auziră răsunând pași prin coridor; tropăituri de bocanci pe care Vera le atribui agenților. Intraseră deci. Un minut mai târziu, scârțâi clanța dela ușă și ea auzi cum aceștia pătrunseră în cameră. Trebuia să fie patru sau cinci, judecând după sgomotul pașilor. Se auzi un țăcănit ușor și camera se umplu de lumină. Vera auzia cum îi bate inima. Se ținea dreaptă, nemișcată căutând să-și țină răsuflarea. Spera că nu o va descoperi. Totuși cei trei polițiști, nu erau decât trei, trecură prin fața ei, mișcând puțin catifeaua draperiei și se opriră în mijlocul camerei. Primul, în uniformă, era agent de serviciu. Ceilalți doi erau îmbrăcați în haine civile. Unul dintre ei, tânăr, svelt, și cu o înfățișare hotărâtă, privea spectacolul cu un fel de satisfacție sarcastică; celălalt, în vârstă, cu părul cărunt, avea o figură tristă și dezamăgită. Era adevărat că inspectorul Rother își făcea anchetele cu

nonșalanță și melancolie, fără ca totuși să fie lipsit de umor.

— Am ajuns prea târziu, Rother, spuse cel mai tânăr.

— Așa îmi pare și mie, răspunse inspectorul. Tipul trebue să fi aprins această lampă pentru a vedea bine drumul. Nu e deloc rău din partea lui...

In dosul perdelei, tânăra fată tresări. Deci gestul ei imprudent în vestibul atrăsese atenția. Cui însă? Dacă agentul de poliție observase lumina, ar fi venit imediat să vadă ce este cu această lumin. Un vecin, deci, a remarcat acest lucru și, cum știa că Montaigu Ryner lipsește de acasă, telefonase la postul de poliție. Această presupunere era aproape exactă, după cum află ea mai târziu.

Rother se apropie de cassa de bani și o examină în interior.

— Mă întreb ce ar fi luat de aici... Ce părere ai? întrebă el pe colegul său.

— Imi închipui, răspunse acesta din urmă. Cred că este vorba de... Și, coborându-și vocea, șopti câteva cuvinte la urechea lui Rother. Inspectorul făcu un semn afirmativ și reluă cu un suspin:

— Regret că am sosit prea târziu. Am fi prins păsărica noastră asupra faptului.

Tot vorbind, el privea împrejurul lui. Deodată, se îndreptă către partea opusă a camerei. Pe covor zăcea o bucată de hârtie. Rother o ridică, citi ceeace era scris și întinse tovarășului său.

— Cifrul cassei de bani, spuse acesta surâzând ușor.

Vera Linforth înțelese că era vorba de hârtiuța ce o găsise necunoscutul. Surprins de loviturile în poartă, acesta o scăpase probabil din mână.

— Ei bine, reluă tânărul, ce trebue să facem... Un furt a fost comis aici, e evident, și nu este mai puțin evident că hoțul a scăpat. N'am face mai bine să plecăm? La ce ne-ar mai folosi dacă am mai rămânea?

— La nimic, spuse Rother. Și e regretabil. Aș fi dorit să arestez pe cineva în noaptea asta... Va trebui să închidem cassa de bani și să-l lăsăm pe Thornton de pază aici. Printr'o mișcare a capului el arătă spre agent.

— Această cassă de bani deschisă este ispitoare, reluă el. M. Ryner pune mare preț, fără îndoială, pe documentele ce

se găsesc în ea. Cred că nu ar fi deloc fericit dacă ar dispărea.

— Deloc fericit? Desigur că nu. Cunoşti prea puţin pe Ryner, întrebuinţând un asemenea cuvânt dulce.

— Şi tu, îl cunoşti bine? întrebă cu jumătate de voce Rother.

— Cine îl cunoaşte? răspunse tânărul poliţist, accentuând intenţionat cuvintele astfel că amândoi zâmbiră semnificativ.

După draperie, Vera se simţea foarte nedumerită. Ce însemnau aceste subînţelesuri şi acest mister în legătură cu Montaigu Ryner? Cine era el? Era oare omul dela spital sau acela nu era decât un impostor?

Liniştea care urmă după ultimele cuvinte ale poliţiştilor o intrigă şi o nelinişti, dar ea nu îndrăsni să se mişte şi draperia deplasându-se, nu putea să vadă nimic.

Ea nu ştia că Rother ridicase deodată mâna pentru a se face linişte. Părea că nu priveşte nimic precis: ochii săi tăceau cu nepăsare prin cameră.

Brusc, fără ca nimeni să-i ghicească intenţia, traversă camera şi trase la o parte draperia în dosul căreia era ascunsă Vera.

— Ieşiţi, domnişoară, spuse el cu un ton amabil. Ieşiţi ca să vă vedem puţin. O domnişoară hoaţă este o noutate pentru mine.

Palidă, tremurând de spaimă, nu putea face altceva decât să se supună. Catastrofa survenise. O va aresta. Insă acuma când acest gând devenise realitate, ea îl prefera neliniştei în care stătuse până atunci. Instictiv ea privi către cealaltă draperie şi imediat îşi dădu seama de prostia ce tocmai o făcuse. Acest inspector de poliţie cu privirea sumbră nu era un prost. El urmări direcţia în care se îndreptaseră ochii săi.

— Ai un complice? spuse Rother.

Şi se duse să tragă cealaltă draperie.

Vera Linforth înăbuşi un strigăt de mirare. Necunoscutul dispăruse.

CAPITOLUL IV.

CRIMA.

O clipă Rother privi cu milă spre tânăra fată. Apoi întrebă:

— Ţi-a plecat prietenul?

— Prietenul? făcu Vera cu vocea sugrumată. Nu... nu ştiu ce vrei să spui.

— E, nu! N'ai fost singură. Inutil să tăgăduieşti.

Vocea lui Rother devenise aspră şi categorică. Privirea era dură ca oţelul.

— Erai cu cineva care fuma!

— De unde ştii că nu fumam chiar eu!

Vera n'ar fi putut spune de ce acoperea fuga necunoscutului. Nu o lăsase el în încurcătură prin felul laş în care o părăsise? Rother dădu din cap.

— Nu arăţi a fumătoare! In schimb te parfumezi, şi un parfum foarte bun. Putem şti ce căutai aci? Domnişoară...?

— Limforth, Vera Limforth. Am venit să iau un pachet din-tr'un cufăr.

— Ah! Mărturiseşti... se miră Rother. Gândeşte-te, nu spune nimic care ţi-ar putea îngreuia situaţia, nu te oblig. Dacă vrei însă, să ne povesteşti totul, te ascultăm...

— Cred că-i mai bine să spun tot. Pot să stau? Sunt foarte obosită.

— Am venit, reluă ea după ce se instală pe fotoliul oferit de agentul cel tânăr, ca să iau o cutie din cassa de bani. Ţiu să precizez însă că am fost trimisă aci chiar de dl. Montaigu Ryner.

Cei doi polițiști schimbară o privire de surpriză, cașicum nu vedeau legătura dintre această afirmație și bănuelile lor anterioare.

— Dar cum de v'a ales d. Ryner ca mesageră? întrebă Rother. Și unde este el?

— In tratament la spitalul Nabora, răspunse Vera și le povesti accidentul lui Montaigu Ryner.

— Din ce în ce mai curios, murmură inspectorul. Continuă d-șoară...

Vera povesti tot ce se petrecuse până în clipa când necunoscutul se ascunsese după perdea.

— Vasă zică a fugit și te-a lăsat aici! Povestirea pare adevărată, și sunt dispus s'o cred. Ce părere ai Ravenslie?

Tânărul agent tresări ca turburat dintr'o visare adâncă.

— Sigur că da! E prea amănunțit ca să nu fie adevărat. Va trebui însă s'o ținem sub observație pe d-ra Limforth, cât timp facem ancheta. Nu putem să ne luăm răspunderea de a o lăsa să plece, nu-i așa?

— Nu, nu putem! zise Rother.

Totuși cei doi agenți păreau că o simpatizează pe Vera.

— Vom face așa fel, ca totul să se aranjeze cât mai repede, adăugă Rother.

— Cu alte cuvinte mă arestați, zise Vera îngrozită.

— Ar fi mai exact spus, că te luăm sub protecția noastră, răspunse Rother. Da, da... Te-am găsit dealtfel în împrejurări foarte delicate, cu mâna'n sac, cum se spune, și arătă caseta pe care Vera o ținea în brațe.

— Ai luat-o din casa de bani?

— Deaceea am venit aci, afirmă Vera.

— Si dacă nu veneam noi, o duceai omului dela spitalul Nabora?

— Da, așa-mi spusese.

— Mă îndoiesc că ai fi putut s'o duci, zise brusc Ravenslie.

Văzând-o gata să-l întrerupă, o opri cu un gest.

— Un moment d-ră Limforth, dă-mi voie să-ți explic. Cred că necunoscutul ți-ar fi luat caseta. El venise după acelaș lucru. Sosirea noastră l-a împiedicat însă. Dându-și seama că nu puteați scăpa amândoi, te-a ascuns după perdea și el a șters-o. Ce părere ai?

Din fundul fotoliului tânăra fată ridică privirea spre agent. Ceva în expresia feții lui îi însufla încredere.

— Da, așa trebuie să se fi întâmplat!

— Ești bună să-mi dai puțin caseta, d-ră Linforth? făcu Rother. Nu-i a d-tale și-ar fi mai bine s'o luăm noi.

Cu părere de rău fata-i dădu cutia și Rother o cercetă cu multă curiozitate.

— Mă 'ntreb, ce-o fi conținând? spuse privind la Ravenslie.

— Nu putem ști. E încuiată cu cheia.

— A da, făcu Rother încercând capacul. Să plecăm. D-ta, spuse agentului, să stai aici. Vom trimite îndată un agent de schimb.

Casa lui Montaigu Ryner avea o grădină străbătută de o alee. Pe drum Vera își aminti scârțâitul pietrișului la venirea ei. Cu toate că fusese prinsă în flagrant delict, își dădea seama că totul avea să se aranjeze. Felul în care polițiștii ascultaseră povestirea ei, îi inspirau încredere. Ținând caseta subțioară Rother mergea primul, iar Ravenslie era în urma fetei. Deodată inspectorul se opri atât de neașteptat în cât ceilalți doi îl îmbrânciră.

— Ce este? șopti repede Ravenslie.

In loc să răspundă Rother, fluieră a pagubă. Se aplecă spre o matahală neagră la picioarele lui, apoi se ridică.

— Ce este? repetă Ravenslie.

Rother aprinse un chibrit. La lumina slabă văzură o formă omenească nemișcată pe pietriș, ca o uriașă stea de mare.

— Cred că-i mort? spuse Rother. Injunghiat în inimă.

— Știi cine este? întrebă Ravenslie.

— Nu, dar îmi închipui, răspunse Rother arzând chibritul până la cap. Nu te apropia d-ră.

Cu toate astea Vera se aplecă, curioasă. La lumina chibritului deosebi bine fața mortului și păli.

— E un omor! șopti Rother ridicându-se. Flacăra chibritului lumină o secundă trăsăturile feței și inspectorul o privi mirat.

— Il cunoști?

— M-da, răspunse slab Vera, fiindu-i silă de a mărturisi. E omul de care v'am vorbit. Tânărul care a intrat când deschideam cassa de bani. Acela care a fugit.

CAPITOLUL V.

MONTAIGNU RYNER PRIMEŞTE VIZITE.

După descrierile Verei Limforth, Montaigu Ryner își închipuise pe infirmiera de noapte, bătrână, cicălitoare, care consideră bolnavii, drept simple „cazuri”. Constată însă că presupunerile sale nu erau toate adevărate. Infirmiera era tânără, cu ochi frumoși și glasul blând. Insă îi spuse că ea nu va tolera nici o indisciplină, și-i arăta ce trebuia să facă și mai ales ce nu trebuia să facă. In slujba ei, era un despot. Montaigu Ryner oftă neliniștit, căci își închipuia o mie de situații neplăcute, care riscau să se producă înainte de sosirea Verei Limforth.

Pe la șapte seara, în timp ce rănitul dormea agitat, se anunță un vizitator. La auzul acestei vești Ryner deschise ochii mari. Omul pe care-l văzu intrând era ultimul la care s'ar fi așteptat. Privirea vigilentă a infirmierei surprinse o tresărire nervoasă, dar se făcu că nu observă nimic.

— Puteți sta cel mult zece minute, zise ea rece vizitatorului. Aveți grijă, d-l Ryner nu trebuie să fie turburat. Dacă-l văd obosit când mă'ntorc, veți pleca imediat indiferent dacă cele zece minute au trecut sau nu. Ați înțeles?

— Nu vă mai necăjiți în zadar d-ră Crewe, spuse vizitatorul. (Infiermiera fu destul de mirată, căci după câte știa, nimeni nu o cunoștea). N'am venit ca să-l plictisesc pe d-l Ryner. Sper chiar că-i va face bine prezența mea.

— Vom vedea, răspunse ea tot atât de rece, depărtându-se.

Necunoscutul trase un scaun la capătul patului și se așeză.

— Lumea nu e obișnuită să vă vadă întins ca acuma, fără apărare, remarcă el cu răceală.

Figura lui Montaigu Ryner se întunecă.

— E supărător, răspunse el, foarte supărător și mai ales în această noapte.

— Pentru ce în această noapte? întrebă vizitatorul cu un ton bănuitor.

— Odată îți voi explica, spuse Montaigu Ryner. Deocamdată aș vrea să știu dece ai venit și cum ai putut afla că mă aflu aici?

— Nimic mai simplu. Numele dv. figura în toate ziarele de după amiază: Necunoscutul lovit de un automobil aseară și transportat la spitalul Nabora a fost identificat. Este vorba de Montaigu Ryner, o personalitate foarte cunoscută. Se crede că ar fi în afară de orice pericol.

— Cum? scria așa ceva? Jewis!

— Nu tocmai așa, dar cam așa ceva.

— Ești extraordinar de perspicace, Jewis, spuse Ryner cu ironie. Și acum, de ce ai venit?

— Ca să văd ce aș putea face. Când ieșiți din spital. Nu aveți aerul de a fi tare bolnav?

— Când ies? E bine, și eu aș vrea să știu. Am impresia că sunt ținut sub observație aici.

— Asta înseamnă fără îndoială că își bat joc de dv. Dar de ce n'ați pleca?

— Pentrucă nu pot să plec, spuse Ryner furios. Mi-au încuiat hainele nu știu unde. Altfel crezi că aș fi atât de idiot ca să rămâi aici?

Urmară câteva momente de tăcere, în timpul cărora Jewis îl examină cu atenție. Insfârșit, îi șopti la ureche:

— Aș putea să vă scot afară de aici, în noaptea asta.

— Imposibil, ți-am mai spus-o, n'am haine.

— Nu contează, vă voi procura eu altele.

— Fie. Dar cum mi le vei aduce? Și cum le voi putea îmbrăca fără riscul de a putea fi surprins?

— Riscul nu e prea mare, aș zice chiar deloc, reluă Jewis. D-ra Crewe va pleca la masă pe la 8 seara. Cât timp va lipsi o altă infirmieră va veni din când în când să vadă dacă mai ai nevoe de ceva. Avem șanse deci ca cel puțin dela 8 până la 8 și un sfert să nu fim turburați.

— De unde știi toate acestea? întreba Ryner.

Jewis surâse, și-i răspunse încet:

— Informaţiuni primite.

La auzul acestor cuvinte, Roger îi aruncă o privire ascuțită. Un fior îi trecu prin tot corpul și Jewis rânji.

— Să revenim la cele ce am vorbit. E probabil că veți dispune de un sfert de oră nesupărat de nimeni, sau în cel mai rău caz de cinci minute. Cinci minute sunt suficiente pentru a putea părăsi această cameră.

— Da, dar această evadare are inconvenientele ei, ripostă Ryner. Se va scrie în ziare și asta mi-ar face mult rău, — s'ar putea chiar să mă interneze din nou, cu forța.

— Chiar dacă s'ar scrie în ziare, adăogă Jewis, n'ar fi mare lucru, căci odată ce veți putea face dovada sănătății dv. fizice, nimeni nu v'ar putea obliga să reveniți la spital. Nu uitați că dacă nu v'ați fi perdut cunoștința imediat după accident, ați fi putut refuza internarea. Libertatea cetățeanului englez este sfântă. Notați bine că nu vă oblig să faceți ceeace am spus. Singur dv. veți decide...

Ryner reflectă. Vera nu se va înapoia înainte de ora 9 dimineața. Fugind din spital ar putea să i-o ia înainte. Foarte probabil că ea nu va merge la Hampstead înainte de ora 8 și jumătate. Cu un automobil ar putea ajunge la timp, înainte ca ea să fi putut lua caseta.

— Păcat că n'ai venit de dimineață, mormăi el. Asta m'ar fi cruțat de mult necaz. Ar fi trebuit să iau măsuri...

— Cu privire la fuga dv.? spuse cu vioiciune Jewis.

— Nu. Cu privire... la... la altceva. Dar cum crezi că mă vei putea face să ies de aici?

Pe scurt Jewis îi expuse planul său. Tocmai terminase de vorbit când d-ra Crewe reveni.

— Cele zece minute au trecut, spuse ea. V'am acordat mai mult timp decât ar fi trebuit. Ați face bine să plecați.

Jewis n'avea nimic de câștigat dacă mai lungia vorba. Și apoi timpul său era limitat și mai avea de pus la punct preparativele, ce nu sufereau întârziere.

— La revedere, Ryner, spuse el. Pe curând.

— Să sperăm, răspunse celălalt. N'aș permite ca să se bată joc de mine.

Jewis se obținu să mai răspundă și plecă. Infirmiera îl conduse până la ușe cu un aer bănuitor. Dealtfel nici Montaigu Ryner nu-i inspira prea multă încredere; deaceea trebuia să fie precaută cu vizitatorul.

— L'ați cam iritat, spuse ea. Nici n'ați văzut cum se înroșise la față.

— Exact, răspunse Jewis, dar din alte motive ce nu le puteți ști.

Ora prânzului sosise. Ea se duse să-și schimbe hainele, punându-i în vedere infirmierei ce trebuia să-i țină locul, că pleacă. Destul de inteligentă ca să înțeleagă că M. Ryner nu era un bolnav model, își dădea seama că liniștea pe care o afecta nu era tocmai naturală.

Montaigu Ryner așteptă ca ea să se îndepărteze. Becurile electrice răspândiau o lumină slabă. Imprejurul paturilor domnia o penumbră deasă. Se ridică cu băgare de seamă și ascultă cu atenție. Totul părea liniștit: nu se auzeau decât respirațiile mai mult sau mai puțin regulate ale bolnavilor sau vaetele lor înăbușite. Nimeni dintre aceștia nu l-ar fi putut jena.

Se dădu jos din pat, își puse halatul de spital, papuci în picioare, și se îndreptă încetișor spre ușa din fundul sălii. Era ușa de eșire în caz de incendiu. Știa dinainte acest lucru și spera că nu va fi încuiată. Tocmai pusese mâna pe clanță când de alături dintr'un pat cineva îi șopti ceva pe înfundate. Fără a ține seama, el apăsă pe clanța ușii. Ea rezistă, și timp de o secundă își văzu planul năruit. Dar se înșelă căci ușa se deschise după ce mai încercă încă odată cu mai multă putere. Eși și o închise încetișor.

Prin papucii de lână simți cum se strecoară răceala treptelor scării de fer. Halatul ce-l purta fiind de culoare închisă ca și întunerecul din juru-i, îl făcea invizibil. Coborând, trecu prin fața unei ferestre luminate: se aplecă și trecu astfel cu multă precauțiune. Eșit afară, observă printre gratiile gardului curții, o mașină care înainta încet. Își iuți pașul și se îndreptă spre poarta de fer. Gândul că va putea fi văzut de gardianul de serviciu, îl făcu să se oprească o secundă. Nu putea să scape decât printr'o surpriză. Cu toate că fășăitul papucilor lui făcea un sgomot aproape imper-

ceptibil, gardianul îl auzi umblând și se întoarse brusc spre partea de unde auzise sgomotul pașilor.

— Cine-i acolo? Ce faci aici?

Montaigu Ryner fără arăspunde, își luă avânt, eschivă brațul ce se întinsese ca să-l opresacă, deschise poarta care nu era închisă și se găsi afară. Automobilul se îndreptă din mers spre el și portiera se deschise. O mână eși din interiorul ei, apucă pe fugar și-l trase înăuntru. Portiera se închise imediat. Când gardianul revenindu-și în fire, dădu alarma, automobilul era departe.

CAPITOLUL VI.

CRUCEA NEAGRĂ.

Declarația Verei Limforth că recunoaște pe mort îl făcu pe Rother să o privească cu atenție. Simțea cum căuta să citească pe figura ei dacă nu le ascundea nimic. La acest gând ea se speriă.

— N'ai nici o idee de numele său? întrebă Ravenslie.

Ea dădu din cap.

— Il cunosc tot atât ca și dv. V'am spus ce s'a întâmplat în această seară. Asta-i tot ce aș putea să vă spui despre el.

Nu era sigură că o vor crede, dar ce putea să facă? Aceastăă ultimă aventură împreună cu cele întâmplate mai înainte, o copleșiau. Avea impresia că trăește un coșmar, de care trebuia să scape. Până una alta, era în stare de arest și, după toate probabilitățile, o bănuiau de complicitate în crima ce deabia se făptuise. N'avea nici un pic de energie ca să reacționeze.

Rother o trezi din amorțeală.

— Un lucru este sigur, spuse el: acest tip a fost omorât în timp ce noi ne găsiam în casă. Nu era întins în acest loc când am intrat. Dealtfel bănuesc că a fost ucis acum câteva minute.

Se întoarse spre Ravenslie:

— Ce părere ai? N'ar fi mai bine să-l transportăm înăuntru și să chemăm o ambulanță?

— Exact, răspunse Ravenslie. Nu trebue să-l lăsăm aici. Cum vom descoperi însă urmele lăsate de asasin?

— Iți pierzi timpul căutând urme pe alee. Poate că vom

avea norocul să descoperim amprente pe mânerul stiletului cu care a fost înjunghiat. Vezi ca nimeni, sub nici un motiv să nu-l atingă.

Se întoarse spre fată.

— Sunt dezolat că vi s'a întâmplat un asemenea lucru și că trebuie să asistați la cercetările noastre.

Vera rămase stupefiată: un polițist să se scuze față de prizoniera sa în asemenea împrejurări... era extraordinar. Dar pricepu că inspectorul se străduia să pară cât mai amabil față de ea atâta cât îi permitea situația specială în care se aflau. Asta îi făcea bine și-i dădea curaj.

— Vă mulțumesc, răspunse ea. Nu puteți face nimic și la drept vorbind n'am altă dorință acum decât de a fi încarcerată imediat. Ravenslie tresări, Rother se mărgini să ia un aer mai trist ca niciodată.

— Nu există telefon în această casă, spuse el deodată. Thornton va trebui să plece. In timpul absenței sale, vom transporta cadavrul înăuntru. Chemă pe Thornton și în câteva cuvinte îi explică ceeace avea de făcut. Apoi polițiștii transportară cadavrul în casă și-l așezară pe o canapea. Aici la lumina lămpilor electrice, putură să-l examineze mai bine. Dacă s'ar fi judecat după expresia ochilor mortului, nu putuse fi lovit decât prin surprindere. Trăsăturile sale reflectau o vagă surpriză, deosebită de cea a omului care s'ar fi găsit față'n față cu moartea. Arma de care se servise asasinul, era un cuțit de vânătoare obișnuit, cu mânerul de os și cu tăiș dublu: lama era înfiptă în piept până'n prăsele și cei doi detectivi conchiseră că asasinul trebuia să fi avut o forță puțin comună.

După o primă impresie plastronul cămășii părea murdărit de țărână. Ravenslie se aplecă ca să-l examineze și-i spuse lui Rother:

— Pare mai degrabă să fie un cărbune de lemn.

— Cărbune de desen chiar, răspunse Rother. Cărbune moale. Și asta nu pare să fie la întâmplare.

— Iată ceeace disting. Sunt niște scaune făcute în grabă. Au vrut să deseneze o cruce neagră, fără îndoială.

— O cruce neagră? Mă întreb ce o fi însemnând, spuse Rother. Au mai auzit de astfel de semne. Pare să fie un semn de „Vendetta“.

— E probabil. Dar, iată mai este o cruce și pe frunte. Nu e bine conturată și șuvița de păr căzută pe frunte o acoperă în parte. Deaceea nu am putut-o vedea dela început.

— Am remarcat-o și eu, mormăi Rothen, dar credeam că e pământ.

— Ați auzit, întrerupse Vera deodată. S'ar spune că cineva introduce o chee în broasca ușii. Poate e agentul care se reîntoarce.

— Nu, replică Rother. Nu poate să fie Thornton. El n'are chee și ar bate în ușă. Dealtfel nici n'a avut încă timp să meargă și să se întoarcă. Mă duc să văd.

După câțiva pași ajunse la comutatorul electric și făcu întunerec.

— Scuzați-mă că vă las în întuneric, d-ra Limforth. Nu vă e frică?

— Nu.

Cu doi oameni în apropierea ei, Vera nu avea nici o teamă.

— Tăcere, șopti imediat Rothen și deschise ușa.

Un sgomot sec se auzi în beznă. Era ușa ce se închidea. Apoi se mai auziră niște pași înăbușiți în culoar. Vera își reținu respirația. Oboseala dispăruse și se simțea foarte vioae. Ii părea imposibil aproape să se mai întâmple ceva în noaptea asta și iată că o nouă aventură venea să se adauge la celelalte. Vizitatorul necunoscut înainta fără șovăială. Odată numai făcu o mișcare greșită — se lovise de o mobilă din vestibul — și înjură pe înfundate. Se opri deodată gândindu-se poate că era necesară prudență.

Pașii se opriră; necunoscutul pipăi pereții și apasă pe întrerupător. Camera se lumină. Tânăra fată fu orbită de lumina bruscă însă ochii ei se măriră din ce în ce când ea văzu pe omul ce stătea în pragul ușii. Cu stupoare se uită la toți, privindu-i pe rând. Nu putea să vadă cadavrul care era în spatele mesei masive din mijlocul camerei.

— Intrați, d-le Ryner, îi spuse amabil inspectorul. Vă așteptăm.

— Văd, răspunse Ryner care-și recăpătase sângele rece.

El observă cu atenție pe tânăra fată. Se gândia la situația specială și stranie în care se găsia ea. De altminteri totul părea misterios în această cameră.

— Mă întreb, d-le inspector Rother, sunteți tot atât de

surprins de a mă vedea aici ca și mine de faptul de a vă găsi în această cameră.

Rother clipi aproape imperceptibil și răspunse:

— Nu mă așteptam să vă văd aici în noaptea aceasta. Dacă d-ra Linforth a spus adevărul, ar fi trebuit să fiți a-cum la spitalul Nabora.

Celălalt își lăsă grav capul în jos.

— E exact, d-ra Linforth v'a spus adevărul. Mă găsesc aici, căci, având ocazia să plec, am profitat de ea. Cât de-spre d-ra Linforth, bănuesc că ați... hm... întâlnit-o aici.

— Da, spuse Rother calm. Și într'o situație dintre cele mai compromițătoare. Era pe punctul de a deschide cassa de bani. Vera tocmai ar fi vrut să protesteze când îi veni o idee mai bună pentru a afla mai multe, ar fi făcut bine să nu intervină. Pe deoparte Rother nu acorda deferența care ar fi trebuit față de un bogat proprietar, pe dealtă parte era în tonul lui Ryner un fel de ostilitate surdă. Vera avea im-presia că erau doi dueliști pe teren, examinându-se unul pe altul înainte de a ataca.

— V'a explicat dece? întrebă Ryner.

— Mi-a explicat, dar împrejurările mi s'au părut atât de ciudate încât am crezut de cuviință că ar fi mai bine să o reținăștept ând să am ocazia verificării lor.

— Era prudent, spuse Ryner.

— Mai era încă un motiv, continuă încet Rother.

— Care? spuse imediat Ryner.

— Alt ceva decât cele ce mi-a spus d-ra Linforth, relevă Rother.

Urmează câteva momente de tăcere. Ryner era indispus. „Din ce cauză?“ se întrebă Vera și unde vrea să ajungă inspectorul?

— Despre ce este vorba? întrebă în fine Ryner.

— Nu mare lucru. Asta s'ar referi pur și simplu la omul care a întrerupt-o.

Montaigu Ryner tresări.

— Un om? Ce vrei să spui?

— Ceeace am spus, nici mai mult, nici mai puțin.

— Cine era? întrebă Ryner cu greutate, nu bănuesc pe nimeni, cât despre mine...

— E regretabil, spuse Rother, vă mărturisesc că identita-

tea acestui cetățean ne-ar fi poate folositoare să o știm.

— A fugit, deci?

— Aproape, răspunse inspectorul. A plecat și nu a plecat.

— Nu înțeleg. A plecat sau n'a plecat. In acest din urmă caz trebue să-l fi prins.

— L'am prins, spuse Rother. Poate doriți să-l vedeți?

— Unde-i?

— Aici!

Cu un gest brusc, inspectorul arată cadavrul ascuns după masă. Ryner înaintă și rămase impasibil privind capul nemișcat cu mânerul cuțitului ce i se înfipsese în piept. Incet el ridică privirea:

— Nu cunosc pe acest om! declară el.

Vera își dădu seama că nu era atât de surprins pe cât ar fi trebuit să fie. Ceeace era pentru ea o bănuială până acum, începu să se cristalizeze într'un sentiment mult mai precis. Explicația scurtă pe care o dăduse Ryner cu privire la fuga sa din spital, o acceptă: ocaziile prielnice erau multe Dar ea se întrebă de unde își procurase hainele pe care le purta acum. Nu erau acelea pe care le avea atunci când fusese internat, era sigură și-și bătea capul ca să înțeleagă.

La această problemă nu se gândiau polițiștii fiind convinși că Ryner se îmbrăcase cu propriile lui haine înainte de a părăsi spitalul. Detaliu banal, desigur, dar cu consecințe mari.

— Nu-l cunoaștem nici noi, spuse Rother cu sinceritate. Sperăm că erați în măsură să-l identificați.

— Ce vă face să credeți? întrebă Ryner.

— Destul de simplu, pentrucă se interesa de dv. și părea să fie la curent cu faptele și gesturile dv. După cele spuse de d-ra Linforth s'ar putea presupune că, în ce vă privește, ați fi putut ști ceva despre persoana lui.

— Concluzie logică, dar greșită, spuse Ryner. Mi-e teamă că nu vă voi putea fi de nici un folos. Nu mai e nevoe să o rețineți pe d-ra Linforth, nu-i așa. Ea se găsește aici cu permisiunea mea, în urma rugăminților mele.

— Nici un motiv, într'adevăr, pentruca să o mai reținem, consimți Rother.

D-ra Linforth va putea face ce vrea, după ce va fi semnat

la postul de poliție o declarație relativă la acest asasinat. Înțelegeți?

— Foarte normal, spuse Montaigu Ryner. Este în conformitate cu procedura usuală. Regret că ați avut atâtea neplăceri, d-ra Linforth. Sper ca în curând să mi se prezinte ocazie pentru a vă mărturisi toată gratitudinea mea. Și acum, dacă îmi permiteți, voi avea eu însumi grijă de această casetă. Deoarece am plecat dela spital, nu mai e nici un motiv să nu o repun în cassa de bani. Sau mai degrabă adevăratul motiv e... să spunem... murit.

Vera îi întinse casseta, fericită de a fi scăpat de ea.

Pentru a ajunge la cassa de bani, Ryner trebuia să treacă prin fața cadavrului. Se opri și-l privi cu atenție.

— Nu, sunt foarte sigur că n'am văzut în viața mea pe acest om, spuse el cu calm. Dar ce semne sunt acelea de pe plastronul cămășii? S'ar spune de cărbune.

— Sunt într'adevăr de cărbune de lemn, spuse Ravenslie, vorbind pentru prima oară dela sosirea lui Ryner. Este un desen și veți putea distinge mai bine pe frunte ceeace ar vrea să reprezinte.

Se aplecă pentru a-i da părul la o parte. Montaigu Ryner se uită atent și deveni livid. Caseta îi scăpă din mâinile care începuseră să-i tremure.

— Dumnezeule, strigă el cu vocea răgușită de emoție, Crucea-Neagră.

CAPITOLUL VII.

TEAMA LUI MONTAIGU RYNER.

— Crucea-Neagră? întrebă Ravenslie. Ce vreți să spuneți.

Ryner își recăpătase sângele rece și cu toate că obrajii îi erau încă palizi, când se apleca pentru a ridica de jos caseta, mâinile nu-i mai tremurau.

— Crucea-Neagră? Pe legea mea, nu știu bine ceeace înseamnă, răspunse el, dar de câte ori am văzut-o, a fost un semn al morții. Am văzut-o de trei: odată în Whichapel, pe fruntea unui rus asasinat; a doua oară pe drumul spre Brighton, pe fruntea unui om care fusese călcat de un automobil și care-și dădea sufletul când fu descoperit. In această noapte o văd pentru a treia oară.

Se opri pentru a-l privi pe Ravenslie și reluă cu răceală:

— Pe inspectorul Rother îl cunosc, dar numele dv. îmi este necunoscut. Imi permiteți să vă întreb cine sunteți? Intr'o împrejurare ca aceasta aș ține să știu cu cine vorbesc.

— Perfect, răspunse polițistul, sunt Richard Ravenslie, funcționar la biroul procurorului regal. Imi amintesc de cele două cazuri de care vorbiați adineaori. Rusul se numea Serge Robiloff, dar nu-mi reamintesc dacă numele dv. a fost citat cu ocazia aceasta.

— Nu era cazul, reluă Ryner. Mă găsiam tocmai într'un grup de vreo 50 de persoane ce fusese atras de detunătura unui foc de revolver. Vă amintiți, cred, că Rusul a fost asasinat în plină stradă. Când căzu la pământ, câțiva oameni, printre care și eu, văzură sigur un om aplecându-se peste el, înainte de a fugi și dispărea. Cât privește al doilea caz, nu

cunosc numele victimei. Am avut o vagă impresie că l-am mai văzut odată... Conduceam un automobil cu niște prieteni când am găsit corpul pe șosea... Puteți găsi declarația mea detailată la Scotland Yard.

— Deci, în trei cazuri izolate și distincte, ați fost martorul ocular a unor crime în care victimele au fost însemnate cu o cruce neagră. Nu vă pare curios acest lucru? întrebă Revenslie.

— Da, de fapt, răspunse Ryner, cu vocea turburată. Și dacă adăogați că cea de a treia crimă a avut loc la poarta casei mele și că victima se introdusese la mine, aceasta pare cu mult mai curios. Așa se explică emoția mea dela început...

— Nu înțeleg bine, răspunse tânărul polițist cu un aer nevinovat.

Ryner îi aruncă o privire ciudată și, după un moment de tăcere, reluă:

— Vreau să spun că această cruce, după trei asasinate analoage, ia în ochii mei proporții sinistre. Am impresia că și eu sunt amenințat la rândul meu.

— E de așteptat, răspunse Ravenslie. Nu vreau să vă sperii, dar... Făcu o pauză semnificativă, și Ryner deveni foarte palid.

— Este părerea d-tale? murmură el.

— Părerea mea, este prea mult spus. Pentru a avea o părere ar trebui să știu mai multe cu privire la această cruce neagră. Nu puteți să-mi dați oarecari lămuriri?

— Nu pot să adaog nimic la cele ce v'am mai spus. Nu cunosc motivele acestor trei crime. E posibil ca să fie un fel de asociație secretă asemănătoare cu „Mâna Neagră". Presupun numai. Am trăit mulți ani în Italia, țară în care astfel de asociații secrete sunt numeroase. Poate, fără să vreau, am ofensat vreuna din ele.

— Atunci emoțiunea dv. se explică prin cele ce v'ați imaginat în sensul că era mai mult decât o simplă coincidență în această serie de trei crime? întrebă brusc Ravenslie.

— Cam așa ceva, răspunse Montaigu Ryner. Recunosc că acestea m'au speriat și mi-e teamă și acuma. Fiecare crimă pare să se fie apropiat din ce în ce de mine, și înfine, ultima a avut loc chiar în casa mea. Sunt îndreptățit deci să cred

că sunt mai mult sau mai puțin ținta unui complot.

Rother interveni.

— Ce este cu această casetă din lemn de santal la care țineți atât de mult și care nu vreți să încapă în mâini străine?

— Ah, această casetă. E simplu. Conține acte personale destul de importante. Iată totul! Vreți oare să verificați spusele mele? Vă dau voe fără nici o supărare.

Rother dădu din cap.

— Nu, mulțumesc, d-le Ryner. Nu cred ca din punct de vedere legal să avem acest drept.

— Atunci, să nu mai vorbim de ea.

Deodată el tresări.

— Bate cineva în ușe? Cine poate să fie?

— Nu vă neliniștiți, răspunse Rother. Cred că este agentul care vine cu ambulanța pentru a ridica corpul mortului.

Se aplecă spre Ravenslie și-i spuse încet:

— Trebue să ne scăpăm de această fată cât mai repede posibil. Nu știu ce se poate întâmpla când vom transporta cadavrul. Infine, e mai bine să plece.

— Lasă că aranjez eu, răspunse Ravenslie.

Cu toate că vorbiseră foarte încet, Vera Linforth auzise tot ceeace discutaseră. Montaigu Ryner era ceva mai departe de cei doi polițiști, așa că el nu auzise nimic. Totuși ca și cum ar fi ghicit cuvintele lor, zise:

— Mai este nevoe să o reținem pe d-ra Linforth?

— Nu, răspunse Rother.

— Aș fi foarte dezolat dacă ar mai avea neplăceri și complicațiuni pentrucă a avut bunăvoința de a se deranja pentru a-mi face un serviciu.

— N'aveți nici o teamă, răspunse Ravenslie. D-ra Linforth nu va fi implicată în această afacere decât în calitate de martoră. Trebue să dea o declarație privitoare la scena petrecută aici, cu necunoscutul, dar nu e nici un inconvenient prin asta.

— Oricum, o formalitate neplăcută, spuse Ryner. D-ra Linforth, dați-mi înapoi cheile ce vi le-am încredințat.

Fata le întinse. El le luă și adăogă:

— N'ar fi bine ca cineva să o conducă pe d-ra Linforth?
— E inutil, protestă Vera. Pot și...
Dar Ravenslie o întrerupse.
— Voi conduce pe d-ra Linforth până acasă. Nu știu unde locuește, dar nu contează.
Ei plecară, urmăriți de privirea lui Montaigu Rynor.

CAPITOLUL VIII.

RAVENSLIE.

Funcţia exactă a lui Dick Ravenslie în ierarhia poliţienească părea foarte greu de stabilit. Când îl întrebau în această privinţă, el avea obiceiul să răspundă că era ataşat pe lângă biuroul Procurorului Regal*), dar acest răspuns nu constituia o explicaţie suficientă. Treceau săptămâni întregi fără ca prezenţa sa să fie remarcată în împrejurimile lui „Whitehall", şi lucru destul de curios, îl vedeau intrând şi eşind din Scotland Yard de mai multe ori pe zi. Cu toate că biuroul Procurorului Regal şi Yard-ul trebuiau să lucreze în înţelegere reciprocă, purtările lui Dick Ravenslie erau puţin misterioase. Bruştile şi inexplicabilele apariţiuni în diversele secţiuni ale poliţiei metropolitane, intrigau deasemenea pe colegii lui. Intervenea pe neaşteptate, înarmat cu acte justificative şi cu puteri speciale. Când pleca, el descoperise întotdeauna cine ştie ce afacere încurcată... câteodată, şoptiau unii, prin mijloace puţin legale.

In dimineaţa următoare asasinatului comis la Ryner, Ravenslie ceru audienţa la unul din marii şefi ai Scotland Yard-ului şi îi supuse anumite păreri după ce, în prealabil, îi povesti toate evenimentele nopţii precedente.

Colonelul Drummond îl ascultă cu răbdare până la sfârşit, apoi remarcă:

— Am impresia, Ravenslie, că este vorba de o nouă istorie de hoţi care se fură între ei. Şi tânăra fată? Se ştie ceva despre ea?

---

*) Echivalent la noi cu Poliţia Judiciară.

— Se știe prea puțin despre Vera Linforth. Infirmieră la spitalul Nabora, primește anual o leafă de 50 de lire, ceeace deabia îi ajunge pentru schițarea rochiilor sale. Pe dealtă parte este orfană de tată și mamă; tatăl ei a fost guvernator rezident în Indii. Avea șase ani când a murit de holeră, cred. Mama sa a adus-o în Anglia; a murit și ea acum 3 sau 4 ani.

— Dacă leafa ce o primește dela spital deabia satisface exigențele toaletelor sale, cred că ea mai primește bani și din altă parte.

— Exact. Are aproape 200 lire pe an provenind din moștenire. Sunt banii pe care i-a plasat mama sa după moartea tatălui ei.

— Inutil, spuse colonelul Drummond. E suficient dacă îmi dai asigurări că origina resurselor ei este cinstită. Constat că ai putut să obții maximum de informații despre această d-ră, în puținul timp de care ai dispus.

— Vreți să spuneți, domnule, că am făcut-o să vorbească? Nu, nu i-am pus chiar o singură întrebare.

— Atunci documentarea ta este miraculoasă. Ești sigur că tot ce-ai spus corespunde adevărului?

— Pot să o jur, d-le. Am aflat toate acestea în cursul acestei dimineți, din surse de a căror onestitate m'am convins și în alte împrejurări.

— Aș prefera câteodată ca să nu fi avut aceste surse de informații, spuse tăios colonelul. Ți-am fost folositor în trecut, Ravenslie și nimeni, nici chiar eu, nu ți-a cerut vreodată să ne arăți natura acestor surse. Dar mi-e teamă că într'o zi dacă nu-ți vei corija felul tău de a te comporta și de a fi în această privință, să nu intervină vreun scandal care să pună capăt carierei tale.

Ravenslie schiță un surâs și răspunse:

— Nu vă necăjiți pentru acestea, domnule. Șeful meu direct mi-a spus aproape aceleași lucruri; dar pot să vă asigur că nu fac nimic care să fie susceptibil de a cauza cuiva necazuri, în afara lumii răufăcătorilor. Dar pentru a reveni la această afacere a Crucii-Negre, care este părerea dv.?

Colonelul Drummond încruntă din sprâncene.

— Sunt tentat să cred că faci din fățar amuzant. Poate că emoția lui Ryner să fi fost contagioasă. Există oare vreo

probă directă, în afară de cele ce a spus, că s'au mai comis și alte crime cu semnul Crucii-Negre?

— Rusul și omul de pe șoseaua Brighton, d-le. Veți găsi toate amănuntele în dosarele respective.

— Acest semn particular era el evident în cele două cazuri?

— Rusul avea pe frunte o măzgăleală neagră în formă de cruce, făcută în grabă. Cât despre omul din Brighton, nici o îndoială, asasinul a avut destul timp pentru a o trasa vizibil.

— Asasinul? reluă cu vioiciune colonelul Drummond. Dar, presupun că era vorba de un asasin într'un anumit sens, dar dacă un om este călcat de un automobil, dece cel ce conducea mașina, ca să zic așa, să-și fi lăsat semnătura pe corpul victimei. Și în definitiv, să calci un om cu automobilul îmi pare un mijloc stângaciu pentru a te debarasa de el.

— Din contra, afirmă Ravenslie, este unul din cele mai abile mijloace și în același timp din cele mai simple. Chiar admițând că ar fi fost și martori oculari, singurul risc ar fi fost acela de a fi acuzat de omor prin imprudență, excluzând astfel premeditarea. Și chiar așa, i-ar fi fost ușor să scape.

— Ce gândești despre Montaigu Ryner, întrebă colonelul.

— Pe legea mea, domnule, e o enigmă pentru mine. Pare să fi un bogat rentier, dar nu am putut să descopăr originea averii sale.

Colonelul rămase un moment tăcut.

— Vrei să spui, reluă el, că ai obiceiul să faci astfel de anchete?

— Trebue ca cineva să le facă mai devreme sau mai târziu. Și sunt de părere, din spirit de prevedere, că ele vor fi odată necesare.

— Și pentru asta, nu eviți ca atunci când se ivește ocazia, să calci legea. Nu, nu te obosi să afirmi sau să tăgăduești, Ravenslie. Prefer să mă prefac că nu știu nimic. La drept vorbind, mi-e teamă ca să nu sfârșești rău... de exemplu împușcat de cineva care să te ia drept un pungaș.

— Sper că nu, spuse Ravenslie. In tot cazul, această afacere a Crucii-Negre prezintă un aspect care nu-mi place deloc. Care este legătura dintre Robiloff, omul de pe șoseaua Brighton, și acest individ care a fost ucis la Ryner?

— Există oare, în realitate, vreo legătură?

— Există una, sunt sigur. In toate cele trei cazuri este

acelaș semn al Crucii-Negre; și în toate trei cazurile Ryner se găsește la locul crimei imediat după asasinat, și, în împrejurări de o așa natură, că nimeni n'ar putea să bănuiască, în mod sigur, de a fi participat la crimă, fie direct, fie indirect.

— Faci o însinuare gravă. Presupun într'adevăr că acest om poate să fi jucat un rol în această afacere?

— Nu tocmai așa. Nu cred nici o clipă că Ryner ar putea să aibă o parte de responsabilitate în niciuna din cele trei crime, dar îmi pare că sosirea sa la locul crimei „după", să fie oportună. Dacă ar fi sosit „înainte", nu cred ca să mai fi fost viu acum.

— Pe ce te bazezi când afirmi acestea?

— Nimic formal. E un fel de intuiție. Nu parvin să am în aceste trei cazuri, nici un alt factor comun decât această Cruce-Neagră, dacă facem excepție de persoana lui Ryner. Aseară, dacă Ryner ar fi apărut în locul crimei cu un sfert de oră mai devreme, l-am fi bănuit, fără îndoială, de uciderea celuilalt. Aceiași considerație poate să fie valabilă și pentru celelalte două cazuri.

— E posibil, dar nu găsești că concluziile ce le-ai tras sunt pripite?

Ravenslie nu răspunse și își luă rămas bun dela comisar, fără a lăsa să se observe că scepticismul acestuia îl supărase. Cunoștea foarte bine Yard-ul și funcționarii săi, pentru ca să nu-și facă prea mult sânge rău.

Ceeace îl preocupa, era reușita finală, și el se hotărî să facă tot ce-i va sta în putință pentru a-și atinge ținta.

★

Nu mai avea nici o noutate dela Rother, din noaptea precedentă. Vera Linforth semnase declarație în prezența a doi polițiști, după care Ravenslie o condusese acasă la ea.

Cadavrul fusese transportat la morgă. Ravenslie spera să aibă noutăți. Se găsise în haina mortului o legătură de chei false dintre care o cheie Yale căpătase un luciu, special unei întrebuințări îndelungate. Fără îndoială ea deschidea poarta casei lui Montaigu Ryner; Ravenslie își promise să verifice acest lucru.

Cinci lire sterline în bilete de bancă, câteva monede de argint, un stetoscop ca acela întrebuințat de medici, un portmoneu cu vreo 6—7 cărți de visită albe, formau conținutul buzunarelor mortului. Nimic din toate acestea nu ajuta stabilirii identității lui, care rămase ascunsă până'n după amiaza zilei, când rezultatul unei anchete fu transmis la Scotland Yard de către poliția din Brighton. Proprietarul unei case cu camere mobilate, numit Simon Pethycarp, locuind în vecinătatea cartierului Coldharbour Lane, venise să declare că unul din chiriașii săi, Ward Vale, dispăruse de 3 zile. D-nul Vale era un om cu obiceiuri regulate și absența sa neliniștea pe proprietar. Adevăratul motiv de neliniște ai acestuia din urmă provenea, după cum se află mai târziu, din aceea că Vale îi datora chiria pe o lună și că bagajele pe care Pethycarp le considera ca o garanție, se reduceau la un cufăr de metal, o valiză mare și una mică pentru obiectele de toaletă, toate goale. Portretul pe care-l făcea Pethycarp locatarului său corespundea aproape semnalmentelor celui ucis. Când, spre orele 7 seara fu pus în prezența cadavrului, îl recunoscu formal: era fără îndoială Ward Vale. Pethycarp însă nu putu să dea nici o lămurire. Nu cunoștea ocupațiile mortului; presupunea că Vale, care locuia la el de 18 luni, primea o pensie, dat fiind că la intervale regulate, avea buzunarele pline de bani. Altceva nu mai știa.

Ravenslie nu spera să afle mai mult și fu mirat chiar că putuse să afle atâtea cu privire la defunct. Dacă acesta ar fi intrat în mormânt drept un misterios anonim, Ravenslie ar fi găsit aceasta foarte natural. Identificarea lui, atrăgea după sine o nouă complicație. Dacă Pethycarp nu ascundea nimic, ceeace era probabil, ramificațiile Crucii-Negre erau mult mai întinse decât se părea la început.

Până acum Ravenslie, în afară de el însuși și de Montaigu Ryner, nu întâlnise pe nimeni care să fi știut ceva de existența acestei oculte organizații criminale. Funcționarii superiori ai Scotland Yard-ului chiar, care întâlnesc astfel de asociații de răufăcători în cariera lor, erau sceptici. Scepticismul lor dură până'n noaptea când omului din Pantellaria i se sparse doi dinți printr'o lovitură, în apropierea lui Mile End Road.

CAPITOLUL IX.

NOUL LOCATAR.

A treia zi dimineață,, un om mergea fără să se grăbească prin cartierul Colhardbour Lane. Aproape de gara East Brighton, el coti pe o stradă laterală. Era îmbrăcat curat și modest ca un funcționar de birou a cărui viață se reduce la o succesiune de mici economii. Obrajii îi erau supți dar rași cu grijă: avea ochii limpezi și vii; cu toată aparența sa de indiferență, felul său de a merge cu mare băgare de seamă și atent făcea impresia unui om care se așteaptă la o surpriză pe care dorea să o evite. Deodată el zări un agent de poliție care se îndrepta spre el; fără să pară că se grăbește, el traversă strada și își urmă drumul pe celălalt trotuar. Restul era destul de firesc ca și curiozitatea lui de a citi ceva mai departe un afiș la fereastra unei case prin fața căreia tocmai trecea „Cameră mobilată de închiriat“. — Cameră mobilată de închiriat, repetă încet necunoscutul. Pare să fie acceptabilă...

Sună și un om solid cu figura jovială îi deschise ușa.

— Ce doriți? întrebă el, examinând pe străin dela pălăria sa sărăcăcioasă, dar bine periată, până la ghetele sale tocite și totuși îngrijit văcsuite.

— Văd că aveți o cameră mobilată de închiriat, spuse străinul.

— Doriți să o închiriați?

— Da. Inainte de a mi-o arăta însă, aveți bunăvoința de a-mi spune prețul. Mijloacele mele sunt modeste.

— Oh, bine, spuse celălalt cu sinceritate, depinde. Doriți să luați masa aici sau în oraș?

— Aș dori numai micul dejun.

Proprietarul făcu un rapid calcul mintal:

— Douăzeci și cinci de șilingi pe săptămână.

Celălalt păru să ezite.

— Atunci, douăzeci și doi de șilingi și jumătate, vă convine?

— Cred că e convenabil, dar numai să-mi placă.

— Veți vedea. Să urcăm.

Străinul urmă pe proprietar până la sfârșitul scărilor întunecoase și ajunse la camera liberă. Era cam mică, dar avea fereastră la stradă și nu înspre curtea murdară din spatele clădirii, ceeace părea să-i placă. Străinul tăcea.

— E bine? spuse proprietarul.

— Gândesc că e bună. Da, s'a făcut...!

— Chiria se plătește anticipat, spuse celălalt. Care e numele dv.? Al meu e Pethycarp, Simon Pethycarp.

— Mă numesc Bernie, spuse el.

— Foarte bine domnule Bernie. Să revenim la plata chiriei pe o săptămână, anticipat, așa cum spuneam adineaori.

D. Bernie se puse să se caute prin buzunare și scoase o hârtie mototolită de 10 șilingi și 12 șilingi și jumătate în monedă. Intinse banii lui Simon Pethycarp care-i băgă în buzunar.

— Vă voi da o chitanță de primire. Când vreți să vă instalați, d-le Bernie?

— Chiar astăzi.

— Bine. Aveți bagaje, bine înțeles?

— Puține.

Simon Pethycarp privi pe locatarul său cu un aer ciudat. Din politețe se obișnuise să râdă.

Apoi d. Bernie dădu cu oarecare jenă câteva detalii asupra obiceiurilor sale personale.

— Sunt câteodată... hm... puțin neregulat, e mai bine să vă spun dinainte.

Simon Pethycarp, care tocmai făcea chitanța, îi aruncă o privire rapidă și întrebă:

— Vreți să spuneți că vă pierdeți vremea cu alte iucruri?

Un zâmbet fugitiv se schiță pe buzele d-lui Bernie.

— Mi-e teamă că nu m'ați înțeles bine. Vreau să spun că orele mele sunt neregulate. Mă reîntorc câteodată foarte târziu. Depinde. Se întâmplă să fiu reținut de afaceri în oraș.

— Perfect, spuse Simon Pethycarp. Atâta timp cât vă câștigați existența în mod cinstit, nu mă interesează ora la care veniți. Dar dacă faceți ceva pe sub mână...

Se întrerupse brusc, apoi adăogă.

— Am avut odată un chiriaș, care mi-a tras chiulul cu plata pe o lună. Iată dece trebue să fiu prudent.

— Nenorocire! exclamă d. Bernie. Lumea e plină de canalii! Să nu-ți plătești datoriile...

— Exact, spuse proprietarul. Mi-a fost ciudă căci a avut destui bani în buzunare când poliția i-a găsit corpul.

— Corpul? repetă d. Bernie. Dar ce i s'a întâmplat? Bănuesc că s'a sinucis. Dar oare... în camera mea?

— Nu. Și nu s'a sinucis. A fost ucis la mai mulți kilometri de aici, l'a Hampstead. Poate ați citit prin jurnale.

D. Bernie dădu negativ din cap.

— Nu obișnuesc să citesc ziare.

— Nu știți deci nimic despre Ward Vale?

— Ward Vale? Ce-i cu el?

— Ward Vale e numele chiriașului meu care a fost omorât la Hampstead.

— Ah... V'aș ruga foarte mult ca în viitor să nu-mi reamintiți de acestea. E penibil să asculți povestindu-ți-se crime, când le ai în fața ochilor.

Proprietarul sări în sus.

— Dv... le aveți în fața ochilor?

— Am vrut să spun că am în fața ochilor mei efectul crimelor. Sunt colaborator la o mică revistă care are ca scop să combată consumarea și vinderea băuturilor alcoolice pentru a desființa nenorocirile ce le produc. Mai târziu, sperăm să deslănțuim o campanie contra fumatului. Fumatul, poate n'o știți, d-le Pethycarp, împiedică desvoltarea corpului și sufletului, întârziind creșterea și slăbind fibra morală.

Simon Pethycarp înmărmuri.

— Nu mai spuneți! E adevărat? Dar atunci...

— Scuză-mă, d-le Pethycarp, dar trebue să plec, spuse Bernie, împăturind chitanța și băgând-o în buzunar. Mi-am

luat o zi concediu, și voi reveni cât mai repede cu bagajele mele.

Proprietarul puțin zăpăcit, îi dădu o chee și îi explică felul cum va trebui să servească de ea. Il conduse până la poartă și intră apoi în casă foarte nedumerit și mirat, de felul de a fi al noului său locatar, destul de misterios de altfel.

Simon Pethycarp s'ar fi mirat mult mai mult dacă ar fi putut să vadă după un minut pe d. Bernie, intrând într'o tavernă din apropiere și instalându-se la o masă. Cinci minute mai târziu, d. Bernie avea în fața lui o sticlă de vin consumată și un țap de bere pe jumătate băut. D. Bernie scoase din buzunar o pipă, o umplu cu tutun special și aprinzând-o cu vădită plăcere, respiră cu nesaț fumul albastru.

CAPITOLUL X.

FUNCȚIONARUL DELA UZINA ELECTRICĂ.

Vera Linforth locuia la extremitatea cartierului Charing Cross Reed, într'un mic apartament puțin luxos, dar mobilat și aranjat cu mult gust.

Câteva zile după drama din Hampstead, colega sa Betty Crewe veni să-i facă o vizită, fiind liberă în această zi. Era pentru prima oară când Betty venia s'o vadă la ea acasă. Se uita cu invidie de jur împrejurul ei, comparând decorul simpatic de aici, cu acela al camerei reci și banale în care locuia la spital. Contrastul o făcea puțin melancolică.

— Cea mai nobilă profesiune e a noastră, plină de sacrificii, spuse ea cu ironie.

— E destul de modestă camera, spuse Vera.

— Poate pentru tine. Pentru mine, nu! Trebue să fie foarte plăcut să te odihnești aici, după o zi de muncă. Ești destul de norocoasă, dar îmi pare că-ți dai seama. In timp ce eu duc o existență monotonă, tu ai aventuri pasionante.

Vera ridică din umeri.

— Dacă faci aluzie la ceeace mi s'a întâmplat la Hampstead eri noapte, îți mulțumesc. N'a fost deloc plăcut. Aș fi preferat să nu fi fost amestecată în această chestie.

— E adevărat, zise Betty, și acest Ryner...

Soneria o întrerupse.

— Ah, sună cineva, spuse Vera. Trebue să mă duc să văd cine-i. Locatarii de jos sunt plecați; probabil cineva care-i caută.

Lăsându-și prietena singură, coborî. Imediat Betty o auzi urcând în tovărășia unui om.

D. Ravenslie, un amic, spuse Vera intrând cu aceasta în cameră. D-ra Crewe.

Betty, în timp ce-și înclina capul, își reaminti de acest nume. Tânărul era deci un detectiv. Dorea fără îndoială să discute cu Vera, între patru ochi.

— Cred, draga mea, că aș face mai bine să plec, spuse Betty. Presupun că d. Ravenslie dorește să te interogheze din nou.

Ravenslie o fixă din ochi timp de câteva secunde. Ea avu impresia jenată că el îi pătrunde tainele sufletului. Deaceea dorea mai mult ca adineaori să plece.

— Nu face pe nebuna, Betty, spuse Vera. Prefer să rămâi. Nu știu ce vrea să spună d. Ravenslie, însă prezența ta nu mă supără.

Betty Crewe tăcu. Curiozitatea era singurul ei defect. Se așeză pe scaun, foarte încântată în sinea ei de rolul de auditoare.

— Ei bine, d-le Ravenslie, ce mai este nou? întrebă Vera.

Ravenslie răspunse printr'o întrebare.

— N'ați mai aflat nimic despre această afacere?

— Nu. Dar ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că dacă nimeni în afară de poliție n'a mai venit aici să vă ceară vreo informație.

— Nimeni, nici chiar poliția. Dece?

— Credeam că a venit cineva, răspunse evaziv Ravenslie.

In timp ce vorbia, o privea pe Betty Crewe și aceasta avu din nou impresia desagreabilă că vrea să-i citească gândurile. Se roși, și în șinea ei îi fu ciudă.

— Nu ai nici o idee de conținutul acestei casete din lemn de santal? reluă Ravenslie, adresându-se Verei.

— Dar, d. Ryner ne-a spus că conține acte importante și personale. Aveți vreun motiv de îndoială?

— Da, un motiv întemeiat. Curios că nu mi-a venit în minte chiar atunci. Caseta era grea, nu-i așa?

— Da, însă poate din cauza lemnului, îndrăzni Vera.

— M'am gândit și eu la aceasta. Nu cred ca lemnul să fi fost atât de greu. Sunt sigur că mai conținea și altceva decât acte..

— Nu puteți să-l întrebați pe d-l Ryner?

— Nu uitați că l-am întrebat. Ne-a răspuns că e vorba de acte personale și ne-a propus chiar să verificăm, dacă vrem. Dacă am fi acceptat sunt sigur că ar fi inventat ceva ca să ne oprească să controlăm.

— După părerea dv., d-le Ravenslie, caseta joacă un rol important?

— După părerea mea, cred că este nodul afacerii, răspunse Ravenslie. Ceeace este curios e că omul asasinat n'a încercat să vă ia casseta din mâini, când îi era foarte ușor să o facă, căci presupun că deaceea venise. A crezut, fără îndoială că este în siguranță în mâinile d-tale, și ar fi putut apoi să o ia, odată pericolul trecut. E o simplă părere. Am impresia totuși că dacă vom cunoaște conținutul cassetei, vom afla multe lucruri în legătură cu cele trei crime în care a fost amestecat Ryner. Nu cred să fie simple coincidențe, faptul de a se găsi în apropierea fiecărui teatru al crimei. A propos, cât timp a fost la spital, n'a spus nimic care ar putea să ne intereseze?

— N'am auzit nimic, declară Vera. Poate d-ra Crewe să vă fie de folos. Era de serviciu când a evadat d. Ryner.

— E adevărat? spuse Revenslie. Sunt fericit că v'am întâlnit. Dacă nu vă plictisește, v'aș ruga d-ra Crewe, să-mi povestiți tot ceeace s'a întâmplat din momentul în care ați preluat serviciul până atunci când ați descoperit că Montaigu Ryner părăsise spitalul.

— Bucuros, spuse Vera, mi-e teamă însă că n'am să vă fiu de mare folos. Ceeace a fost interesant, a avut loc în timpul absenței mele; vreau să spun de conversația dintre Montaigu Ryner și vizitatorul său.

— Aș vrea să știu numele acestuia, murmură Ravenslie... Vă cer ertare d-ră Crewe. V'am întrerupt. Continuați vă rog.

Infirmiera îi povesti tot ceeace știa, dându-i și semnalmentele d-lui Jewis. Singurul defect al acestor semnalmente era acela că Betty Crewe accentuase trăsăturile lui Jewis, în sensul exagerării pejorative, astfel că ar fi fost greu de recunoscut.

— Iată tot ce vă pot spune, conchise ea. Dacă doriți să mă mai întrebați ceva, vă stau cu plăcere la dispoziție.

— Da, una sau două întrebări.

Se opri deodată.

— Ați auzit sunând? Par'că e cineva afară.

— Ar fi bine să mă duc să văd. Scuzați-mă câteva clipe.

— E bine, ce vreți să mă întrebați? continuă Betty Crewe.

Acesta tresări.

— Ah da,... Ryner și-a lăsat hainele la spital, nu-i așa? Ce au devenit ele. Aș vrea să știu.

— Va trebui să-l întrebați pe d. Ryner. A doua zi de dimineață a trimes un servitor să le ia dela spital. Imi terminasem tocmai serviciul, iar d-ra Linforth nu sosise încă.

In acest moment, Vera deschise ușa și băgându-și capul înăuntru, explică:

— Este funcționarul dela uzina electrică. Nu voi lipsi decât câteva minute.

Acesta din urmă o urma pe Vera. Când trecu prin fața ușii deschise, Betty Crewe îl privi cu curiozitate.

Vera intră imediat în cameră.

— E nou în cartierul ăsta, explică ea. A trebuit să-i arăt contorul electric. Calculează lumina consumată...

Betty Crewe se aplecă înspre ei. Privi pe Ravenslie, și-i spuse Verei:

— Dragă, poate mă înșel, însă aș putea să jur că acest funcționar și d. Jewis care a venit să-l viziteze pe d. Ryner, sunt una și aceeași persoană.

CAPITOLUL XI.

STÂNGĂCIILE UNUI FUNCȚIONAR.

— Sunteți sigură, d-ră Crewe? spuse Ravenslie ridicându-se.

— Foarte sigură, dacă nu cumva seamănă ca două picături de apă.

— Foarte bine, spuse polițistul. Voi proceda în consecință, cu permisiunea d-rei Linforth.

— Faceți ce credeți de cuviință, replică Vera. Vreți să-l arestați?

— Aș vrea să știu dacă sub această înfățișare de controlor de contoare electrice, nu se ascunde alt cineva. Nu vă neliniștiți. Nu voi întârzia prea mult. Inainte, prin culoar, nu-i așa?

— Da, la dreapta, veți vedea ușa bucătăriei unde se află și contorul.

Ravenslie constată că ușa bucătăriei era închisă. Individul se ferea deci.

Ravenslie deschise ușa. Un om urcat pe un scaun, făcea o socoteală cu degetul în dreptul kilowaților consumați, așa cum se obișnuia dealtfel.

— Bună ziua, spuse amabil Ravenslie.

Individul își îndreptă privirea spre el:

— Bună ziua, răspunse și el la rândul său.

Coborî depe scaun. Caschieta sa era murdară, așa că nu se puteau distinge inițialele.

— Cum merg afacerile în cartier? întrebă cu un aer detașat Ravenslie.

Intr'o clipă observă că inițialele celorlalți fuseseră cu un creion colorat: numai ultimele erau cu cretă.

— Așa și așa! răspunse cel întrebat băgând creta în buzunar, și pregătindu-se să plece.

— O clipă, te rog! Par'că te-am mai văzut undeva?

— Posibil, mai ales dacă stați în cartierul acesta.

— Nu, nu stau pe aci. Pot să-ți văd legitimația?

— Vreți să spuneți cartea de identitate? spuse individul punând geanta jos.

Fără să răspundă Ravenslie, așteptă s'o scoată din buzunar. Părea în regulă, dar după câteva amănunte Ravenslie își dădu seama că-i falsă. I-o înapoie și adăugă.

— Cum îți spuneam, mi se pare că te-am mai văzut undeva. Pe la un spital nu prea departe de aci, n'ai fost?

— Posibil, aprobă falsul controlor. Se poate că m'ați văzut, am fost la un prieten bolnav, la spitalul Nabora.

— Și i-ai ajutat să fugă de-acolo! spuse Ravenslie care stătea între ușă și interlocutorul său. Acesta încruntă sprincenele.

— Cred că n'am făcut vreo crimă cu aceasta, zise el.

— In sine, nu. Dar poate că ai facilitat o crimă. Ce legătură există între d-ta și d-l Ryner, domnule Jewis? Căci cred că acesta-i numele d-tale?

— M'da, acesta e. Suntem prieteni vechi, asta-i legătura dintre noi. Dar îmi dați voie să vă întreb, întrucât vă interesează?

— Mă interesează foarte mult, declară Ravenslie. Ca să-ți spun drept, d-le Jewis, eu sunt polițist, și sunt însărcinat cu ancheta asasinatului care a avut loc la d-l Montaigu Ryner, în seara când l-ai ajutat să fugă. Este deci foarte firesc să mă intereseze faptele și gesturile, tuturor celor care sunt amestecați.

— Celor care sunt amestecați? exclamă Jewis. Ce vrei să spui? Cred că nu mă învinovățiți pe mine?

— Doamne ferește. Incep să fiu sigur că n'ai niciun amestec, judecând după toate stângăciile d-tale!

Jewis se uită la Ravenslie, apoi spre ușe, ca un om gata să se repeadă. Dar se răsgândi și adăugă:

— Ce'nțelegeți prin stângăciile mele?

— Păi, e foarte stângaci să vii într'o casă mai înainte de

a te asigura, cine e înăuntru. De pildă astăzi era la d-ra Vera Linforth, cineva care te-a recunoscut imediat, și mai sunt și eu, un reprezentant oficial al Scotland Yard-ului.

— Nu pot să aleg casele în care intru, răspunse rece Jewis. Mă duc acolo unde mă trimite societatea.

— Serios! Ascultă amice, dacă nu te-am văzut niciodată pe-aci asta înseamnă că nu ești deloc controlor la această societate.

— Rămâne de dovedit, zise Jewis. Dacă nu credeți puteți veni cu mine la birou.

— Nici prin gând nu-mi trece, replică aspru Ravenslie. Ca să mă duci în vreun colț întunecos, unde m'ar aștepta vreunul din banditii de la Crucea-Neagră?

Celălalt tresări.

— Crucea-Neagă? Dumnezeule!

Deodată se aruncă asupra lui Ravenslie, care luat pe neașteptate, șovăi. Pumnul lui Jewis îl atinse sub bărbie, și-l aruncă pe masă de unde pe jumătate leșinat căzu pe podea.

Jewis luă geanta și o tuli pe scară. Cele două fete alarmate de zgomot ieșiseră pe coridor. Jewis o îmbrânci pe Vera peste Betty Crewe și amândouă fură împinse în cameră. Pocnitura îndepărtată a unei uși le arătă că Jewis plecase. Câteva minute trecură până când cele două fete-și recăpătară sângele rece. Betty șopti din fundul unui fotoliu unde se ascunsese.

— Unde-i d-l Ravenslie?

— D-l Ravenslie? repetă Vera aproape fără să'nțeleagă. Apoi într'o secundă își aminti de vizitatorul ei.

— Să știi că i s'a întâmplat ceva! Vino repede!

Betty Crewe se sculă și amândouă alergară în bucătărie. Ravenslie tocmai se ridică încet, sprijinindu-se de masă. La vederea fetelor zâmbi.

— Nu vi s'a întâmplat nimic? Omul a fugit, nu?

— Da! zise Vera... Dar ce ți-a făcut?

— Nu cine știe ce! M'a lovit și am căzut peste masă.

— Dar de ce te-a lovit? L-ai demascat?

— Nu complect. Cred că altceva a fost care l-a turburat mai mult.

— N'am putea să-l prindem? întrebă Betty cu nevinovăție.

— Deocamdată, nu! Dar punem noi mâna pe el, în curând.

— Atunci, hai în cealaltă cameră. Vom lua ceaiul și ne vei povesti ce-i cu Crucea-Neagră.

— E o chestiune serioasă din care sper că nu veți ști niciodată prea mult. Mulți au murit pentru că știau ce înseamnă „Crucea-Neagră“.

CAPITOLUL XII.

TOT JEWIS.

Jewis ieșise în goană din casă, dar când ajunse în Charing Croos mergea foarte calm. Nu vroia să se facă remarcat și în al doilea rând își dădu seama că nu era urmărit. In sinea sa nădăjduia de a-l fi scos din luptă pe Ravenslie pentru o bucată de vreme.

Sări în primul autobuz și se urcă pe imperiala care era goală. Își scoase șapca și insigna meseriei sale ocazionale. Când taxatorul se apropie, se schimbase cu desăvârșire și ascunsese geanta sub bancă. Coborî la Westminster, luă metroul până la Victoria, unde ieși și apucă pe Vauxhalle Bridge, coti o stradă și ajunse în fața locuinței sale. Ajunse la etaj fără să fie zărit de nimeni. O voce fricoasă îl primi:

— Tu ești Jack?

In întâmpinarea lui ieșise o femeie de vreo 30 de ani, foarte frumoasă, dar ale cărei trăsături arătau o neliniște adâncă. Jewis puse geanta pe un scaun și o sărută.

— Ești frumoasă astă seară Sybil.

— Uneori mă gândesc că am să mă fac urâtă, surâse trist tânăra femeie, și mă întreb dacă ai să mă mai iubești atunci.

— Ce nebunie. Nimic nu poate schimba sentimentele mele față de tine. Cine-ți bagă în cap asemenea idei?

— Nimeni! Dar aș muri dacă nu m'ai mai iubi.

Jewis o privi cu atenție, căci Sybil vorbea rar astfel.

— Ți s'a întâmplat ceva? întrebă blând, netezându-i părul.

— Nu, făcu ea distrată. Mi-e frică de cele ce ți s'ar putea întâmpla ție. Nici nu-ți închipui ce ușurată mă simt când te întorci. In lipsa ta, de câte ori aud soneria tresar. Știu că

sunt proastă, dar mi-e frică să nu fie poliția.

— Îți faci sânge rău degeaba, zise el vesel. Ce că coute poliția aci?

— Ba nu-mi fac sânge rău degeaba, reluă ea cu hotărâre timidă. Mă gândesc la deghizările tale ciudate, la orele târzii la care te întorci, la obiectele din geanta ta.

— Ce-i cu geanta mea? se încruntă Jewis.

— Știu ce-i înăuntru. Cunosc felul acesta de unelte, și la ce servesc. Și tata...

Ea tăcu brusc, temându-se să nu vorbească prea mult, dar el sfârși singur fraza:

— Și tatăl tău avea asemenea unelte uriașe? Unelte de spărgător, nu?

Tatăl Sybilei fusese un spărgător renumit, dar prudența și dibăcia lui îl feriseră de a cădea în ghiarele poliției așa cum se întâmplase cu complicii săi. Multe zvonuri circulaseră în privința aceasta, dar niciodată nu poți pune temei pe gura lumii. Soțul ei, știa totul, dar nu-i spusese nimic până acum. De câte ori pomenea de socrul său, o făcea într'un mod indulgent și vag. Astăzi însă era mai nervos ca deobiceiu.

— Aș vrea să te văd cât mai repede liber, reluă ea gânditoare după o liniște de câteva secunde. E atât de trist să rămâi singură. Nu mă plâng, Jack, dar câteodată sunt foarte descurajată. Nu trebue să ne îngrijorăm de viitor, căci nu suntem așa de săraci.

— Câți bani avem depuși la bancă actualmente?

O altă ciudățenie de-a acestui om era să depună ultimul ban la bancă, în contul soției sale.

Ea îi spuse suma și el se miră.

— Numai atât?

Apoi după un moment adaogă.

— Cred că ai dreptate, Sybil. E un proverb: „Urciorul nu merge de multe ori la apă". După ce voi termina afacerile, cred că ne vom odihni și ne vom bucura de viață. Ești o femee bună și vreau să te fac fericită, înainte de a fi prea târziu.

Ea îl privi neliniștit și îl lăsă singur ca să se îmbrace. Prin ușa deschisă el simțea un plăcut miros de mâncare. Surâse: Sybil era o bucătăreasă excelentă.

Când ea reveni, Jewis era îmbrăcat într'un costum destul de pretenţios.

— Vrei să eşi? întrebă ea cu tristeţe.

— Scuză-mă Sybil, răspunse el puţin ruşinat, trebue să plec. Trebue...

Ea putea să-l facă atent de pericolele ce i se puteau ivi. Se abţinu însă şi soţul său îi fu recunoscător îi sinea lui. Jewis se jură că e ultima afacere ce o mai întreprinde. Spera să se termine în curând. El nu era decât o rotiţă dintr'o maşinărie bine condusă de „cineva“, în contra căruia nu putea să lupte, fiind dominat de atotputernicia lui.

Tramwaiul îl duse la Stockwel, unde el se sui în altul ce se îndreptă spre Cambewel. Coborî la Cresham Road şi după ce umblă o bucată de timp, ajunse la casa lui Symon Pethycarp. Nu se vedea nici o lumină, totul se confunda cu întunericul. Omul care veni să-i deschidă în urma bătăilor lui în uşă, îi aruncă o privire inchizitorială.

— Eu sunt, Simon, spuse noul venit.

Omul dela uşe rânji.

— Intră Jewis. Nu mă aşteptam să te văd aici. Ce vânt te aduce?

— Iţi voi povesti mai târziu, când pericolul ce ne pândeşte nu va fi aşa de mare... şi când vom fi în mai multă siguranţă, adăogă el arătând cu degetul înspre colţul slab luminat al străzii.

Symon Pethycarp privi în direcţia arătată şi văzu lucind impremiabilul unui sergent de stradă.

— Nici un pericol, spuse el jovial. Agenţii din cartier mă cunosc, sunt bine cu ei.

— Pe mine nu mă cunosc, şi nu stau bine cu ei, mormăi Jewis în timp ce Simon închidea uşa după el. In camera în care îl întroduse proprietarul se afla şi d-na Pethycarp, o cumătră simpatică care tocmai îşi aranja pălăria în faţa oglinzii. Când Jewis intră, ea îl salută surâzând:

— Bunăsera, d-le Jewis? Mă veţi scuza, nu-i aşa? Vroiam tocmai să ies pentru a face câteva cumpărături înainte de a închide prăvăliile. Simon vă va ţine tovărăşie.

— Nu vă scuzaţi, d-na Pethycarp, spuse Jewis. Târguelile sunt necesare.

— Da, spuse ea ridicând din umeri, mai ales când ai şi

un chiriaș fumărăcios, în afară de Simon. Și mănâncă solid... Vreau să spun chiriașul.

D-na Pethycarp eși imediat. Jewis se întoarse către Simon.

— Nevastă-ta ne-a vorbit de un locatar. Este cineva care ocupă camera lui Vale?

Simon afirmă.

— Nu puteam să las camera neînchiriată, nu-i așa? Trebue să-mi câștig existența.

— Nu ești singurul, ripostă Jewis. Cine-i tipul?

— Un om foarte ciudat. Il cheamă Bernie. Ăsta-i numele său de familie. Un anti-alcoolic convins, în perspectivă de a deslănțui o campanie contra fumatului.

Luă de pe masă o revistă de 4 pagini și i-o întinse lui Jewis.

— Colaborează la această publicație caraghioasă, pe care mi-a oferit-o ca să citesc.

Jewis aruncă o privire la titlurile mari și grandioase contra alcoolismului. Rânji... apoi aruncă jurnalul pe masă...

— Un papă-lapte. N'ar putea să ne facă vreun rău, bineînțeles dacă nu te-ar converti pe tine, Simon. Totuși e bine că ai găsit un chiriaș inofensiv. Dar n'am venit pentru asta. Ai vreo noutate?

— Nu mare lucru. După ce te-am văzut ultima oară, un om dela Scotland Yard a venit și m'a întrebat multe în legătură cu Vale. I-am spus tot ce puteam să-i spun, zise Simon Pethycarp cu un aer semnificativ vizitatorului său.

Acesta rânji din nou.

— Perfect. Deci, a venit pur și simplu să se intereseze de Vale?

— Voia să vadă camera ce o ocupase Vale, și bagajele lăsate de acesta. I le-am arătat, spunând că nu am încă nici un locatar... Era cu puțin înainte de apariția lui Bernie. Nu știu ce avea cu bagajele, cu toate că i-am spus că sunt goale.

Jewis se încruntă.

— Imi dai de bănuit. Am impresia că Scotland Yard-ul urmărește o pistă.

— Care?

— Nu știu nimic precis... Dar trebue să-ți povestesc mica mea aventură din dupămasa aceasta.

Simon îl ascultă fără să spună nimic, dar se vedea că vorbele lui Jewis îl cam indispuneau.

— E bine, ce crezi? întrebă Jewis terminând.

— Cine te-a însărcinat să faci asta? întrebă brusc Simon Pethycarp.

— Marele șef.

Celălalt dădu din umeri.

— Este cel mai idiot truc de care am auzit vreodată. Ce vroia?

— Marele șef? Spunea să cercetăm terenul pentru a-l cunoaște mai bine. A fost prost informat căci mi-a spus că tânăra este de serviciu la spital. Când colo avea musafiri, o altă infirmieră pe care o cunosc și un tip dela Scotland Yard un oarecare Ravenslie.

— Ravenslie? murmură Simon. Nu aparține oficial Scotland Yard-ului. Este socotit ca atașat pe lângă biuroul Procurorului Regal; e un tip misterios. Nu e bine să-i eși în cale. El a doborât pe Tommy Belamain și pe frații acestuia, și nimeni nu știe cum.

— Ah, spuse Jewis gânditor. Mă cunoaște acum și poate să pună mâna pe mine când va voi. Nu mi-e frică de mine, ci de biata Sybil.

— Bineînțeles, spuse Simon Pethycarp. Dar nu pot să înțeleg ce vrea dela infirmieră. Ce căuta acolo?

— Pe legea mea, habar n'am.

— Ce reprezintă Ryner pentru tine? întrebă Simon cu curiozitate.

— Il consider un vechiu amic într'o privință. Vreau să spun că de multe ori m'a scăpat din încurcături, iar eu, la rândul meu l-am servit în diverse ocazii. Iată tot ce știu despre el.

— E un timp care mă neliniștește. Aș vrea să cunosc anumite lucruri de ale lui și într'o zi le voi afla.

— Ce vei afla? întrebă Jewis.

— Voi afla dacă Ryner este un om cinstit și norocos sau o canalie abilă, răspunse Pethycarp.

Jewis îl privi fix și tocmai vroia să spună ceva, când se auzi zgomotul unei chei întrodusă în poarta de intrare.

— Cine-i ? întrebă el. D-na Pethycarp ?

Pethycarp dădu din cap.

— Nu cred. Nu vine așa devreme. Este mai degrabă noul meu chiriaș.

Se ridică spre a deschide ușa odăii. Tocmai pusese mâna pe clanță când Jewis îl opri.

— Aș vrea să-l văd.

— Curiozitatea a fost una din defectele tale, răspunse celălalt, deschizând ușa.

D. Bernie se găsea în vestibul, ștergându-și cu mare grijă picioarele de preș, cu toate că nu plouase de o săptămână. Ridică ochii clipind pe după ochelari și după ce Pethycarp eși din odaie, făcu aprecieri banale asupra vremii nu prea frumoasă.

Pethycarp mormăi ceva, și făcură câțiva pași împreună prin fața camerii unde era ascuns Jewis. Ușa era deschisă și Jewis putea să-l observe pe d. Bernie.

— Credeam că era nevastă-mea. S'a dus să facă niște cumpărături. Nu ieșiți în seara asta, d-le Bernie?

— Nu, vreau să mă culc. Am lucrat destul în timpul zilei.

Urcă scările cu pasul greoiu al omului ce deabia așteaptă să se odihnească.

— Ciudat individ, spuse Pethycarp ceva mai târziu lui Jewis. Inofensiv și cinstit, spre deosebire de Vale. Ce crezi?

— Exact așa cum mi le-ai descris, anti-alcoolic, anti-fumător, contra a tot ceeace este plăcut și demn de trăit.

Tăcu și încruntă din sprâncene cu un aer perplex.

— Ciudat, reluă el însfârșit, sunt sigur că îl văd în seara aceasta pentru prima oară, dar totuși am impresia că seamănă cu cineva pe care-l cunosc foarte bine.

— Cu cine? întrebă Pethycarp.

— Dacă aș ști, aș proceda în consecință, răspunse Jewis enigmatic.

CAPITOLUL XIII.

SCOTLAND YARD-UL VORBEŞTE.

Intr'o după amiază ploioasă de Aprilie, Dick Ravenslie, intră vesel în palatul Scotland Yard-ului. Se înfundă prin culoarele numeroase şi se puse în căutarea colonelului Drummond, care-l convocase în termeni urgenţi, atât cât îi putea permite politeţea bineînţeles.

— Presupun că iar ai depăşit instrucţiunile ce ţi s'au dat, îi spusese lui Ravenslie procurorul regelui întinzându-i convocarea. Colonelul Drummond pare supărat. Du-te să-l vezi cât mai repede şi mai ales nu vorbi mai mult decât trebue... Infine fii prudent.

Colonelul Drummond fu foarte satisfăcut să-l vadă pe Ravenslie, dar îşi ascunse bucuria sa sub o faţă ursuză.

— Stai jos, Ravenslie, spuse el sec. Am ceva de vorbit cu tine.

Ravenslie se aşeză şi spuse:

— Privitor la Crucea-Neagră?

— Privitor la afacerea pe care o numeşti d-ta Crucea-Neagră, rectifică colonelul Drummond. A trecut aproape o lună de când a fost asasinat acest Vale şi n'ai făcut niciun progres.

— Am făcut tot ce am putut, domnule. Am ceva noutăţi.

— Ce fel de noutăţi?

— Mai întâi un accident bizar s'a produs alaltăeri la d-ra Linforth acasă (îi dădu detalii). Ceeace este interesant este că Jewis după ce ne-a părăsit, s'a dus la apartamentul său din Vauxhall Bridge Road, pentru a-şi schimba hainele, cred,

și a mânca ceva, apoi s'a dus direct la Simon Pethycarp, la Brighton.

— Ce e interesant aici? întrebă colonelul Drummond.

— E bine, acest lucru mi-a încurcat toate socotelile. După părerea mea, Jewis lucra sub ordinele lui Montaigu Ryner, și eram convins că va merge la el. Nici nu i-a telefonat măcar. S'a abținut căci luasem măsuri în acest sens. Și apoi Ryner nici n'are telefon.

— Dece să nu fie Pethycarp în centru mai degrabă, decât Ryner, sugeră comisarul.

— Nu este el, sunt sigur de acest lucru. N'aș putea să știu rolul exact a'lui Pethycarp. Mai mult ca sigur că nu e el acela care dă ordine. Mă îndoesc chiar dacă le transmite.

— Atunci care-i rolul lui?

— Aș dori și eu să știu. Tipul e misterios. O să-mi trebuiască mult timp ca să-i studiez faptele și gesturile.

— Am să-ți dau câteva informații, spuse colonelul. Individul de care vorbim, Simon Pethycarp are un nou chiriaș în locul răposatului Vale. E un personagiu misterios. E puțin cocoșat și poartă ochelari. Are oroare de alcool și tutun și colaboraseră după spusele lui, la o revistă de propagandă care urmărește desființarea tutunului și alcoolului.

— Dacă e așa, răspunse Ravenslie, nu văd întrucât ar putea fi bănuit. Dar cum nu este cazul...

Colonelul îl întrerupse.

— Văd că știi destule despre el. Mai târziu îmi vei expune versiunea ta. Mai întâiu am pus oameni să supravegheze casa lui Pethycarp, imediat ce a intrat în scenă dând informații poliției cu privire la Vale, și la identificarea cadavrului. Agenții au crezut că lucrează mână în mână cu dumneata dar ei daclar că nu te-a văzut încă prin apropierea casei.

— Nu m'au văzut, răspunse Ravenslie. E bine în acest caz. Asta însemnă că n'am făcut nici o gafă încă.

— Gafă? repetă colonelul cu vioiciune. Cum asta? Adică nici n'ai fost încă pe acolo?

— M'am plimbat puțin, declară Ravenslie cu modestie. Sunt fericit că nu m'au văzut. Înțelegeți, asta însemnează că nimeni altul... vorbesc de oamenii pe care-i urmăresc eu însumi, nu m'a văzut.

— Eram sigur că vei spune așa, spuse colonelul. Felul d-ta de a te disimula este un defect, Ravenslie. Dar pentru a reveni la acest misterios locatar, numele său e Bernie. Nu este ceeace vrea să pară să fie. Mai întâiu, nimeni cu acest nume și cu semnalmentele lui nu lucrează pentru ziarul în chestie. In plus, în ciuda principiilor ce le preconizează, l-au văzut intrând deseori într'o tavernă. A băut și a fumat. Știu acestea dela un agent de supraveghere care l-a urmărit și care chiar a băut câteva pahare cu el.

— Interesant, spuse Ravenslie. Credeți deci că trebue să mă ocup în special de acest Bernie și în acelaș timp și de Pethycarp?

— Ar fi poate greu. Pe de altă parte acest Bernie n'are nimic care să trădeze răufăcătorul. Nu e o crimă de a căuta să treci în ochii lumii, altfel decât cum ești. După câte știu n'a primit încă nici o vizită. Cât privește însă ceeace face în timpul zilei sau când e plecat deacasă, noptile în special, n'am putut încă să descoperim nimic. Am impresia că odată plecat din casa lui Pethycarp, se volatilizează. Este singurul lucru ce-l știm. Din această cauză cred că oamenii noștri vor trebui să facă un efort pentru a-l urmări.

— Dacă nu e vreun inconvenient, domnule, aș prefera să-mi lăsați mie această grijă, spuse Ravenslie.

— Atunci, crezi că Bernie face parte din Crucea-Neagră?

— Sunt sigur. Când lucrurile vor fi puse la punct, vom vedea că joacă în toate acestea un rol de primul plan.

Colonelul reflectă un moment.

— Ești un om ciudat, Ravenslie. Aș vrea să știu ceeace e în capul tău. Ai crezut poate că venind la mine, îți voi face un cadou.

— Intr'adevăr, primind biletul dv. mi-am permis această părere, răspunse Ravenslie cu respect.

— E bine, află că mi-am modificat planurile. Nu credeam să știi atâtea în contul acestui Bernie. De când știi că locuește la Simon Pethycarp?

— Chiar din ziua în care a venit la el. Era pe la începutul săptămânii.

Revenslie precizează ziua și ora.

— De unde le știi? întrebă mirat colonelul.

— Am darul de a trece neobservat, domnule. Mă îndoesc să

mă fi văzut chiar agentul din fața casei lui Pethycarp. L'o fi recunoscut și a traversat strada pentru a-l evita.

Ravenslie se exprimase calm. Colonelul se încruntă.

— N'ai fost atât de inactiv pe cât credeam, dar aș vrea să fii ceva mai sincer. Aș dori să fiu ținut la curent cu mersul afacerii, în cel mai scurt timp posibil. Ceeace vrem, Ravenslie, sunt rezultate concrete. Știi destule cu privire la această afacere și grație acestui lucru sper să soluționezi totul cât mai satisfăcător. De nu, vei avea șanse ca să nu mai vezi această clădire pe dinăuntru.

Ravenslie se ridică și spuse:

— Sper, d-le comisar, că nu e o amenințare.

Colonelul Drummond surâse și-i răspunse:

— Consider-o drept un avertisment bine intenționat. Nimeni nu poate să trăiască în virtutea laurilor din trecut. Aș fi fericit să te văd de fiecare dată când se va întâmpla ceva demn de a fi luat în seamă. Bună seara.

Ravenslie eși din Scotland Yard și se afundă în întunericul nopții. Gândurile îi erau aiurea.

Șoseaua era plină de vehicule. Se auziau huruiturile tramwaielor din Westminster Bridge: un puhoiu de oameni venia dinspre Whitehall, dintre care marea majoritate se îndreptă spre stația de metro „Westminster", din fața palatului Parlamentului.

Un om îmbrăcat cu o manta de ploae neagră, cu o glugă ce-i acoperea și ochii, îl urmăria de câteva minute pe Ravenslie. Omul se apropie din ce în ce. In curând îl întrecu pe tânărul detectiv. Ajuns la stația de metro, se opri și apoi deodată în timp ce cobora scările tunelului, ridică mâna cu iuțeala unui fulger și două detunături se auziră în tăcerea nopții. Primul glonț nu-și ajunse ținta; al doilea se lovi de un nasture de metal și ricoșă. Ravenslie se clătină și căzu mai mult din cauza surprinderei cu care fusese luat și ale gloanțelor trase de aproape. Când își reveni în fire, omul dispăruse. Orice încercare de a-i da de urmă fu zadarnică. El putuse să dispară într'una din numeroasele străzi din jurul stației, fără ca nimeni să fi putut observa incidentul.

Ravenslie rămase câteva momente dezorientat. Tânărul detectiv se resemnă. Nu putea face nimic căci nici nu putuse observa figura agresorului. Era sigur însă că atentatul fusese

premeditat. Sgomotul detunăturilor — omul se servise de un revolver cu amortizor — de abia se putea auzi dela o distanță de patru metri. Ploaia și rumoarea mulțimii ce se grăbea, acoperiseră detunăturile slabe.

Norocul lui Ravenslie era mare, căci atentatul nu-și atinsese scopul. Sau că nu ochia bine, sau, mai puțin probabil, lumina insuficientă a becurilor electrice îl împiedicase să țintească.

Ravenslie binecuvântă butonul impermiabilului său, și-și continuă drumul.

CAPITOLUL XIV.

O NOAPTE DE LIBERTATE.

— Chiar noi, vânătorii de oameni, trebue să avem orele noastre de repauz, spunea Ravenslie cu puțină emfază privind figura gravă și ochii surâzători ai tinerii fete ce stătea în fața lui. Trebue să recunosc că am întrebuințat pretexte false pentru a-mi asigura prezența d-tale, dar sper că spectacolul acestui local merită, să mă erți...

Printr'un gest el arată salonul elegant al restaurantului „Ripo", mesele strălucitoare din cauza tacâmurilor de cristal și de argint, fețele de masă imaculate, și muițimea elegantă a clienților.

— O aventură, admise Vera Linforth, și nu știu dacă trebue să fiu supărată pe d-ta, sau copleșită de...

Ea ezită și îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vroiam să spun de generozitatea d-tale, reluă ea dar gândesc că ar fi mai potrivită „îndrăsneala nemărginită" pe care ai avut-o. Pentru a vorbi serios, domnule Ravenslie, deranjul și cheltuiala ce o suportați mă copleșesc căci deabia ne cunoaștem. Nu ne-am întâlnit decât de două ori.

— De trei ori, murmură el. In seara aceasta este pentru a treia oară.

Vera voia să protesteze, dar îi venea greu să-i reproșeze ceva acestui tânăr amabil, în haine de seară după ultimul jurnal, care surâdea în fața ei în mijlocul acestui decor plăcut. Ii venea greu să-l confunde cu necruțătorul vânător de oameni pe care-l cunoștea după renume, și totuși ceeace se povestea despre el, erau lucruri precise care excludeau îndoiala.

— Aveam mai multe motive serioase pentru a dori să vă întâlnesc, reluă el cu gravitate. De exemplu, în seara aceasta aveam nevoe imediată de serviciile d-tale profesionale.

Ea îl privi cu vioiciune.

— D-ta? Ce vrei să spui?

— Am primit un glonte în butonul impermiabilului.

— Un glonte... Vrei să spui că s' atras în d-ta.

Ea se înroși mai întâiu, apoi păli, vizibil emoționată.

— Povestește, te rog.

Ravenslie îi povesti pe scurt incidentul survenit la gura tunelului dela stația de metro. **Ea îl ascultă în tăcere.**

— Dar nu e posibil, strigă ea însfârșit. In plina stradă și în vecinătatea Scotland Yard-ului?

— Cu toate acestea, așa a fost.

— Dar dece?... dece a vrut să te omoare?

Există în Londra mai multe sute de persoane care m'ar omorî cu mare plăcere, dacă nu le-ar fi frică de consecințe, răspunse îngândurat Ravenslie.

— Atunci... spuse Vera.

Ea se opri deodată. El înțelese ceeace era să spună și se întrebă dece nu continuase.

— Sute de persoane, spui? reluă ea. Atunci nu era din cauza afacerii din Hampstead?

— Cred că da. Există o legătură...

Ea îl privi în tăcere timp de câteva minute, apoi întrebă:

— Voi mai fi amestecată în această afacere?

— Nu cred și totuși acești oameni sunt fără scrupule.

— Explică-te, spuse ea încet, fără să fie emoționată.

Ravenslie arătă un gest de nerăbdare.

— Uite de ce e vorba. Mi-am notat anumiți oameni ca suspecți în această chestiune a Crucii-Negre. Unul din ei poate fi sau victimă sau ucigaș. Timpul ne va arăta. Dacă nu e victimă nu văd dece ai mai putea fi compromisă, dacă e victimă vei fi considerată, poate, ca, până la un anumit punct, o prețioasă informatoare, având în vedere că ești la curent cu unele din secretele lui. Înțelegi?

— Înțeleg ce vrei să spui. E vorba de Montaigu Ryner, nu-i așa?

— Cred că da. Ce crezi despre el?

— Nu cred prea multe... presupun că nu știu mai mult

decât d-ta. Câteodată bănuesc de manopere întunecoase, altădată am impresia că e amenințat de primejdii misterioase. E și părerea d-tale, nu?

— Exact, spuse Ravenslie. Dar care e părerea d-tale despre Ryner în afara rolului pe care poate să-l joace în această afacere.

Tânăra fată reflectă.

— Nu știu cum să răspund la întrebarea d-tale. N'aș avea prea mare încredere în el, și totuși câteodată am impresia că e nedrept...

— Ai această impresie? spuse Ravenslie. Curios, e și impresia mea. Se poate să fie un om cinstit, dar se poate să și nu fie. Prefer să nu risc. Trebue să fim prudenți...

Se întrerupse, observând că tovarășa sa nu-l mai asculta. Ea privia fix la un grup de patru persoane care tocmai intrase în restaurant. Ravenslie îi urmări direcția privirii. Unul din cei doi oameni, ușor de recunoscut, era Montaigu Ryner, elegant și zâmbitor, celibatarul perfect de 40 de ani. Cele două femei erau necunoscute. Una din ele, era înaltă și impozantă, și atitudinea și înfățișarea ei, în timp ce traversa sala, era de o insolență superbă. Cealaltă era din contra, mult mai mică, sveltă, cu ochii și părul negru, tenul mat și alb. Mersul ei ușor era armonios și părea că se mișcă după ritmul orchestrei.

A patra persoană, un om de talie mijlocie și fără însemnătate. Niciuna din trăsăturile sale nu frapa privirea. O figură comună și totuși aparte. Părea că se ferește de priviri indirecte și deaceea mergea după ceilalți. Trebuia să fie privit cu mare atenție pentru a putea fi studiat superficial.

— Curios, își spuse Ravenslie.

Nu-și dădu seama că vorbise destul de tare căci tânăra fată îl întrebă:

— Ce e curios?

— Acest om care-l întovărășește pe Ryner. Trebue să te forțezi ca să porți reține ceva din ființa lui, dacă mai târziu vrei să-ți reamintești de el.

— Care om? întrebă Vera, care nu-l vedea din cauza frunzelor unui palmier artificial din fața mesei. Ah! da. Il văd acum. Nu remarcasem că-i cu Montaigu Ryner. Credeam că sunt trei. E ciudat, nu?

— Destul de ciudat, ca să nu zic inexplicabil de ciudat, reluă Ravenslie. Omul acesta pare să aibă darul de a se face quasi-invizibil.

Cei patru se îndreptară către o masă din mijlocul sălii și se așezară pe scaune. Ryner stătea cu spatele la masa lui Ravenslie și a Verei. Cele două femei se vedeau din profil, iar străinul se așezase în fața lui Ryner. Vera Limforth îi examină cu curiozitate printre frunzele palmierului din fața ei. Ravenslie putea să urmărească mișcările lor uitându-se în oglinda mare ce acoperea peretele din fața lui. Străinul aruncă o privire pe furiș în jurul său și aprinse o țigară. Flacăra chibritului se reflecta în oglinda din fața detectivului. Acesta avu impresia să vede o lucire stranie în ochii străinului, lucire ce dispăru tot atât de inexplicabil precum apăruse. Trăsăturile sale mobile exprimară deodată o groază mare, ochii se dilatară și mâna tremurătoare lăsa să scape pe jos chibritul încă aprins care căzu sub fața de masă. O femee brunetă se aplecă cu vioiciune spre el și-i spuse încet câteva vorbe. Străinul îi răspunse ceva și femeea deveni lividă, când se întoarse și ea pentru a privi în oglindă imaginea lui Ravenslie ce se reflecta din partea cealaltă a sălii. Își duse mâna la față dar nu reuși totuși să ascundă privirilor, buzele ce tremurau într'un mod vizibil.

CAPITOLUL XV.

PANA DE LUMINA.

Montaigu Ryner se uită la ea cu un aer mirat. Mai întâi o crezu sufcrindă, însă imediat își dădu seama că-i e teamă de ceva.

— Ce aveţi, d-nă Gawall ?

Femeea îi susţinu privirea cu un aer sfidător.

— Nu e nimic, nu vă neliniştiţi d-le Ryner, răspunse ea încet. Avea în pronunţare o urmă de accent special, atât de puţin perceptibil însă încât era greu să-i precizezi originea.

Străinul își revenise în fire, apoi reaprinse ţigara și putu să-și recapete aparenţa indiferentă.

Ryner îl privi cu atenţie.

— E ceva care nu merge, Shalah?

Celălalt dădu din cap afirmativ.

— Intr'adevăr, Ryner. Mi-era frică să nu leșine d-na Gawall. S'ar fi provocat un tumult în această sală. E aici un om al Scotland Yard-ului și nu vreau să-i atrag atenţia... înţelegi?

Că Montaigu Ryner înţelegea se vedea după figura lui. Avea impresia că prezenţa detectivului provocase emoţia celor doi; se întrebă dece d-na Shalah nu-și pierduse deloc firea însă își aduse aminte că de când o știa, niciodată această femee nu-și pierduse calmul olimpian.

— Și cine sete acest detectiv, pot să te întreb? reluă Ryner.

— Da, dar nu te întoarce imediat. E omul din spatele nostru, în faţa oglinzii. Poţi să te întorci acum căci nu ne

mai privește. Ryner își întoarse capul și se schimbă la față recunoscând pe Dick Ravensli și pe Vera Limforth. O coincidență supărătoare îi adusese la „Ribo“ în această seară... foarte supărătoare coincidență. Montaigu Ryner era sigur că Ravenslie îl văzuse și că se interesează poate și de ceilalți. Era foarte plictisitor căci afacerea pe care vroia să o negocieze în seara asta, nu era dintre acele care să admită o supraveghere.

— N'are aerul să se ocupe de noi, spuse Montaigu Ryner.

Interlocutorul său încruntă din sprâncene:

— N'are aerul, dar totuși se ocupă, ca și tânăra sa tovarășă dealtfel. Ne privește pe ascuns, ca și cum ar fi îndemnată de el. O cunoști?

Incă odată, Montaigu Ryner întoarse capul; nu câștiga nimic ascunzându-se și fixă pe Vera Linforth cu calmul și ușurință discretă a unuia care crede că nu recunoaște o vecină, dar care vrea totuși să se asigure de realitate. Vera își dădu seama că o privește și se roși la față.

— Nu, cred că nu o cunosc, spuse el către Shalah. Nu știi cine este?

Shalah dădu din cap, și soția sa pentru prima oară în această seară, spuse:

— Vrei să spui d-le Ryner că nu o cunoști pe domnișoara? Dacă nu mă înșel este infirmiera aceea amestecată în istoria cu casa d-tale, sau nu văd eu bine. Se numea Linforth, nu-i așa? Vera Linforth.

— Ah, la dracu, e ea deci? spuse Montaigu Ryner. Scoțând ochelarii din buzunar, îi puse la ochi și supuse la un nou examen profilul Verei Linforth. Apoi își scoase ochelarii și reluă:

— Cred că aveți dreptate. E extraordinar că n'am recunoscut-o până acum.

D-na Shalah îl privi cu calm.

Shalah îl privi cu un aer bănuitor pe Ryner, apoi întrebă:

— A venit aici ca să ne supravegheze?

— De unde vrei să știe d. Ryner? spuse nerăbdător d-na Gawall. Nu trebuia să fie aici. Credeam că i s'a întâmplat un accident. Ea îl privi printre gene pe Shalah. Acesta se făcu că nici nu observă gestul.

— Cine ți-a povestit asta? întrebă cu brutalitate Montaigu Ryner.

Cu surâsul pe buze, tânăra femee răspunse:

— Nu știu aproape nimic precis. Am auzit și eu dela alții sau poate am cetit prin ziare.

Shalah o întrerupse:

— Nu avem prea mult timp la dispoziție. Cum am face mai bine să ne debarasăm cât mai repede de ceeace am adus cu noi?

Ryner reflectă.

— Nu e prudent acuma. Se pare că suntem supraveghiați. N'ar fi mai bine ca unul din voi să vină la mine acasă în noaptea asta? Avem mai multă siguranță acolo. Poliția nu poate pătrunde într'o casă fără vreun motiv serios.

Shalah reflectă și el câteva secunde înainte de a răspunde. Planul lui Ryner îi surâdea, dar, se putea aștepta și la surprize.

— Ar fi mai bine să mergem toți, vă convine? Luăm un taximetru.

Ryner dădu din cap.

— Nu, spuse el, mi-e frică de acest tip (și printr'o mișcare îl arătă pe Ravenslie). Am da de bănuit și ne-ar urmări.

— Imi pare, spuse d-na Shalah, că nu vă e frică de poliție acasă la d-ta. Ai oare ceva cu Scotland Yard-ul?

— Nu, spuse el cu viclență. Acest tip însă e capabil să intre în casa mea, dacă or avea cea mai mică bănuială. Mă înțelegi, Shalah, ne putem întâlni la mine.

Propunerea părea să nu fie pe placul lui Shalah. Se vedea după figura lui. Ryner observă și rânji:

— Dacă ți-e frică să vii singur, poți să aduci și doamnele ca să te păzească.

Shalah tocmai vroia să-i răspundă, când observă un „picolo" ce se apropiase de masa lor. Era un tânăr stilat, tăcut și politicos. Trecând prin fața lui Montaigu Ryner în ochii săi se putea vedea o lucire stranie.

- In acest moment, luminile se stinseră deodată. Intunericul cuprinse tot localul. Pe ici și colo se vedeau punctele de foc ale țigărilor aprinse. Toți se ridicară în picioare și Shalah simți instinctiv trecerea unui proectil prin aer. Printr'un reflex își aplecă fără să vrea capul.

Intunericul nu ţinu decât vreo zece secunde. Lumina se aprinse tot atât de inexplicabil precum se stinsese. Mulţimea se linişti şi toţi îşi reluară locurile.

După o secundă, un strigăt surd de groază eşi dintre buzele lui Montaigu Ryner: figura sa era vânătă iar degetul său era îndreptat spre masa din faţa lui.

Ravenslie auzise strigătul. Se sculă depe scaun ca să vadă ce se întâmplase.

Un cuţit greu cu mânerul negru, o „vendetta“ siciliană era înfipt în lemnul mesei. Din cauza violenţii cu care fusese aruncat, lama mai vibra încă.

Montaigu Ryner leşină şi căzu jos, răsturnând scaunul pe care stătuse şi producând panică printre vecini.

CAPITOLUL XVI.

DISPARIȚIA UNUI PICOLO.

Niciunul din cei trei comeseni dela masa lui Ryner, nu se mișcă. Cele două femei și Shalah păreau petrificați de spaimă. Oamenii dela mesele vecine se adunaseră în jurul lor. Patronul și mai mulți chelneri își făcură loc prin mulțime.

— Trebue să intervenim, spuse Ravenslie.

Se sculă dela masa lui. Vera îl urmă fără voe având impresia bizară că locul ei era alături de el. Ravenslie dealtfel nu protestă.

Detectivul îl privi timp de o secundă pe Ryner. Apoi privirea sa se fixă pe masă. Fără să ezite smulse cuțitul. Patronul însă interveni:

— Cine sunteți, domnule? Cu ce drept puneți mâna pe cuțit?

— Eu? Sunt atașat pe lângă Procurorul Regal, actualmente în serviciul Scotland Yard-ului, răspunse Ravenslie. Am impresia că a fost o tentativă de crimă...

Patronul tresări și se uită îngrijorat de jur împrejur. Scandalul era inevitabil. Publicul începuse să se neliniștească. Dacă n'ar fi fost detectivul scandalul s'ar fi mușamalizat, dar, Ravenslie examina cuțitul cu un interes vizibil.

Doi chelneri și un medic care se găsia întâmplător în sală, se ocupau de Montaigu Ryner.

— E o sincopă ușoară, spuse medicul. A avut un șoc nervos.

— Domnilor și Doamnelor, strigă patronul, nu trebue să vă alarmați. Un domn a avut o sincopă, atâta tot. Vă rog să binevoiți a vă relua locurile. Clienții se supuseră, nemulțumiți că nu se întâmplase ceva mai grav.

Ryner deschise încet ochii, își reveni și se așeză pe scaun.

— Unde este acel picolo ce se găsea lângă masă când luminile au fost stinse, aduceți-l, spuse Ravenslie.

— Bine, d-le Ravenslie, răspunse patronul, dând niște ordine în acest sens, chelnerilor de lângă el. Patronul propuse ca cercetările să se facă într'o cameră alăturată și Ravenslie fu de aceeași părere.

Se îndreptară către o cameră de lângă salonul de dans. Ryner, Shalah și cele două doamne îl urmară.

— Închideți ușa, porunci Ravenslie.

Unul dintre chelneri o închise imediat.

— Aș vrea să știu, spuse Shalah cu răceală, ce înseamnează asta. Am comis vreo crimă ca să fim bănuiți?

— Tocmai ceeace aș vrea să știu și eu, replică sec Ravenslie.

Sângele rece al interlocutorului său îi păru ciudat, ca și calmul celorlalți trei, implicit Montaigu Ryner.

— Domnule Ryner, spuse Ravenslie, vreți să aveți bunăvoința să-mi povestiți întocmai ceeace s'a întâmplat, vreau să spun ceeace ați văzut?

— Nu prea mare lucru. Discutam toți patru când deodată s'a stins lumina. Am auzit un sgomot particular, ca o șurătură apoi o lovitură în masă. După asta, când luminile s'au reaprins, am văzut un cuțit înfipt în masă. Am ghicit că mi era destinat. Din cauza emoției mi-am pierdut cunoștința.

— Înțeleg. Nu aveți nici o idee de vreo persoană care să fi aruncat cuțitul în dv., admițând provizoriu că vă era destinat?

— Nici o idee, răspunse Ryner.

El evită însă privirea lui Ravenslie.

— Nu credeți că amicul dv., cum se numește ? Shalah ? Mulțumesc. Nu credeți că d. Shalah ar fi putut arunca cuțitul.

Roșu de mânie, Shalah făcu o mișcare. Ravenslie îl opri printr'un gest.

— Rămâneți pe loc, d-le Shalah. Veți vorbi ceva mai târziu. Răspundeți-mi la întrebare, d-le Ryner.

— Singurul lucru de care sunt sigur, spuse acesta cu demnitate, este că niciunul dela masa mea n'ar fi putut arunca cuțitul.

— Vreți să spuneți că era o imposibilitate materială? întrebă Ravenslie.

Montaigu Ryner îi aruncă o privire tăioasă. Avea impresia că i se întindea o cursă.

— Nu tocmai, admise el însfârșit. Dar era negreșit o imposibilitate morală.

— Vă mulțumesc, d-le Ryner. Înțeleg ce vreți să spuneți. Să elucidăm acum o altă chestiune. In momentul când au fost stinse luminile, priveam, din întâmplare, spre masa dv. Am văzut un picolo ce se oprise în spatele d-lui Shalah. Nu ne-ar putea fi oare de folos acest picolo?

Privirea lui se opri la cei doi picoli care erau în cameră.

— Omul meu nu e nici unul din voi doi, reluă detectivul. Unde e? Dece n'a venit?

— Am dat ordin să vină, spuse patronul. Chelnerul ce l-am trimis după el, n'a venit încă.

Cineva bătu în ușe. Chelnerul intră singur, se apropie de patron și începu să-i vorbească cu volubilitate.

— Ce spui? întrerupse Ravenslie. Vorbește mai rar și mai distinct.

— Repetă și d-lui Ravenslie ceeace mi-ai spus, ordonă patronul.

— Nimeni nu știe din ce cauză s'a întrerupt lumina, explică el. Apoi s'a reaprins imediat. Ca și cum cineva s'ar fi jucat cu întrerupătorul.

— Interesant, spuse Ravenslie. Dar unde e acel picolo?

— Nu există nici un picolo. Toți spun că n'au văzut pe nimeni în spatele domnului.

— Toți mint, spuse sec Ravenslie. Să vină imediat aici, în fața mea toți chelnerii și picolii.

— Dar, d-le Ravenslie, clienții mei? Nu pot să-i chem pe toți, protestă patronul.

— Nu-ți cer asta. Adună mai întâi pe toți care sunt în local. Aceștia trei (arată pe chelner și pe cei doi picoli) pot să se reîntoarcă în sală. Ceilalți să vină unul câte unul prin ușa din stânga mea și să iasă pe cea din dreapta. Nimeni nu va remarca nimic. Cred că aveți o listă a personalului. Voi putea astfel să verific lucrurile. Vă rog să mi-o aduceți cât mai repede.

Când patronul și cei trei chelneri dispărură, Ravenslie se

apropie de Vera Linforth și-i spuse încet:

— Am nevoie de ajutorul tău. Abuzez puțin de autoritatea mea dar n'am încotro. Trebuie să previu Scotland Yard-ul pentru facerea anchetei. Dar n'are importanță acum.

— Ce trebue să fac? întrebă Vera.

— Să notezi numele fiecăruia ce va trece prin fața mea. E vorba de chelneri și de picoli. Vrei să faci asta pentru mine?

— Desigur.

Incurând aceștia unul câte unul defilară prin fața lui Ravenslie. Vera le nota numele, iar detectivul îi cerceta pe rând.

— Au venit toți? spuse Ravenslie când șirul se termină.

— Toți, răspunse patronul. Nu l-ați găsit?

Ravenslie nu răspunse.

— Câți ai notat, d-ră Linforth, spuse el Verei.

Ea îi spuse un număr, el reluă:

— Exact, sunt toți de pe lista personalului. Nu recunasc printre ei pe omul nostru.

— Pot să vă confirm și eu acelaș lucru, d-le Ravenslie spuse Shalah deodată. Imi amintesc că mi-am aruncat ochii spre el și am impresia că era brunet cu ochii negri. Nici unul dintre cei ce au defilat prin fața noastră nu seamănă nici de departe cu omul nostru.

Patronul se înfierbântă.

— Ce înseamnă asta. Toți oamenii mei au fost cercetați. Imi spuneți că printre ei nu se găsește acela ce stătea în spatele dumnealor și totuși nu l-ați recunoscut. Unde e atunci? Cum îi explicați dispariția.

— E foarte simplu, spuse Ravenslie. Cineva s'a deghizat în picolo. Era riscant, însă a profitat de panică.

— Cum a fost cu putință?

— Cu putință sau nu, acesta-i adevărul, declară Ravenslie.

— Dar un om pe care nu-l cunoșteam, un străin...

— Un asasin, reluă Ravenslie, atingând cuțitul semnificativ. Numai acei care erau foarte aproape de el putură să vadă pe mânerul de lemn al cuțitului, sculptată o cruce în relief.

CAPITOLUL XVII.

UNDE INTERVINE ROTHER.

— Vă rugăm să ne spuneți dacă mai e ceva care să ne rețină?

Shalah era acela care spusese acestea și încă odată seninătatea și calmul său îl părăsiseră. Era vizibilă nerăbdarea cu care aștepta să se depărteze de detectiv și nervozitatea sa era împărtășită și de ceilalți.

Ravenslie era tocmai să răspundă, când cineva bătu cu putere în ușa salonului. Fără a aștepta permisiunea detectivului, patronul se grăbi să o deschidă. Fu surprins la vederea noului sosit ca și Ravenslie dealtfel: omul care intrase era ultimul la care s'ar fi gândit. Era inspectorul Rother.

— Ce vânt te aduce pe aici? îl întrebă Ravenslie cu vocea scăzută.

— Reprezint Yard-ul, spuse Rother cu o nepăsare intenționată, ce s'a întâmplat? Am auzit vorbindu-se de un asasinat?

— Nu tocmai, răspunse Ravenslie povestindu-i în câteva cuvinte cele întâmplate. Deoarece ești aici, ai face bine să te ocupi de acest caz. Aș fi foarte bucuros dacă mi s'ar lua această responsabilitate. Nu e treaba mea să mă ocup de detalii.

Rother se uită la el.

— Eram sigur. E bine, ca să începem. Aș dori să știu numele și adresele cât mai exacte a persoanelor de aici. Iată-l și pe dl. Ryner.

— Am fost victima, spuse Montaigu Ryner. Mare noroc am avut că n'am fost omorât.

— Nevinovații un mor bătrâni, spuse inspectorul răutăcios. Montaigu Ryner îi aruncă o privire înțepătoare, dar nu răspunse. Dorea foarte mult ca să nu încrucișeze spada cu lugubrul inspector, deaceea imediat se retrase pe planul secundar, unde rămase până la urmă.

Toți plecară liniștiți, după ce fură notate numele și adresele lor și după ce fură interogați de Rother despre anumite chestiuni. Trecând prin fața fetei, Montaigu Ryner se opri și-i întinse mâna. Ea i-o strânse, neavând ce face.

— Nu v'am mai văzut din noaptea aceea teribilă, spuse el încet. Nici în această seară n'am putut să vă vorbesc. Ați putea veni să mă vedeți, într'o zi, la mine acasă? Nu, nu mă refuzați, vă rog. Marția viitoare la ora 3, ați putea? Sunteți liberă în ziua aceea.

El dispăru fără să-i lase timpul să răspundă negativ. Invitația era destul de turburătoare...

Toată lumea plecase, afară de cei doi detectivi și de patron, care ar fi dorit ca Rother și Ravenslie să dispară cât mai repede pentru a răsufla ușurat.

Vera se apropie.

— Trebue să plec acuma, d-le Ravenslie.

— Dacă nu vă supărați, d-ră Linforth, aș prefera să mai așteptați puțin, răspunse acesta. Nu mai am decât câteva minute.

Vera se depărtă puțin pentru a nu auzi conversația celor doi detectivi, care o ajunseră din urmă imediat.

— E bine, d-ră Linforth, îi spuse Rother, ați fost iarăși amestecată în afacerile misteriosului nostru amic?

— Vreți să vorbiți de d. Ryner? răspunse Vera căreia nu-i plăcea cuvântul „amic".

— Nu de Ryner. E vorba de Ravenslie. Dar nu vrea să vă rețin aici mult timp. Mai târziu vă voi cere impresiile asupra incidentelor din seara asta. D. Ravenslie mă previne că sunteți obosită (Ravenslie nu-i spusese nimic în acest sens) și că vreți să plecați acasă.

— Într'adevăr, sunt puțin obosită. Ea remarcă înainte de a pleca cum Ravenslie îi dă cuțitul inspectorului, fără ca să-i atingă lama. Rother luă obiectul cu mare precauțiune, îl înveli într'o hârtie și îl băgă în buzunarul dinăuntru al vestii. „Amprente digitale" își spuse Vera.

Cei doi detectivi împreună cu tânăra fată traversară Strandul până la Charing Cross, unde Rother se opri.

— Mă reîntorc la Yard, spuse el. Bănuesc că nu aveți acelaș drum cu mine.

— Nu, îi răspunse Ravenslie. Mergem drept înainte pe Clearing Cross Road.

După un minut, Vera Linforth se gândi că ar fi trebuit să protesteze contra cuvintelor lui Ravenslie, dar Rother era deja plecat. Puțin jenată îi spuse tovarășului ei de drum:

— N'ar fi trebuit să vă obosiți conducându-mă.

— Nici o oboseală. Ai fost foarte binevoitoare cu mine în această seară și te-am deranjat destul, așa că cel puțin lasămă să te conduc. Dacă aș fi fost un cavaler galant, aș fi oprit un taxi, dar n'aș vrea ca acest lucru să te supere.

Tânăra fată începu să râdă și ei pălăvrăgiră până ajunseră la locuința Verei.

— Mă întreb, spuse ea puțin timidă, dacă veți găsi curios faptul de a vă ruga să urcați până sus la mine. Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

Ravenslie păru ușurat de o mare greutate.

— Tocmai era să vă propun acelaș lucru. Nu vreau să te las să intri singură la această oră târzie, într'un apartament pustiu. Sunt poate pericole pe care nici nu le bănuești.

CAPITOLUL XVIII.

INTREBARE ŞI RĂSPUNS.

— Iată prima mea întrebare, spuse Vera, după ce Ravenslie se instală comod într'un fotoliu. Ştiţi că în momentul în care era să plecăm, M. Ryner mi-a cerut să-i fac o vizită?

— Marţia viitoare la ora 3. Da, o ştiu... am auzit, răspunse Ravenslie fără răutate.

Tânăra fată tresări puţin dar continuă cu calm:

— Cu atât mai bine. Ştii că n'am avut timp să-l refuz: era sigur dealtfel că voi accepta deaceea a şi plecat înainte de a-i răspunde. Ce părere ai?

— In ce sens? întrebă Ravenslie.

— In singurul sens de care ar putea fi vorba, reluă cu seriozitate Vera. Să accept invitaţia sau nu? Ce crezi?

— Iată ceeace cred: dacă nimeni n'ar fi ştiut că trebue să mergi la Ryner, Marţi la ora 3, ar fi fost poate periculos. Dar atâta timp cât sunt prevenit, sper că să nu şi se va întâmpla nimic. Nu ştiu dacă m'ai înţeles...

— Perfect, afară de faptul că nu văd întrucât, fiind prevenit, ai putea schimba mersul lucrurilor, Montaigu Ryner neştiind nimic în acest sens.

— Fă-l să înţeleagă. Avertizează-l printr'un mijloc oarecare. Şi asta cât mai repede.

Vera Linforth păru puţin turburată.

— Voi face întocmai, spuse ea grav, pentrucă simt că nu pot să mă feresc de d-ta; dar mai sunt lucruri pe care nu le înţeleg.

— Nici eu; ceva mai târziu însă, cred că voi pune punctul pe i.

— Și inspectorul Rother? întrebă ea.

— Iată ce-i cu el: Rother a fost mutat din vechiul său serviciu, la Scotland Yard. Dece? Precis nu știu nimic, dar bănuesc ceva.

— Dar d-ta, am impresia că ești nedreptățit, întreba Vera.

— Sunt obișnuit. Oficial n'ar fi trebuit să mă ocup de această afacere. Nu fac parte din Scotland Yard, și nu mă bag acolo unde nu e de resortul meu. Apoi șefii nu sunt de aceeași părere cu mine. Ei găsesc că dramatizez lucrurile.

— Atunci, inspectorul Rother și d-ta, sunteți în conflict ?

— Foarte probabil.

— E supărător și ar fi destul de trist dacă nu ai reușsi în această afacere. Ai pierde totul în caz de eșec. Nu-i așa ?

— Exact. Dar nu-ți face inimă rea pentru mine.

— Ce folos că nu te pot ajuta.

— O știu, și îți sunt recunoscător. Dar eu sunt de vină în cele ce mi se întâmplă. Sunt puțin fanatic în metodele mele și din această cauză, când ele dau greș, trebue să sufăr...

Tânăra fată rămase tăcută. Cu cotul sprijinit pe genunchiu și cu bărbia în palmă, gânditoare, fixa un punct imaginar de pe perete. Privită astfel, ea reprezenta un tablou din cele mai atrăgătoare, și Ravenslie nu putea face altceva decât s'o admire. Vera ridică ochii în sus, întâlni privirea lui ațintită asupra ei, se roși și întoarse ochii.

— Nici nu știi cât aș suferi dacă n'ai reușsi, murmură ea. Și imediat se întrebă dece s'a crezut obligată de a repeta un sentiment pe care deja îl exprimase. Era ridicul.

— E adevărat, gândești întradevăr astfel? întrebă emoționat Ravenslie.

Timp de o secundă, fata ezită. Apoi fără voia ei, mânată de ceva de deasupra voinții sale:

— Gândesc întocmai, spuse ea cu melancolie. Gândesc din tot sufletul meu...

El se ridică și se apropia de ea.

— Vera, vrei să fii soția mea?

— Mă iubești? spuse ea încet.

— Bineînțeles că te iubesc... atâta... încât îmi lipsesc cuvintele care să traducă tot ceeace aș putea face pentru tine. Vei putea vedea odată. Mă iubești într'adevăr, Vera?

— M'ai făcut să-mi pierd capul, spuse ea roșindu-se la

față. Dacă nu te-ași fi chemat la mine în această seară, nu s'ar fi întâmplat așa...

— Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să se întâmple, spuse el, convins par'că de puterea providenței. Și acum, încă odată, vrei să fii soția mea?

— Da, murmură ea, cu o voce care exprima tot adevărul sufletesc. Când vrei?...

— Când această afacere va fi terminată și eu voi fi repurtat victoria.

— Presupune că ai să pierzi. Nu vreau s'o cred, dar totuși presupune-o.

— Atunci voi fi un învins... și n'ar fi drept ca să te încurc.

Ea dădu din cap.

— Dacă vei fi învins, te voi iubi poate mai mult. Imi închipui că și tu mă vei iubi mai mult, gândindu-te că eu cel puțin te înțeleg și că știu că...

— Că nu e din vina mea... termină Ravenslie. Intr'o zi învingător sau învins îți voi putea dovedi că am încercat și imposibilul... pentru tine.

Bătăile unei pendule îl făcură să tresară.

— Miezul nopții! Trebue să plec! Mi-e greu să mă despart...

— Și eu să te văd plecând, spuse Vera cu dragoste. Sunt atât de fericită când sunt lângă tine...

Ea se ghemui la pieptul lui iar el o strânse în brațe și o sărută.

— Mai există și ziua de mâine, iubito. Orice s'ar întâmpla, te voi vedea mâine seară după serviciul dela spital. Până atunci, ia asta, în caz de pericol îți va fi de folos.

Scoase din buzunar un mic revolver automat pe care i-l dete ei.

— Crezi că mi se va întâmpla ceva, spune-mi? întreba ea turburată.

El dădu din cap.

— Nu. Acuma însă sunt cuprins de o teamă ridiculă care chinuește pe toți acei care iubesc și voi fi mult mai liniștit dacă voi ști că atât timp cât nu sunt lângă tine, ai un astfel de protector. Acum trebue să plec.

O mai îmbrățișă odată și ea îl conduse până la ușă. El se depărtă în grabă.

Chiar în această oră târzie, omul din Pantellaria, cu toate că umblase foarte mult şi se simţea obosit, mergea destul de repede pe East India Dack Road. Işi petrecuse aproape tot timpul, începând de dimineaţă, cu căutarea unui personaj pe care nu-l văzuse de mulţi ani şi el găsea acest lucru mult mai greu decât se aşteptase.

Doi agenţi de poliţie apărură în depărtare, pe strada pustie. Omul din Pantellaria, tresări instictiv şi se înfundă într'o stradă laterală care se vedea cât de colo că-i era cunoscută de mult timp.

CAPITOLUL XIX

STRANIA CONDUITĂ A D-LUI BERNIE

Ploua. D. Bernie se întoarse acasă scuturându-și pardesiul udat de ploaie. Când trecu pe culoar Simon Pethycarp așezat pe un scaun în bucătărie îi strigă „bună seara". D. Bernie se opri o secundă și schimbară câteva cuvinte despre ploaia de afară care nu încetase, așa precum o mărturisea umbrela locatarului său. Apoi d. Bernie urcă în camera sa după ce deschisese ușa în întuneric. Căută comutatorul electric, când piciorul său se împiedică de ceva care îl făcu să se clanite. Își recăpătă echilibrul cu o agilitate curioasă pentru un om de vârsta sa și aprinzând un chibrit, putu însfârșit să găsească butonul electric. Ușa fiind închisă de el cu grijă, își concentră atențiunea asupra obstacolului care-l făcuse să cadă. Era un geamantan vechi pe care-l recunoscu ca fiind proprietatea predecesorului său, și un cufăraș de metal, pe care probabil că d-na Pethycarp le scosese de sub pat, când făcuse curățenie în camera.

Tocmai vroia să pună geamantanul în vechiul său loc, când observă că e deschis. D. Bernie își puse pălăria și pardesiul pe pat, trase perdelele și-și scoase ochelarii. Lucru ciudat, fizionomia sa se transformă cu totul părând mai tânăr. Deschise valiza și examină cele două compartimente. Erau goale, cel puțin așa vedea el. Intr'o parte totuși era o despărțitură mică din același material și culoare ca și dublura și băgându-și mâna prin ea d. Bernie dădu de a gaură. Degetul se afundă mai mult și întâlni un obstacol care atins fâsâi curios. D. Bernie fluieră semnificativ și așeză valiza pe pat, ca să fie mai la lumină. Apoi examină cu minuțiozitate

interiorul despărțiturei. Își dădu seama că ea fusese smulsă de acolo și recusută mai târziu cu destulă abilitate. Scoase briceagul și tăie firele de ață cu mare atenție și sfârși să scoată cu totul acest buzunar al valizei. D. Bernie își bagă mâna în gaură și scoase un plic ministerial deschis care conținea câteva scrisori. Fără să se gândească, pentru moment, ca să le citească, introduse plicul în buzunarul său, luă o pagină de ziar, o îndoi de mai multe ori și o bagă în gaura dublurii.

Alese un ac subțire și ață de aceași culoare cu cea dinainte și cusu la loc ceeace desfăcuse. Ar fi trebuit o mare atenție pentru ca cineva să descopere ceva. Apoi, fără nici o ezitare, scoase plicul din buzunar, luă foile scrise și le întinse pe pat. Erau trei, două în plicuri ceva mai mici și fără ca nimic să fie scris pe ele; a treia purta adresa: „Ward Vale, Esq., la Simon Pethycarp.

D. Bernie merse în vârful picioarelor până la ușă și ascultă puțin cu urechea, timp de un minut. Apoi se întoarse să cerceteze cele ce descoperise. Scoase scrisoarea din plicul cu adresă și o citi. Fără dată și nici adresa expeditorului, ea conținea următoarele:

„Scumpul meu Vale

„Invelit cu grijă maimuța chinezească, va sosi Europa sănătoasă, Dolly crede să primească cuvântul dela tine. Călătoria este plăcută pe elegantul transatlanticul „Oceanic“

Al tău Bob.

— Iată ceva inocent în aparență, își spuse d. Bernie. Să vedem și celelalte două plicuri. Predecesorul meu le considera probabil, importante dacă le-a ascuns așa de bine.

In primul plic nu găsi decât o foaie de hârtie pe care era desenat un plan a unei case. D. Bernie îl contemplă destul de intrigat.

— Asta trebue să însemneze ceva, gândi el. Dar în acest moment cineva bătea cu putere la poarta din stradă.

D. Bernie tresări, apoi repede și fără să facă sgomot deschise cu câțiva centimetri fereastra și ascultă. Simon Pethycarp deschisese poarta și vorbia cu vizitatorul său.

— Bernie? spunea proprietarul. Un tip liniștit care scrie la un ziar antialcoolic, după spusele lui.

Cealaltă voce răspunse printr'un murmur surd, fără ca

Bernie să poată distinge ceva. Apoi Simon Pethycarp continuă:

— E sus. Puteți să urcați dacă vreți, dar nu cred să aflați mare lucru dela el. Este unul din cei mai cunsecade oameni din câți am întâlnit, cu toate ideile lui bizare.

Poarta se închise după ce vizitatorul intră în casă. D. Bernie închise imediat geamul, își puse ochelarii, adună scrisorile de pe pat și le ascunse sub saltea. In momentul când se auziră pași pe coridor, el se afundase în lectura unui volum serios. Bătură la ușă. Se ridică și fără să se grăbească se duse să deschidă. Printre ochelari, el cercetă pe noul venit în spatele căruia se găsia Simon Pethycarp.

— Vă numiți d. Bernie? spuse străinul.

— Exact.

— Bine, spuse celălalt.

Și întorcându-se către proprietar.

— V'aș fi foarte obligat dacă ne-ați lăsa singuri.

Murind de curiozitate, Simon Pethycarp se evaporă și străinul așteptă ca sgomotul pașilor să se depărteze.

Atunci se întoarse către Bernie și acesta observă că musafirul său părea cuprins de o profundă melancolie.

— Numele meu, d-le Bernie, spuse el cu o voce aproape sinistră, este Rother, și sunt inspector atașat pe lângă Scotland Yard. Am venit să mă întrețin cu dv. asupra unui subiect important.

— Să auzim, d-le inspector, spuse politicos Bernie. E vorba, fără îndoială, de un nenorocit care e lovit de soartă și care v'a dat adresa și numele meu ca referințe de onorabilitate.

— Nu asta, suspină inspectorul. E vorba de propria d-tale onorabilitate pe care vreau să o cercetez.

CAPITOLUL XX.

NOROCUL D-LUI BERNIE

— Propria mea onorabilitate! repetă d. Bernie. Mi-e teamă d-le inspector că nu înțeleg. Intrucât vizita dv. e în legătură cu onorabilitatea mea?

Inspectorul Rother îi aruncă o privire cercetătoare. Experiența și instinctul său îi spuneau că d. Bernie nu era ceeace vroia să pară. Se gândi s ăprocedeze brutal, fără preliminarii dar se răsgândi. Era mai bine să procedeze inteligent.

— Nu numai onorabilitatea d-tale, răspunse el detașat, ci și obiceiurile d-tale și multe altele care vă privesc.

— Sunt profund mirat și nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Se așează pe un scaun și reluă:

—Luați loc d-le inspector. E singurul lucru ce pot să vi-l ofer. Să vedem despre ce e vorba.

Inspectorul Rother preferă să stea în picioare și cu spatele la lumină, astfel ca să rămână în penumbră și să poată vedea distinct trăsăturile d-lui Bernie. Acesta înțelese gândul detectivului și zâmbi.

— Să vedem, spuse inspectorul, cu un ton obosit, care este adevăratul d-tale nume?

— Adevăratul meu nume? Silas Bernie, îl știți cred.

— Sunteți sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur. Era numele tatălui meu înainte de a i-l moșteni eu. Nici mie, nici lui nu-i era rușine să-l poarte și n'am găsit de cuviință să-l schimbăm.

Rother fu agasat de acest răspuns prostesc. Oare acest om își bătea joc de el?

— Foarte bine. Vom vedea mai târziu, spuse el tăios. Imi pare că sunteţi redactor la un ziar care duce o campanie pentru suprimarea băuturilor spirtuoase?

— In curând vom deslănțui și una contra tutunului, răspunse d. Bernie. Cred d-le inspector că nu sunteţi vreo victimă a acestui nenorocit obiceiu de a fuma?

Rother îl fulgeră cu o privire. Își dădea seama acum că acest om juca o comedie rușinoasă.

— Nu vă preocupaţi de obiceiurile mele, răspunse el sec, să vorbim de ale d-tale. Am făcut o anchetă la redacția acestui ziar. Nu este și nici n'a fost vreun redactor cu numele și semnalmentele d-tale. Aveţi ceva de spus?

D. Bernie păru contrariat.

— Ce vreți să vă spun? Se întâmplă deseori greșeli.

Greșeala d-tale a fost de a nu fi ales numele unuia care într'adevăr lucrase la acest ziar. Și apoi, cu toată oroarea d-tale de alcool, ați fost văzut de mai multe ori intrând într'o bodegă.

— Ca să fac propagandă pentru cauza mea, replică d. Bernie cu convingere.

— Da, dar nu precetai a comanda un vin bun și a fuma o pipă. Locuiți, aici, în această cameră unde a locuit un răufăcător, și nu sunteți ceeace vrei să păreţi a fi. Ce aveți de răspuns?

— Multe, spuse calm și hotărât d. Bernie. Aș putea de exemplu să semnalez șefilor dv. excesul dv. de cât să protestez contra felului dv. de a se introduce aici, să mă plâng de acest interogatoriu ilegal. Ce credeţi?

Rother dădu din umeri.

— Toate acestea pot fi adevărate, dar ele nu mă împiedică să vă consider suspect. De exemplu, știți despre acest Vale care a fost asasinat, mult mai multe decât ar trebui să știe un om cinstit.

D. Bernie clipi repede după ochelari. Timp de o secundă avu impresia că Rother ghicise mai mult sau mai puțin natura descoperirii ce o făcuse cu puțin timp înainte, dar se gândi că-i imposibil și apoi era foarte surprins de acuzația ce-i aducea Rother.

Inspectorul era perspicace, își dădu seama că Bernie era puțin dezorientat.

— Explicați-vă insistă el.

D. Bernie oftă. Înțelese că trebuia să facă o plimbare pe la Scotiand Yard.

— Cred că ați comis o mare eroare, d-le Inspector. Pentru binele dv., aș prefera să nu mai insistați. Vă veți simți foarte prost dacă mă veți obliga să depun o plângere contra unei arestări ilegale.

Omul cu ochelari era complect schimbat. Devenise mult mai vioi, mult mai stăpân pe sine. Această schimbare în atitudini și tonul cu care vorbea, făcu pe Rother să fie mai convins în bănuelile sale în sensul că avea de afăce cu un lup deghizat în miel.

— Veți veni totuși cu mine, spuse el. Comedia a ținut destul. Luați-vă pardesiul și urmați-mă imediat.

Celălalt își puse pălăria și-și îmbrăcă pardesiul. In acelaș timp, se aplecă repede, își trecu mâna pe sub saltea, luă scrisorile și le puse în buzunar. Cu toate că lucrase foarte rapid, Rother îi surprinse gestul, se apropie imediat de el, și-l apucă de mână.

— Ce ai luat de-acolo? întrebă el.

— Hârtii personale, răspunse liniștit Bernie.

— Să le văd.

— Nu, replică ferm Bernie. Nu le veți vedea. Nu aveți dreptul.

— Puțin importă. Să le văd!

D. Bernie zâmbi.

— D-le inspector, îmi permit să vă spun că am și eu drepturile mele. Nu puteți să mă arestați înainte de a mă fi acuzat de vreun delict, sau să mă acuzați înainte de a mă fi dus la un post de poliție. Tot ceeace puteți face este de a mă opri de a ascunde sau a distruge ceva care să fie în legătură cu vina mea, pe care încă nu ați precizat-o îndeajuns.

Rother păru un moment dezorientat. D. Bernie avea dreptate dealtfel și apoi cunoștea destul de bine regulile instrucțiunilor speciale poliției metropolitane.

— M'ați invitat pur și simplu să fac o plimbare cu dv. pentru a mai discuta, continuă d. Bernie, și cu toate că invitația este intempestivă, sunt constrâns să o accept. Până în momentul în care voi fi acuzat de vreun delict, real sau

imaginar, am dreptul să păstrez aceste hârtii. Iată, le pun în buzunarul interior al hainei, unde sunt în siguranță deplină.

— Fără prea multă vorbă, i-o tăie Rother. Vino, sunt grăbit.

— Și eu, replică d. Bernie. Trebue să redactez un articol în această noapte pentru un alt ziar la care colaborez. Poate ați vrea să-l citiți. Aș fi fericit să vă trimet un exemplar dacă ați binevoi să-mi dați adresa.

Rother nu răspunse. Era atât de exasperat încât deabea se reținea să nu facă vreun gest pe care să-l regrete mai târziu. Bernie se îndreptă spre ușe și după ce stinse lumina, coborî scările împreună cu detectivul.

Simon Pethycarp privea prin gaura cheiei dela ușa bucătăriei. După ce ieșiră, se întoarse spre soția sa.

— Arestat, spuse el. Cine ar fi crezut-o.

— Ți-am spus întotdeauna că era prea politicos pentru un om cinstit, ripostă d-na Pethycarp.

. . . . . .

Două ore mai târziu cineva bătu la poartă. Simon Pethycarp se duse să deschidă. Făcu o figură aproape speriată. D. Bernie, surâzând, apăru în fața lui și-i spuse ceremonios.

— Regret că v'am deranjat, dar în graba plecării am uitat să-mi iau cheia.

— Dar credeam că ați fost arestat, bâigui Simo Pethycarp.

D. Bernie schiță un zâmbet.

— N'a fost decât o greșeală regretabilă. Oamenii aceștia dela poliție și-au cerut scuze pentru deranjul ce mi l-au produs. Au fost bine crescuți. Ce părere aveți despre ei?

Părerea lui Simon Pethycarp se rezumă într'o mormâitură la adresa lor. Urmări cu privirea pe locatarul său care urca scările și se întoarse în bucătărie.

Incepuse să vadă în persoana d-lui Bernie, mistere foarte avantajoase de exploatat.

CAPITOLUL XXI.

OMUL DIN PANTELLARIA

Către orele 9 seara, omul care se numea Shalah, cu toate că adevăratul lui nume suna altfel, trecu podul de pe Regent's canal și coborî spre Mile End Road. Mergea încet. Nu era nici un taxi prin apropiere și dintr'un motiv personal nu luase autobuzul.

Se opri nehotărât înaintea barului „Trandafirul din Sharou". O tavernă oferă totdeauna atracție unui om obosit și căruia îi e foame. Poarta se deschise făcând loc unui client ce tocmai ieșia. Shalah aruncă o privire în interior și intră. Era lume puțină înăuntru și Shalah păru mulțumit. Altădată se ocupa cu operațiuni prin locuri cu lume multă, acolo unde oamenii nu erau surprinși dacă erau călcați sau îmbrânciți. Actualmente schimbându-și branșa profesională și fiind nevoit să poarte la el obiecte prețioase, își dădea perfect de bine seama că locurile cu lume multă care îl favorizaseră altă dată, puteau acuma să-i devină periculoase.

Comandă un pahar cu bere și sandwichuri. Se așezase la o masă din fundul sălii, după ce aruncase o privire circulară în sală. Nu recunoscuse însă privirile cercetătoare a unui individ ce-l suspecta din dosul tejghelei și care din momentul în care îl zărise se retrăsese într'un colț de unde nu putea să fie văzut.

Acest om n'avea nimic particular în înfățișare, afară de ochii săi meditativi și totuși pătrunzători, care trădau un fel de a fi fanatic și voluntar.

Timpul trecea. Necunoscutul nu-și lua ochii dela Shalah

care nu se gândea încă să plece. Celălalt comandă o sticluță de bere. In acest moment Shalah se sculă. Imediat se ridică și necunoscutul care aruncă o monedă pe masă, fără ca să se fi atins de bere.

— Domnule, nu v'ați băut berea, spuse chelnerul.

— Poți s'o bei d-ta, răspunse necunoscutul și se luă după urmele celuilalt.

Shalah auzi în urma sa sgomot de pași dar deocamdată nu se simțea cu nimic pe conștiință. Deodată însă, aruncă o privire în spate. Un om cu mâinile în buzunar și cu capul aplecat ca să nu i se vadă figura se apropie din ce în ce. Shalah mări pasul și se afundă într'o stradă întunecoasă. Celălalt acceleră alura și Shalah îngrozit simți cum i se pune o mână pe umăr și auzi în șoaptă:

— Mai încet, nu așa de repede.

Primul gând a lui Shalah fu să strige după ajutor dar obiectul ce-l văzu în mâna necunoscutului îi înăbuși strigătul și-l paralizâ de groază.

— Cine ești? reuși el să articuleze.

Celălalt rânji.

— Nu mă cunoști? Oare conștiința ta nu te-a avertizat!

Shalah se întoarse, încercă să vadă fața agresorului său, dar o mână îl stângea puternic de gât și o țeavă de oțel se îndreptă spre el.

— Nu face pe prostul! Stai liniștit că nu ți se va întâmpla nimic. Dacă însă nu stai cuminte, te vei căi. Ai înțeles?

— Da, gemu Shalah, care începuse să gâfâe.

— Urmează-mă, porunci celălalt. La prima încercare de fugă, trag. Și-l împinse înainte.

Situația se schmbă fulgerător. Un taxi pe care nici unul din cei doi nu-l văzuseră, se apropie din ce în ce de ei, micșorând viteza. Portiera se deschise, doi oameni săriră jos, în umbra nopții și se aruncară asupra lui Shalah și a necunoscutului. Acesta din urmă simțindu-i se întoarse brusc. Fu orbit de o rază de lumină. Făcu un pas înapoi, dar agresorii săi se apropiau amenințători. Trase odată în ei, și nu-i mai văzu. In acelaș moment o lovitură puternică de baston se abătu asupra brațului său și revolverul îi căzu din mână pe trotuar. Omul din Pantellaria sări asupra agresorului său. Primi în plină față o puternică lovitură de pumn și gura i se

umplu de sânge. Infuriat peste măsură ajunse până la adversarul său îl întrecu și calea fiind deschisă, o luă la goană, fără a se preocupa de Shalah.

Un trecător care era pe stradă întâmplător, auzind detunătura armei se uită într'acolo și observă doi indivizi urcându-se într'un taxi care se depărtă în viteză. Pentru moment crezu că bubuise motorul dar a doua zi citind ziarul își dădu seama că se aflase în apropierea unei drame sângeroase.

Un sergent de noapte alergă spre locul dramei și se lovi de un cadavru. Shalah surprins deodată, de groază, nici nu putuse să se apere. Zăcea cu fața în sus. Figura sa era crispată, ochii dilatați probabil de viziunea oribilului său destin. Un cuțit cu mâner negru era înfipt în pieptul său; o cruce neagră făcută în grabă se vedea pe frunte. O a doua cruce neagră deabia schițată se găsia pe cămașă în dreptul pieptului. Nu avuseseră probabil timpul s'o termine. La câțiva pași mai departe, doi dinți albi zăceau pe marginea trotuarului. După toate probabilitățile dinții păreau falși.

CAPITOLUL XXI.

VICTIMA MISTERIOASĂ

Pentru Scotland Yard, moartea lui Shalah rămăsese o enigmă. Motivul crimei era necunoscut ca și identitatea asasinilor. Trecătorul care remarcase taxiul era clar în declarațiile sale. Văzuse doi oameni urcându-se în automobil, în locul unde se produsese crima. In plus și chelnerul barului „Trandafirul din Shartou“ era destul de categoric în declarația sa. Il văzuse intrând pe Shalah și observase cum necunoscutul îl suspectase, și fusese foarte intrigat de plecarea grabnică a necunoscutului după Shalah, lăsând pe masă o sticlă de bere intactă.

Scotland Yard-ul crezu că necunoscutul era unul din cei doi care se urcaseră în taxi, deci, că el și cu celălalt fuseseră autorii crimei. Șoferul nu se prezentase încă și poliția se gândi că și acesta e un complice de-al lor. Automobilul deci era o mașină particulară.

Inspectorul Rother declară șefilor săi că totul plutea încă în mister și era sigur că era vorba de o nouă crimă a Crucei Negre. Colonelul Drummond se gândi că Ravenslie avusese poate dreptate.

— E bine, spuse colonelul, cred că ai dreptate. Aveam impresia că Ravenslie exagera având nevoe de senzațional. Are o imaginație de romancier...

— E posibil, spuse Rother. L-am văzut descoperind singur mistere nedeslegate de alții.

— E ciudat ca și metodele sale, replică gânditor colonelul. Vrei să lucrezi cu Ravenslie, e puțin după capul lui, ai ceva contra ?

— N'am nimic contra. Dimpotrivă. Am vrut să vă propun de mult... dar...

— Înțeleg, ți-era frică să nu fii refuzat. Sper că vei intra imediat în legătură cu el. Voi telefona acuma șefilor săi ca să vi-l trimeată cât mai repede. Îți convine, nu?

— Îmi convine, însă trebue să știți că...

— Că Ravenslie este deja pe urmele criminalilor.

— Aș fi puțin inteligent dacă l-aș împiedica să continue. Dealtfel dv. știți că cei mari îi dau oarecare libertate în cele întreprinse de el.

Colonelul zâmbi.

— Ravenslie crede că cei doi care s'au urcat în automobil au și alți complici și că omul care-l urmărea pe Shalah era un al treilea complice. După părereà lui, acest om a fost văzut deseori prin cartierul East End, în timpul din urmă. După semnalmentele date de chelnerul barului, acestea ar corespunde cu cele ale picolului care a provocat incidentul dela „Ribo", acum câteva zile.

— Acela care a aruncat stiletul spre Ryner și a dispărut, nu-i așa ?

— Nu e stabilit precis, d-le comisar, dacă acesta a lansat într'adevăr stiletul. E părerea lui Ravenslie, nu și a mea.

— Crezi ?

— Da. Pot să și mă'nșel și sunt fericit că voi lucra cu Ravenslie. Ne vom completa unul pe altul.

— Aveți vreo idee despre identitatea asasinilor?

— S'au găsit doi dinți falși pe locul crimei. Există în acest moment un om în Londra, căruia îi lipsesc doi dinți din față. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-și pună alții. Va trebui să meargă la un dentist.

— Există mii de dentiști în Londra, spuse colonelul Drummond. Slabă speranță. Poate să-și pună dinții în alt oraș. Și apoi nu poți obliga pe toți oamenii care trec pe stradă să-și deschidă gura.

— La fel mi-a spus și Ravenslie. Totuși ne-am pus în legătură cu majoritatea dentiștilor din Londra.

— Nu vrei să-mi spui că vă veți mărgini la acest lucru. Probabil că aveți un plan ascuns.

— Cât mă privește, nu am nici un plan ascuns, spuse Rother cu demnitate.

— In fine. A propos, ai văzut-o pe d-na Shalah?

— Am văzut-o, d-le comisar. Această femee pretinde că soțul ei îi vorbea foarte rar de afacerile sale; mă îndoesc totuși.

— Dar cu Bernie ce-ai făcut?

Figura lui Rother se întunecă.

— Silas Bernie? Ei bine, acest om rămâne un mister pentru mine. Antecedentele sale nu corespund cu cele pretinse de el. După ce l-am interogat, am ajuns la concluzia că nu este un răufăcător sau complice. Nu știu pentru care motiv se dă drept redactorul unui ziar de propagandă, însă minciuna îmi pare nevinovată.

— Ești complect lămurit asupra persoanei lui?

— Da, răspunse inspectorul. Sunt complect edificat.

Evită privirea șefului său și acesta pronunță cu jumătate de voce câteva cuvinte.

Inspectorul Rother tresări.

— N'am înțeles bine ce-ați spus, d-le comisar.

— Îți voi expune mai clar și amănunțit, răspunse comisarul. Îi vorbi scurt și hotărât.

Rother se lăsă în voe pe scaun și-și privi șeful cu atenție, apoi luă cuvântul la rândul său, cu oarecare greutate.

CAPITOLUL XXIII.

O ADUNARE DE PIŞICHERI

D-na Shalah și d-na Gawall se anunțară pe neașteptate acasă, la Montaigu Ryner și acest gentlemen făcu o grimasă când auzi numele lor, căci ghicise motivul vizitei lor.

— Gib, spuse Ryner valetului său, poftește-le înăuntru. Stai puțin, dama blondă este îmbrăcată în negru?

— D-na Shalah, domnule? Nu e complect îmbrăcată în negru.

— Ah, făcu Montaigu Ryner. Nici n'au trecut bine opt zile dela moartea soțului ei... In fine, poftește-le.

Cele două doamne intrară. Ryner se sculă în picioare și-i prezentă d-nei Shalah condoleanțe. D-na Gawall îl privea cu un aer curios. Era greu de spus dacă era ironică sau răutăcioasă.

— Dezolat de trista moarte a soțului dv., doamnă, spuse Montaigu Ryner.

— Trista moarte! spuse sec d-na Shalah. A fost o crimă abdominală, nu-i așa Margaret ?

— A fost un oribil asasinat, replică d-na Gawall cu o indiferență sinceră sau afectată.

— Ar fi bine să fie prinși amândoi cât mai repede.

— Erau deci doi? spuse Montaigu Ryner surprins.

— Așa crede poliția. In timpul luptei unul din cei doi asasini și-a pierdut doi dinți.

— Așa?... răspunse Ryner cu indiferență. Vă rog luați loc. Cărui motiv datorez onoarea vizitei dv.? Aveam intenția să ies în după amiaza aceasta.

— V'am împiedicat, într'adevăr? răspunse d-na Shalah. Puțin îmi pasă. Vă spun pe față că nu avem poftă să fim lăsate pe dinafară. E clar, nu-i așa?

— Foarte clar, admise Montaigu Ryner. Și acum.

— E vorba de soțul meu. Mă întreb dacă avea ceva asupra lui când a fost ucis.

— Presupun că avea un revolver, cu care s'a tras singurul foc, spuse Ryner.

— Soțul meu nu purta niciodată arme asupra lui. Nu e vorba de asta. Credeți că avea prin buzunare, ceva prețios?

— Nu știu nimic sigur, răspunse Ryner, și mi-e teamă că cei care știu ceva sunt puțin accesibili.

— Poate, d-le Ryner. Credeți-mă că duc lipsă de bani. Știu că trebuia să primească ceva dela dv. Dacă nu vă supără, aș vrea să știu partea ce i se cuvenea.

— Și dacă nu i se cuvenea nimic ?

— Veți îndrăsni să excrocați o biată văduvă? Ați fi în acest caz, cel mai ticălos om din lume.

— Mai încet, d-na Shalah. Nu prin insulte veți putea căpăta ceva, ați înțeles?

— Sunt sigură, îi întrerupse d-na Gawall, că Beatrice n'a știut ce spune din cauza emoțiunii. N'a avut intenția să vă ofenseze. Am lucrat prea mult timp împreună și sperăm să nu ne supărăm...

— Poate, speranțe sunt, dar acestea depind numai de mine.

Montaigu Ryner rânji.

D-na Shalah păli.

— Privește-l! murmură ea ridicându-se deodată. Ii lipsesc doi dinți. Urmă un minut de tăcere. Montaigu Ryner își schimbă culoarea feței. Avea expresia unui animal gata de luptă.

— Ce vreți să spuneți? întrebă el cu o voce surdă.

— Curioasă coincidență, spuse d-na Gawall care, singură, își păstrase stăpânirea de sine.

— Ce coincidență? întrebă Montaigu Ryner.

— In locul crimei s'au găsit doi dinți falși, spuse calm d-na Gawall. Se presupune că au fost rupți în timpul luptei și că aparțin ucigașului. Or vă lipsesc doi dinți. Trebue să admiteți că e o coincidență bizară și că se impune o ex-

plicație. Montaigu Ryner își revenea din ce în ce din neliniștea de care fusese cuprnis.

— Oh! pot să vă explic foarte lesne. S'au spart azi dimineață. Tocmai vroiam să merg la un dentist.

— Dovada?... întrebă d-na Gawall. Ne trebue a dovadă. D-na Salah poate să ducă lucrurile mai departe. Nu-i așa, Beatrice?

D-na Shalah făcu un semn afirmativ.

— Mă amenințați, bâigui Montaigu Ryner. Ce-i asta, șantaj ?

— Nu spuneți prostii. Dacă sunteți nevinovat, nu văd dece v'ați neliniști. De nu, lucrurile pot să se schimbe. Avem dreptate, nu?

— Servitorul meu va veni, spuse Montaigu Ryner sunând el, va putea să vă confirme exactitatea spuselor mele.

Cele două femei tăcură.

— Domnul a sunat? întrebă Gib intrând în cameră.

— Spune-mi ce știi despre cei doi dinți din față care-mi lipsesc.

— Dinții dv. domnule? Mi-e teamă că nu vă înțeleg bine.

— Doamnele au tras o concluzie greșită cu privire la dinții care-mi lipsesc. Explicația ta poate să le convingă că se înșeală.

— Prea bine, domnule.

— Povestește ce știi.

— Azi dimineață, în timp ce vă luați dejunul, am auzit o pocnitură în timp ce mâncați, și mi-ați spus...

— Reproduce-mi cuvintele mele cât mai exact.

— Ați spus: „Iarăși mi s'au spart dinții din față. Dacă Dartou nu va lucra bine nici acum, îi sucesc gâtul!“ Apoi mi-ați cerut să telefonez lui Dartou și să-i fixez o întâlnire cu dv. în această după amiază, la ora 5.

— Foarte bine, spuse Montaigu Ryner. Ajunge atât, Gib.

— Ce credeți după cele spuse de el? întreba Ryner, după ce valetul ieșise.

— Pare să fie adevărat, cu toate că... ce zici Margaret?

— Nu putem decât să admitem explicația d-lui Ryner.

— Pare să fie adevărat, cu toate că... ce zici Margaret?

— Înțeleg, mi-ați mai spus-o. Credeți că soțul dv. a lăsat

bani în păstrare la mine, bani ce vi se cuveneau? o întrebă Ryner pe d-na Shalah.

— Destul, strigă ea. Știți prea bine că trebuia să împărțiți bijuteria chinezească, dacă ar mai fi trăit. Și acum eu îi sunt femee legitimă și moștenitoare deci, pretind ce i se cuvenea. Putem să spunem multe, nu uitați!

— Nu veți îndrăsni, spuse Ryner.

Deabea pronunțase aceste vorbe când imediat își dădu seama de greșeala ce o comisese.

— Nu vom îndrăsni? Te înșeli. Margaret și cu mine suntem inocente. Și sunt sigură că poliția ar da mult să afle că ești cel mai important tăinuitor de bijuterii care există. Cealaltă femee interveni mai împăciuitoare.

— Indrăznesc să spun că dacă am plasa câteva bijuterii acolo unde știm, poliția ar putea să descopere raporturile dintre d-ta, Jewis și Hulm, negustorul de diamante din Amsterdam.

Montaigu Ryner le fulgeră cu privirea.

— Amenințări... mormăi el... d-ta... soțul d-tale e un ocnaș. Dacă ar ști lumea că nu sunteți tocmai văduvă, că adevăratul d-tale nume e...

— Oprește-te, spuse femeea năvălindu-i sângele în față. Amenințați-mă cu ce vreți, dar nu vă atingeți de soțul meu. Aș putea și eu să spun lucruri groaznice despre d-ta, dar nu mă grăbesc căci le va spune el însuși când se va reîntoarce.

— Când, când se va reîntoarce? bâigui speriat Ryner, spune-mi.

— In curând, răspunse ea, regăsindu-și calmul.

— Minți! strigă Ryner. Minți ca să mă înfricoșezi. Știi foarte bine că e într'un loc de unde nu poate să plece așa de ușor.

— Nu mint, răspunse d-na Gawall încet.

Ceva din vocea ei par'că o încredință că spunea adevărul. Rămase mută un minut.

— Cât? întrebă Ryner întorcându-se către d-na Shalah.

Ea spuse o cifră și adăogă:

— Va ajunge pentru un acont.

Ryner dădu din umeri.

— Vă voi da 500 de lire sterline, și nici un ban mai mult.

— **Imi ajunge deocamdată. Restul mai târziu.**

Ryner luă un toc ca să semneze un cec, când d-na Shalah îl opri.

— Vreau bani lichizi. Sunt mai sigură aşa..

— N'am atâţia bani la mine.

— Ştiu că aveţi mult mai mult în cassa de bani.

Montaigu Ryner se resemnă şi se îndreptă spre cassa de fer din fundul camerii. Numără banii şi-i întinse indispus d-nei Shalah. Aceasta îi verifică cu grijă, apoi îi puse în poşetă.

— Suficient pentru moment, spuse ea rece. Voi reveni când n'oi mai avea.

D-na Gawall se uită la ceasul ei de mână.

— Haide să plecăm, Beatrice. Un sfat d-le Ryner: duceţi-vă cât mai repede la dentist. Cu cât vă veţi pune dinţii mai repede, va fi mai bine. Căci, dacă din întâmplare veţi fi convocat la poliţie, şi nu-i veţi avea puşi, vă va fi foarte greu să-i convingeţi că nu dv. l-aţi ucis pe Shalah.

CAPITOLUL XXIV.

RAVENSLIE FACE O VIZITĂ

Gib intră fără să facă sgomot. Montaigu Ryner sări în sus atât de brusc încât răsturnă scrumiera ce se găsea pe marginea mesei. Gib se aplecă să o ridice, apoi îl privi drept în față pe stăpânul său.

— Dece intri fără bați? îi spuse înfuriat Montaigu Ryner.

Gib zâmbi fără expresie.

— Nu era nevoe...

Orice urmă de respect dispăruse. Cu o nerușinare nepăsătoare luă o țigară din tabachera lui Ryner, o aprinse și aspiră cu voluptate fumul albastru. Acesta îl privi pe furiș, neștiind ce să facă.

Gib se instală confortabil într'un fotoliu și se uită cu interes la stăpânul său.

— E bine, spuse el, știu cine sunteți, d-le Ryner, și care sunt afacerile dv. particulare. Lumea vă crede rentier, în realitate sunteți un hoț.

— Adevărat? Ar fi foarte greu de dovedit chiar dacă ar fi așa cum spui, răspunse calm Ryner, uitându-se atent la scrumul țigării ce o ținea în mână. Șantaj. Gib?

— Șantaj, domnule, e un cuvânt supărător.

— Imi pare că sunt înconjurat de o bandă de oameni, care crede că mă scald în aur și că le voi distribui sute de lire așa după planul lor.

— Imi pare că una din cele două femei v'a tapat. Au descoperit, fără îndoială, adevărata natură a afacerilor dv., vreau să spun afacerile ce le aveți cu Hulm. Nu-i așa?

— Știi prea multe, Gib. Numele acesta n'a fost pronunțat încă în această casă.

— D-na Gawall a vorbit de Hulm, spuse Gib. O știu pentrucă am ascultat la ușă.

— Eram sigur. Un obicei prost pe care-l ai.

— Găsesc că e o ocupație foarte rentabilă. Și în ceeace mă privește pe mine, sunt sigur..:

— La ce te gândești...? spune!

— Vă voi vorbi franc. Câștigăm astfel timp. E bine, sunt sigur, căci vă cunosc îndeajuns, că sunteți un escroc, un cămătar, tăinuitor, organizator de lovituri serioase. Vă bănuesc chiar de a fi comis câteva crime, dar îmi lipsesc încă probele. Toate acestea mă îndreptățesc să vă consider un om bogat. Puținul pe care-l posed, l-am câștigat cu greu. In fine voi putea pune mâna și eu pe ceva bani.

— Adică dela mine?

— Exact. Propun să mă păstrați în serviciul dv., vă voi putea fi de folos când va fi nevoe și mă veți plăti proporțional cu competența mea plus o primă ca să-mi astup gura.

— Și dacă refuz? Admite cazul că mă adresez poliției?

— Pentru a-i povesti cele ce v'am spus? Nu, domnule, sunteți prea inteligent ca să spuneți asta.

— Ești un șnapan, spuse zâmbind Montaigu Ryner, îmi inspiri totuși simpatie. Trebue să reflectez puțin...

— Mă așteptam. Vă las 24 de ore de reflectat asupra celor ce v'am spus. Dacă vă gândiți ca să scăpați de mine omorându-mă, vă avertizez că mi-am luat toate precauțiunile.

Cineva bătu în poartă. Cei doi oameni se sculară în picioare. Imediat Gib redeveni servitorul corect.

— Cred că te vei deranja să te duci să deschizi, sau vrei să mă duc eu?

— Să spun că sunteți acasă?

— Trebue să știu cine este afară. Spune-i că trebuia să ies în oraș în după amiaza asta și că te duci să vezi dacă sunt în casă.

Gib reveni după câteva secunde.

— Un domn Ravenslie dorește să vă vadă. Spune că e sigur că sunteți acasă.

Fruntea lui Ryner se încreți:

— Ravenslie? Poftește-l înăuntru. Te rog însă să nu tragi cu urechea la ușă căci d. Ravenslie este foarte susceptibil.

Gib se înclină și introduse pe detectiv.

— E bine, Ravenslie, spuse Montaigu Ryner, ce vânt te aduce? Nu te-am văzut de mult.

— Intr'adevăr? Cât mă privește, v'am văzut destul de des în ultimile zile cu toate că d-ta nu m'ai văzut. Tocmai de aceea am și venit. Vreau să discut cu dv., d-le Ryner, spuse Ravenslie aruncând o privire semnificativă spre ușe.

— Cred că nu trage nimeni cu urechea, reluă el.

Montaigu Ryner surâse.

Ravenslie deschise ușa și se uită în coridor.

— E'n regulă. In interesul d-tale, Ryner, te previu că nu-mi convine ca un al treilea să asculte cele ce voi spune.

— E ceva grav?

— Da..., spuse Ravenslie. Dar ce-ai făcut cu dinții din față? Nu cumva te-ai plimbat acum câteva nopți prin Mile End Road?

Ryner dădu din umeri.

— Dacă aș fi fost, crezi că aș fi atât de prost să ți-o spun? Bănuesc la ce te gândești. Vrei să faci o legătură între dinții care-mi lipsesc și aceia găsiți de poliție în locul crimei.

Ravenslie dădu din cap afirmativ.

— Exact. Nu pare firesc?

— Ai mei s'au stricat azi dimineață, fiind falși, spuse Ryner. Dacă n'ai fi venit, acuma eram la dentist ca să-i înlocuesc.

— Vreunul din acest cartier?

— Dartou. Poți să faci o anchetă, te avertizezi însă că-ți pierzi timpul. Pot să-ți arăt cei doi incisivi ai mei, care nu pot fi în acelaș timp și aici și la poliție.

— Poate că este adevărat. Dar cum sunt încredul, Ryner, ai face bine să mi-i arăți, ca să mă încredințez pe loc.

Montaigu Ryner scoase din buzunar o cutiuță în care se găseau cei doi incisivi. Ravenslie după o cercetare superficială, îi înapoiă proprietarului.

— Evident că sunt falși și că sunt ai d-tale, Ryner. Asta te salvează.

— Mă salvează, de ce?

— De a fi acuzat de crimă. Bănuelile erau îndreptate spre d-ta. Imi închipui că ai fi profitat mai mult ca oricine de moartea lui Shalah.

— Domnule Ravenslie, faci presupuneri, spuse Ryner sec. Cum îndrăznești să afirmi astfel de lucruri?

— Calmează-te, răspunse Ravenslie. Nu te-am acuzat de crimă. Am spus doar că ai mult de profitat în urma morței lui Shalah. Dealtfel cred că d-na Shalah are aceeași părere. Presupun că din această cauză te-a și vizitat împreună cu d-na Gawall. A propos, ăsta-i adevăratul ei nume? Nu cred... Aceste doamne au remarcat oare lipsa dinților d-tale?

— Natural.

— Și le-ai convins că nu ești vinovat? Aveau aerul după ce au eșit, a unor ființe satisfăcute.

— Deci, m'ai spionat?

— De ce nu ?

Ravenslie zâmbi fără răutate.

Montaigu Ryner se uită ostentativ la ceas.

— Imi permit să-ți reamintesc, d-le Ravenslie, că am o întâlnire în oraș și că dacă voi mai întârzia, nu voi ajunge la timp. Mai ai de întrebat ceva?

— Da. Mai întâi, care este cifrul cassei d-tale de bani ?

— Nu văd dece ți l-aș spune. Un secret împărtășit de două persoane, nu mai e secret. Și apoi l-am schimbat de atâtea ori.

— Nu mă interesează dacă ai schimbat cifrul, răspunse celălalt. In noaptea în care a fost omorât Ward Vale, cifrul desigur că era „Oceanic".

Un moment Ryner păru buimăcit, apoi zâmbi.

— D-ra Linforth ți-a spus-o?

Ravenslie dădu din cap.

— Nu dânsa; când Rother și cu mine părăseam camera, am găsit pe jos o hârtiuță pe care o scăpase din mână d-ra Linforth în momentul în care îl văzuse pe Vale. Am dovada că Vale cunoștea cifrul înainte de a fi intrat aici. Nu bănuești de unde ar fi putut afla ?

Ryner păru intrigat.

— Nu știu nimic. Până în momentul în care îl dădusem d-rei Linforth, nu-l destăinuisem nimănui.

— Ciudat. Cineva totuși l-a descoperit. Și ar putea să-l descopere tot așa de ușor și cifrul actual.

— Incă ceva, continuă detectivul după o secundă de tăcere. Cunoști pe cineva răspunzând la numele de Bob?

— Bob? spuse Ryner surprins. Nu, nu cred. Dece, d-le Ravenslie?

— N'are prea mare importanță.

— Poate să aibă pentru mine. Cine-i acest Bob?

— Aș dori mult să o știu și eu. Identitatea sa mi-e străină acuma, dar am credința că dacă-l voi descoperi, misterul va fi limpezit. Și acuma, d-le Ryner, te salut.

Plecă, și Montaigu Ryner respiră ușurat; îi trebuise o doză puternică de voință pentru a disimula turburarea profundă pe care i-o produsese tânărul polițist prin întrebările sale.

CAPITOLUL XXV.

RAVENSLIE MAI FACE O VIZITĂ

Cam pe la ora unsprezece noapte, d. Silas Bernie se întoarse acasă fără să facă prea mult sgomot. După toate aparențele locatarii dormeau și d. Bednie urcă scările cu mare grijă. Deabia intrase în camera sa când cineva bătu discret în ușă.

— Cine-i? întrebă el cu vocea scăzută.

— Sunt eu Pethycarp, murmură proprietarul casei, aș dori să-ți spun câteva cuvinte, dacă nu te superi.

Silas Bernie deschise ușa și Pethycarp intră.

— E bine, despre ce este vorba? spuse d. Bernie așezându-se pe marginea patului și făcând semn celuilalt să ia loc pe singurul scaun din cameră.

— Iată, răspunse Simon Pethycarp fără să se grăbească. Poliția s'a ocupat cam mult de d-ta în ultimul timp.

— Știu, spuse Silas Bernie. Rother a fost aici aseară. L-ați văzut. E unul din bunii mei prieteni care are idei năstrușnice prin cap.

— Nu vorbi așa de tare. In după amiaza asta, un alt vizitator a întrebat de d-ta. Un oarecare Ravenslie. Il cunoști?

— Numele îmi pare familiar, spuse Silas Bernie cu un aer intrigat. Mă întreb de unde îi cunosc numele. Insă d-le Pethycarp te asigur că poliția nu mă preocupă în acest moment.

— Acest Ravenslie m'a întrebat de multe lucruri curioase despre persoana d-tale. Avea aerul că știe multe: Te asigur însă că nu i-am spus nimic rău.

Bernie păru mirat.

— Dar oamenii cinstiți ca mine sau ca dv. n'au dece să le fie teamă de poliție. Dar dacă din greșeală vom fi bănuiți, nu avem decât să le opunem atacurilor lor, onorabilitatea existențelor noastre.

— Destul cu prostiile, spuse Pethycarp agasat. Crezi că o să înghit mult timp gogoașele tale, Bernie? Sunt convins că nu te cheamă astfel. Sunt sigur de un singur lucru: nu ești deloc omul pe care pretinzi că-l ești. Nu lucrezi la nici un ziar și cât privește antialcoolismul și campania contra tabacului sunt vorbe goale pe care idioții o vor crede. Eu însă nu.

Silas Bernie păru ofensat.

— Nu pot să vă înțeleg, d-le Bernie. E o acuzație monstruoasă și nejustificată pe care mi-o aduci. Nu știu unde vrei să ajungi...

— Iată unde... Ești un lup deghizat în miel, și atragi poliția pe aici. Am poftă să vă dau afară și să vă arunc jos depe scări. Aici e o casă cinstită, să o știi. Și acum să terminăm. Care-i trucul tău ?

— Trucul meu? Ce vreți să spuneți?

— Oh, destul, protestă proprietarul. Știu că joci teatru. Spune-mi trucul și e posibil ca să fac ceva pentru tine. Nu promit nimic. Gândesc numai că ai și șanse. Presupun că nu ești prea bogat și dacă vei ști să-ți ții gura, te voi învăța un mijloc de a câștiga mulți bani cu ușurință.

— Vorbești serios? spuse Bernie.

— Aha, ai început să te schimbi. Până nu-mi spui totul despre tine, nu vei afla nimic în acest sens.

— E bine, mărturisi Silas Bernie cu umilință. Pentru moment „fac ce pot".

— Faci ce poți? rânji Simon Pethycarp. Pickpocket? Nu pică prea mult, hei?

D. Bernie aprobă suspinând.

— S'au dus timpurile dealtădată. De când cu ceasurile de mână, afacerile merg prost; deabia îmi ajunge ca să joc la curse.

— Te'nțeleg, spuse Simon Pethycarp. Vreau să te bag în pâine. Trebue să te verificăm în prealabil însă, dacă ești sin-

cer. Sunt sigur că va merge. Mutra nevinovată pe care o ai va prinde bine bandei. Înțelegi acum, nu ?

— Înțeleg, răspunse d. Bernie.

— Apropie-te, vreau să-ți șoptesc ceva la ureche, reluă Pethycarp mai vesel ca'nainte.

CAPITOLUL XXVI.

BANDA

— Nu sunt partizanul admiterii unui nou membru în asociație, spuse omul care se uita chiorâș. Mă opun mai mult acestui principiu în sine cât individului de care e vorba. Trebue să mă înțelegeți.

— Avem nevoe de oameni dela moartea lui Shalah. L-am pus la încercare pe individul în chestie și răspund de el. Am „lucrat“ împreună azi la Strand: e cel mai bun hoț de buzunare din câți am văzut. M'a furat și pe mine fără ca să bănuesc nimic, și toate acestea cu surâsul său prostesc.

— Da, surâsul său nevinovat, spuse Jewis.

— Și acum, ce decideți? reluă Simon. Ne trebue cineva care să înlocuiască pe Shalah: omul meu face cât doi Shalah. Aruncă o privire semnificativă unui individ care părea că visează cu ochii deschiși, așezat pe un scaun lângă masă. Montaigu Ryner, căci el era, îl privi la rândul său în față, apoi spuse după un moment de tăcere:

— Nu știu ce să cred. Această istorie a Crucii Negre nu-mi convine de loc. Are cineva de spus ceva la această chestiune?

Niciunul din cei șase oameni adunați aici nu părea să aibă vreo opiniune. Hulm, venit expres din Amsterdam ca să asiste la această reuniune, întrerupse primul tăcerea:

— Ce-i cu crucea asta neagră?

— Pe legea mea, ne ceri prea mult, răspunse Simon Pethycarp. Eu și Ryner am putea să vă spunem câte ceva în această privință. E puțin dar atâta știm. Mai întâiu Robiloff a fost omorât în plină zi în Whitechapel. Era destulă lume prin apropiere, totuși el și-a văzut de treabă, l-a însemnat

și a dispărut. Nimeni n'a văzut nimic. Cincisprezece zile mai târziu Balkin a fost ucis pe drumul spre Brighton. A fost călcat de un automobil. Este tot ce s'a putut spune. Accidentul a fost simulat? Mister. Apoi moartea lui Ward Vale ucis în fața porții lui Ryner. E ciudat, nu-i așa?

— Ciudat? Ce vrei să spui, exclamă Ryner mâniat.

— Nu te împacienta, răspunse Pethycarp, fac simple constatări și nu bănuesc pe nimeni și nici nu acuz. Dar iată un detaliu ciudat. In fiecare din cele trei cazuri, erai în apropierea crimei sau mai degrabă când îl descopereau ucis.

— Vrei să însinuezi că am luat parte la aceste asasinate? srtigă Ryner înfuriat.

— Nimeni nu însinuiază nimic, îi răspunse Simon Pethycarp. Ți-am mai spus-o, constat numai faptele,

— Ce se deduce de aici? întrebă Jewis nervos.

— E rândul lui Ryner să tragă deducțiuni, declară Pethycarp.

— Foarte bine, spuse Montaigu Ryner. Presupun ca și voi toți dealtfel, că sunt două alternative: sau că există vreo legătură între mine și cele trei crime sau că ei (și vocea sa se turbură puțin) au fost omorâți în apropierea mea ca un fel de avertisment.

— Un avertisment? exclamă brusc Pethycarp.

— Da, un avertisment, continuă Ryner, numai că nu înțeleg cine sunt aceștia și ce au cu mine.

— Cine a aruncat cuțitul la „Ribo"? Era el destinat ție sau lui Shalah?

— Acuma când Shalah e mort, sunt sigur că-i era destinat lui.

Pethycarp aprobă și reluă:

— Nu l-ai observat pe picolo?

— Nu, nu mă uitam în direcția aceea.

— Să trecem la moartea lui Shalah. Unde erai în seara aceea?

— La teatru. Din fericire mi-am păstrat contra-marca. Pot să v'o arăt.

— E bine, mai departe; care este semnificația acestei Cruci Negre? Cine știe ?

— Nimeni nu răspunse. Grabb, omul care se uita chiorâș, fu primul care rupse tăcerea.

— Care e legătura dintre tine și acești morți? Știu bine că ei lucrau cu sau pentru noi. Dar ce legătură e între ei ? De unde veneau ?

— Robiloff era Rus, Balkin era din Balkani, Ward Vale era Englez ...Shalah... e bine, ce era Shalah. Nu știu nimic. Singurul lucru pe care-l știu e că nu era englez. In rezumat fiecare era din țări diferite. Asta nu ne spune nimic.

— Propun să schimbăm discuția, căci nu vom ajunge la nici un rezultat, spuse Pethycarp. Ce decideți cu privire la Bernie ?

— Unde-i? întrebă Ryner. Aș vrea să-l văd.

— E în camera neagră, răspunse Simon Pethycarp.

— Legat la ochi? întrebă Grabb.

— L-am adus aici în automobil, cu perdelele trase. N'are nici cea mai mică idee despre direcția în care l-am dus. Kelter ni-l va aduce.

Simon se ridică și părăsi sala. Reveni îndată întovărășit de doi inși. Unul era Kelter, celălalt Silas Bernie, legat la ochi, cu o pălărie veche în mână, cu părul bogat și încărunțit pe la tâmple. Ceilalți îl examinară cu curiozitate. Li se părea imposibil că acest bătrân inofensiv să fie omul căruia Simon Pethycarp îi lăudase abilitatea.

— Iată-l pe Silas Bernie, spuse Simon. Acceptă să lucreze cu noi. Nu-i așa, d-le Bernie ?

— Sper că colaborarea noastră va fi fructuoasă, răspunse Bernie serios.

— Colaborare! reluă sec Montaigu Ryner. Nu-i vorba de asta. Înțelege bine dela început că dacă te-am primit în mijlocul nostru, trebue să fii sub ordinele noastre.

— Adică să fac ceeace îmi spuneți? spuse Bernie nevinovat... hm... înțeleg.

— Consimți ?

— N'am încotro, căci mi s'a spus că se câștigă bani.

— Ni s'a spus că ești foarte îndemânatec. Am vrea să te vedem și noi acum, ca să ne dăm seama cu cine avem de face.

— Nimic mai simplu, replică Bernie.

Făcu câteva mișcări cabalistice cu o iuțeală extraordinară. Nimeni nu observă nimic. După un minut văzură mai multe obiecte pe masă: un ceas, diverse scrisori, un portefeuille.

Toți rămaseră stupefiați, apoi Keller scoțând un strigăt de surpriză, înaintă spre masă și spuse:

— Ceasul este al meu.

— Exact; l-am luat din buzunarul d-tale în timp ce m'ai adus aici.

Toți tăcură.

Mai aveți nevoe de altă demonstrație. De nu aș dori să-mi luați legătura dela ochi.

— Un minut, spuse Montaigu Ryner, de unde ai știut locul unde se găsește masa și ai pus obiectele pe ea ?

Bernie surâse.

— E simplu, aș spune instructiv. Când ești lipsit de vedere, celelalte simțuri te ajută.

— Foarte bine. Desfaceți-l la ochi.

Kelter îi scoase batista legată. Bernie clipi din cauza luminii becului electric, scoase ochelarii și-i puse pe nas. Privirea sa se plimbă pe figurile celor ce se găseau împrejurul lui și aceștia se așteptară ca Bernie să recunoască pe vreunul din ei. Afară de Pethycarp însă, nu păru să recunoască pe nimeni.

— Stai jos, Silas Bernie, spuse Montaigu Ryner. Să vorbim de afaceri.

Bernie se îndreptă către scaunul cel mai apropiat când deodată se aplecă jos, apoi se ridică ținând în mână un obiect pe care-l privi cu mirare.

— Ce e? întrebă Ryner.

Bernie depuse pe masă o carte de vizită mototolită.

— Cineva a lăsat-o să cadă, fără îndoială, spuse el cu curiozitate. Simon Pethycarp întinse mâna și luă cartea de vizită. Pe o parte era albă, iar pe cealaltă era desenată o cruce neagră. Pethycarp deveni livid.

El observă aceeași groază întipărită și pe fețele celorlalți Montaigu Ryner, cu mâna tremurândă puse mâna pe cartonul sinistru.

Silas Bernie nu trădă nici o emoție. Părerea că nu înțelege groaza de care fuseseră cuprinși ceilalți.

CAPITOLUL XXVII.

PLANUL

Silas Bernie își scoase tacticos ochelarii, îi șterse și-i repuse pe nas.

— Să vedem, spuse el cu o surpriză politicoasă, ce însemnează această bucată de carton care v'a neliniștit într'atâta. Dacă aș fi știut, nici n'aș fi ridicat-o.

— S'o ridici? Niciodată! strigă Montaigu Ryner. Tu ai adus-o cu tine, prefăcându-te că ai găsit-o pe jos. Ce ai de spus ?

— Nimic, răspunse Silas Bernie. Nici n'am privit-o. Imi permiteți ?

Intinse mâna și luă cartea de vizită pe care i-o întinse Montaigu Ryner. Bernie o examină cu atenție:

— Nu văd decât o mică cruce neagră. Ce rost are ?

— Crezi că suntem proști? Ai scos-o din buzunar! spuse Ryner.

— Te înșeli, șefule, afirmă Kelter. Bernie spune adevărul. Am văzut cum a ridicat-o de jos. Era pe jumătate ascunsă sub masă.

— Aș dori mult să știu, ce rost are acest cartonaș și crucea neagră desenată. Trebue să aibă o semnificație.

— Da, spuse sombru Pethycarp. Insemnează că peste puțin timp vom fi cu unul mai puțin.

— Mizercordie! Sper că această amenințare nu mă privește și pe mine, spuse Bernie.

— Taci! ordonă Ryner.

Silas Bernie tăcu.

— Ar fi timpul să vorbim de afaceri, reluă în fine taciturnul și flegmaticul Hulm.

— Cred că e timpul, spuse Ryner. Fii atent Bernie că această chestiune te privește direct.

— Despre ce e vorba, și ce trebue să fac ?

Timp de un sfert de oră, Montaigu Ryner expuse planul și proectele sale și distribui rolurile. Din când în când Pethycarp îi dădea câte o sugestie sau îi obiecta câte ceva.

— Ați înțeles, cred, conchise Ryner. Se poate întâmpla să ne mai întâlnim înaintea evenimentului, în tot cazul, pentru orice eventualitate, luați-vă toate măsurile de precauțiune și fiți hotărîți și siguri.

. . . . . .

Chiar în aceeași zi, pe înserat, Vera Linforth se prezentă la Scotland Yard, dorind să vorbească cu inspectorul Rother.

Agentul de serviciu, căruia îi ceru lămuriri o cercetă cu un aer bănuitor, mai ales că tânăra fată avea în mână un pachet suspect, și apoi o introduse în cabinetul polițistului.

— E bine, domnișoară Linforth. Ce mai e nou? A propos, agentul de adineaori își imagina că purtați sub braț o mașină infernală, sper că nu e adevărat?

Vera îl privi întrebătoare. Nu era sigură dacă inspectorul vorbea serios.

— Nu, spuse ea cu vioiciune. Adică n'am nici o idee de conținutul pachetului. Tot ce vă pot spune e că am fost însărcinată să vi-l aduc.

Când m'am întors acasă, în seara aceasta, chiriașii de alături de camera mea mi-au dat acest pachet împreună cu o scrisoare, spunându-mi că le adusese un băețaș pentru mine.

Vera îi întinse misiva. Adresa de pe plic era scrisă la mașină, ca și scrisoarea dealtfel, fără adresă și semnătură, numai cu data zilei. Era concepută astfel:

„L'ați îndatora foarte mult pe cel care vă trimete aceasta, ducând acest pachet la Scotland Yard și predându-l personal inspectorului Rother".

Rother desfăcu pachetul și dintr'o cutie de carton scoase mai multe obiecte pe care le puse pe masă: patru ceasuri de buzunar cu lanț, un portefeuille, o poșetă de damă și un carnet de cecuri.

— Ce crezi despre asta? înrtebă el.

După un moment de ezitare, Vera răspunse.

— Cred că e produsul unui furt. E vorba de un pick-pocket?

— Sper că ai dreptate. E vorba de cel mai abil pick-pocket din Londra. Ți-l voi prezenta odată.

— Atunci el a scris scrisoarea și mi-a trimes pachetul.

— Sunt mai mult ca sigur.

— Dar... cum? De unde mă cunoaște, și dece mi le-a trimes? Ce idee bizară..., să restitui obiectele furate de el....

— Pickpocketții și răufăcătorii în general, au deseori idei bizare și cât despre d-ta, sunt sigur că te cunoaște, și încă de mult timp.

CAPITOLUL XXVIII.

O DOAMNĂ ACORDĂ UN INTERVIEW

De mai bine de o jumătate de oră, cei doi oameni ascunși în umbră, așteptau nemișcați ca niște statui. Noaptea era răcoroasă și cei doi se resimțeau.

— Incep să cred că e o păcăleală sau o glumă de prost gust. N'am avut niciodată încredere în scrisorile anonime, spuse Rother.

Se poate să fie o farsă, răspunse Ravenslie. Omul nostru a întârziat deja cu o jumătate de oră.

— Pariez că nu va veni. Ce facem atunci?

— Să mai așteptăm o jumătate de oră. Ce spui?

— Fie. Aș vrea să fumez o țigară.

— Ar fi mai bine să...

Ravenslie se întrerupse; o ușă se deschise prin apropiere și o rază de lumină fu proectată în afară. Ușa se închise scârțâind ușor. Un om se strecură prin întunericul nopții cu o țigară aprinsă în fugă, și se îndreptă spre Bow Road.

— Mă întreb dacă-i el, spuse Rother. In tot cazul sunt sigur că asta-i casa.

— Să-l urmărim.

Fără sgomot, cei doi polițiști se luară după urmele lui. După câțiva pași se despărțiră. Rother trecut pe celălalt trotuar, în timp ce Ravenslie continua îndeaproape urmărirea. Inspectorul își mări pasul încât după puțin timp îl depăși pe necunoscut. La colțul străzii Rother traversă în direcția lui. Ravenslie își iuți pasul și-l văzu pe inspector scoțând o țigară și scotocindu-se prin buzunare ca și cum ar căuta chi-

brituri. Păru că nu le găsește și ajungând în dreptul necunoscutului, îi spuse:

— Fiți buni, vă rog, și dați-mi un chibrit.

Omul își bägă mâna în buzunar și scoase o cutie de chibrituri.

— Mulțumesc, spuse inspectorul.

La lumina flăcării, necunoscutul îl privi atent. Apoi deodată păru să stabilească un raport între acostarea lui și pașii ce se auziau în spate apropiindu-se. Tresări...

— Haide, spuse inspectorul, trebue să vii cu noi.

Pronunțând aceste cuvinte, puse mâna pe el. Necunoscutul se degajă brusc de strânsoarea mâinii inspectorului, și se repezi la el. Ravenslie se apropia în fugă.

Printr'o torsiune fulgerătoare a corpului, individul scăpă de inspector și-i aplică o directă în bărbie. Rother se prăbuși. Individul o luă la goană și ajunse un autobuz care trecea prin apropiere. Ravenslie notându-și direcția și numărul autobuzului, se ocupă de colegul său...

Rother se sili să se ridice. Sângele curgea dintr'o rană în bărbie și părea încă buimăcit; totuși spuse destul de clar:

— Nu-ți pierde timpul. Aleargă după el. Nu mi s'a întâmplat cine știe ce. M'a lovit cred cu un pumnal american.

Își șterse sângele cu batista și Ravenslie se uită de jur împrejur după un taxi: nu se vedea niciunul, afară de o mașină particulară ce venea din susul străzii. Ravenslie îi făcu semn să oprească, explică situațiunea specială în care se afla, după ce bineînțeles se legitimase.

— Urcați, spuse stăpânul mașinii, putem să-l ajungem încă.

— Permiteți-mi să conduc eu, spuse Ravenslie. Veți fi buni să vă așezați la spate cu d. inspector Rother și să-l îngrijiți dacă mai e nevoe.

Autobuzul luase un avans apreciabil, dar automobilul nu întârzie să câștige teren. In curând Ravenslie ajunse în dreptul său și privi înăuntru. Nu văzu pe nimeni care să semene cu individul urmărit. Pe remorcă însă erau multe persoane pe care nu le putu distinge clar.

In acest moment, din direcția opusă venea un automobil deschis condus de o femee. Contrar tuturor regulelor de circulație, se tofilă între cele două vehicule. Printr'o șansă extraordinară, Ravenslie deabea putu să evite accidentul. Ci-

neva de pe remorcă flutură o batistă, conducătoarea mașinii făcu un viraj brusc și se plasă între autobuz și trotuar.

Ravenslie îl observă și încetini mersul ca să-i bareze ieșirea din autobuz. Acesta profitând de lumina slabă și de înghesuială escaladă balustrada, rămase suspendat un moment în aer, și sări apoi cu o agilitate extraordinară în automobilul deschis. Femeea apăsă pe accelerator și automobilul dispăru în noapte.

Ravenslie înăbuși o înjurătură. Căutând să nu deterioreze mașina ce nu-i aparținea, scăpase individul de sub mână.

— Ai văzut cine era? întrebă Rother.

— Femeea dela volan? N'am văzut-o la față. O cunoști?

— Nu sunt tocmai sigur, dar părea că seamănă cu așa numita d-na Gawall.

Ravenslie opri la marginea trotuarului.

— Ce facem acum ?

— Am face bine să restituim automobilul proprietarului și apoi să-i facem o vizită doamnei... Probabil că a ajuns acasă.

— Atunci, spuse Ravenslie, adresându-se proprietarului mașinii, v'am ruga să ne permiteți să mergem până la Bayswater. V'am rămâne foarte îndatorați.

— Mă rog, răspunse acesta, căci aventura începuse să-l intereseze. Opriră cam la vreo 50 de metri de casă. Ravenslie îi mulțumi și coborî împreună cu Rother.

— Și acum, spuse acesta din urmă ajungând în dreptul casei, cum vom opera? împreună sau separat?

— Separat. Vreau să mă duc singur la ea. Ai face bine să te duci acasă să-ți îngrijești rana.

— Lasă rana în pace. Mâine nu se va mai cunoaște. Voi rămâne aici afară să supraveghez și dacă nu te reîntorci într'o jumătate de oră, viu după tine...

— Mă înapoez în cel mult două minute, replică Ravenslie depărtându-se. Sună la poartă. După câteva momente de liniște d-na Gawall în persoană veni să-i deschidă. L,a început părea că nu-l recunoaște. Apoi:

— Scuzați-mă, nu v'am recunoscut. Sunteți d. Ravenslie, nu? Ne-am mai întâlnit...

— Da, d-nă Gawall, ne-am mai întâlnit. Tocmai deaceea aș vrea să vorbesc cu d-ta.

— Intrați, spuse ea amabil. Nu aveți teamă, sunt inofen-

sivă. Il conduse printr'un coridor și ajunseră într'o cameră aranjată cu gust.

— Stați jos, d-le Ravenslie... luați loc în fotoliu. Și acum ce doriți? Aparțineți poliției și bănuesc că nu ați venit să faceți o vizită de politeță unei doamne pe care deabia o cunoașteți, la această oră târzie.

Ravenslie zâmbi.

— M'ați împiedicat pe mine și pe inspectorul Rother să arestăm un individ, ușurându-i fuga.

— Când asta? întrebă ea calmă.

— Nu cred să fie nici o oră. In Bow Road.

Ea îl privi schițând un surâs.

— M'ați văzut pe mine?

Ravenslie se simți jenat. Femeea aceasta era foarte tare.

— Propriu zis nu v'am văzut eu și nici nu v'am recunoscut. Am observat numai o doamnă într'un automobil deschis. Identificarea d-tale provine din altă sursă.

— Cred că ați face mai bine să-mi povestiți totul. Ce ați văzut și ce credeți...

Ea ascultă cu atenție până la sfârșit, cu bărbia sprijinită în palmă și cu privirea fixată la el.

— Atunci spuse ea, după ce termină Ravenslie, ce vreți să știți ?

— Aș vrea să știu ce ați făcut în noaptea asta.

— Pentru a putea afla dacă am fost eu sau nu dama din automobil ?

— Ați ghicit.

D-na Gawall îl privi gânditoare.

— Inspectorul Rother nu s'a înșelat. Eu conduceam mașina și omul pe care îl urmăreați și pe care l-am salvat este soțul meu.

CAPITOLUL XXIX.

DOAMNA GAWALL VORBEŞTE

— Soțul dv.? exclamă Ravenslie stupefiat. Credeam că...

— Credeți că sunt văduvă. Nu sunteți singurul. Am lansat acest svon din motive particulare. Mai doriți să știți ceva ?

— Da, aș vrea să știu — dar nu cred să mi-o spuneți — unde se găsește la această oră soțul dv.

Ea zâmbi.

— Credeți că nu vă voi spune? Deloc. Nu e departe de aici. Cred că este pe punctul de a adormi, căci e prima noapte liniștită de care poate să se bucure, de trei ani încoace. Ce vreți dela el? Aveți vreun motiv să-l arestați?

— Există unul pentru care pot să-l arestez și anume de a fi opus rezistență agenților autorității în exercițiul funcțiunii.

— Vreți să spuneți că l-a lovit pe inspectorul Rother. Mi-a spus-o, și regret foarte mult, dar împrejurarea era de o așa natură încât trebuia să procedeze astfel. L-ați trimes pe inspectorul Rother după el ?

— Nu, spuse Ravenslie, amintindu-și deodată că tovarășul său îl aștepta afară. Nu a plecat. M'așteaptă afară.

Ea păru sincer îngrijorat.

— Oh, săracul. N'ați vrea să-l poftiți în casă, d-le Ravenslie ?

Ravenslie refuză. Aceste câteva minute de absență ar fi avut poate pentru ea o valoare incalculabilă. Ea ghici par'că bănuiala detectivului, căci zâmbi din nou.

— Dacă vreți să fiți liniștit, vă întovărășesc.

Acceptă în fine. Din pragul porții îl zări pe Rother care se apropie de el. La vederea femeiei și în urma explicațiilor lui Ravenslie, înțelese că totul merge bine și intră în casă cu o vădită curiozitate.

— D. Ravenslie se întreba unde se află soțul meu, spuse d-na Gawall. Tocmai vroiam să-i spun că e în casă. Nu veți câștiga nimic dacă veți răvăși mobilele. Nu-l veți găsi căci e ascuns într'un loc inaccesibil.

— Aș crede că ne rețineți pentru a-i lăsa timp să fugă, spuse Rother.

— Nu! V'o jur. Lăsați-mă mai întâiu să vă povestesc istoria noastră, după care, dacă veți crede de cuviință că trebue arestat, vă voi conduce eu însumi la el.

Cei doi detectivi o priveau cu stupoare. Nu era nici o îndoială că vorbea serios. Tăcură, așteptând urmarea.

— E o poveste ciudată, reluă ea și în acelaș timp tragică pentru mine și mai ales pentru soțul meu. Voi fi sinceră și vă voi spune că Gawall nu este adevăratul meu nume. Prefer să nu vi-l spun acum. Poate mai târziu. Sunt italiancă, adică născută din părinți italieni și originară din Anglia. Soțul meu e pe jumătate italian, tatăl său fiind englez. In primii zece ani după căsătoria noastră ne-am ocupat cu furtul... Tot vorbind și fiind emoționată, accentul ei devenea din ce în ce mai pronunțat străin.

— Ne ocupam cu furtul, da, eram hoți. După acești zece ani, săturându-ne de această viață, aș spune tragică, ne-am hotărît s'o luăm pe drumul drept și să devenim oameni cinstiți. Aveam bani plasați, aici în Anglia. Părăsirăm Italia, unde operasem până atunci și ne stabilirăm la Londra unde am trăit doi ani în liniște și fericire.

Soțului meu însă, îi plăceau bijuteriile. Era cunoscător în materie și trecea drept unul din cei mai abili oameni din bandă. Intr'o zi auzirăm că cei cu care lucrasem în Italia fuseseră descoperiți și câțiva chiar arestați. Nu știu precis dacă era adevărat sau nu. Dar, după puțin timp, un om îl recunoscu pe soțul meu pe stradă și-l urmări. Era unul din foștii noștri complici. Veni să ne vadă și ne spuse că are un mijloc de a ne îmbogăți rapid, mijloc mai mult sau mai puțin onest, operând asupra fluctuațiilor consumului lirei sterline. Trebuia, pentru aceasta, ca șoțul meu să plece pentru

puțin timp în Italia. Ne asigură că nu era nici un pericol și că vechea bandă era desființată și membri ei împrăștiați. Nu l-am lăsat pe soțul meu, în cele din urmă însă a plecat.

Banda nu se desființase și urmărise întoarcerea soțului meu de care avea nevoe. Ceru timp să reflecteze: îmi scrise tot adevărul cerându-mi părerea, urmând ca după răspunsul meu să rămână sau nu. I-am telegrafiat să se reîntoarcă. Depeșa însă a ajuns prea târziu. Printr'o manoperă ticăloasă plănuiseră să-l compromită. Fu arestat, iar trădătorul, acela care vroia să profite după urma lui, scăpă. In buzunarul soțului meu poliția găsi un inel cu diamante care fu recunoscut că fusese furat cu optsprezece luni înainte la Florența. Or, cu optsprezece luni înainte, soțul meu se găsea aici, la Londra, cu mine. Chemat la poliție „trădătorul", un respectabil cetățean care ducea o viață dublă, declară că nu-l cunoaște pe soțul meu și că n'a avut niciodată deaface cu el. In fine negă totul... infamul.

Soțul meu fu trimes la Pantellaria, insula deținuților. Aflând cele întâmplate, am fost nevoită să redeviu hoață. Câștigai mulți bani, și înlesnii astfel evadarea soțului meu, cumpărând pe gardieni...

Ne întâlnirăm la Malta unde îmi povesti totul amănunțit, jurând că se va răsbuna pe acela care-l nenorocise și că-l va căuta peste tot. Plecarăm în Anglia, unde eram mai în siguranță.

— „Trădătorul" era Shalah? spuse Ravenslie.

D-na Gawall aprobă.

— Ne-am întâlnit aici la Londra, continuă d-na Gawall, fiecare venind pe alt drum. Am închiriat această casă în care ne găsim. Soțul meu locuia în Bow Road, de unde l-ați văzut ieșind adineauri. Venea să mă vadă din când în când pe furiș, noaptea. Din întâmplare regăsii pe soții Shalah sau mai degrabă ei m'au regăsit. Vroiau să mă înroleze în banda lor. Nu știau nimic de evadarea soțului meu, crezându-l deportat la Pantellaria, și Shalah se gândia să facă din mine instrumentul lui. Imi convenea să fiu în tovărășia și confidenta lor. Apoi surveni această serie de crime. Shalah fu omorât. Il bănuiți pe soțul meu ?

— Il bănuesc mai mult sau mai puțin, răspunse Ravenslie. Il întovărășia pe Shalah în noaptea aceea și dacă cumva îi

lipsesc și doi dinți din față, bănuiala poate să devină certitudine. Are dinți falși ?

— Are, dar nu-i lipsește niciunul. Pot s'o jur.

— Știi dece întreb? spuse încet Ravenslie. Pentrucă acum două zile soțul d-tale a plecat la Hull unde și-a pus doi dinți la un dentist din această localitate.

— Nu puteți ști lucrul acesta, răspunse ea sec. E o simplă presupunere din partea d-tale.

— Nu presupun, ci sunt sigur. Am bănuit că soțul d-tale de îndată ce va auzi de moartea lui Shalah va căuta să fugă și va evita gările și porturile supravegheate. Când d-ta și d-na Shalah ați fost interogate de inspectorul Rother, acesta a căutat să vă dea impresia că mai există și alți complici și că omul cu dinții sparți · · cu toate că nu e cazul — era nevinovat. Amândouă ați fost puse sub supraveghere. Ați profitat de prima ocazie și v'ați dus la un oficiu poștal și ați trimes o telegramă adresată lui John Robinson, Stepny Hotel, Hull, în care spuneați: „Totul merge bine. Te sfătuesc să revii". Iată dece ne-a scăpat. Înțelegeți acum?

Ea dădu din umeri.

— Ce vreți să spuneți cu asta. Nu puteți dovedi prin fapte chestia cu dinții.

— Vă înșelați. De îndată ce am aflat că ați trimes telegrama, am făcut cercetări prin poliția din Hull, care a descoperit dentistul ce repusese doi incisivi unui client răspunzând la semnalmentele soțului d-tale. Totuși n'a putut pune mâna pe el, căci, probabil, luase drumul Londrei.

Tânăra femee se ridică pe jumătate din fotoliul său. Era extraordinar de palidă și murmură:

— Ce vreți să-i faceți? Să-l arestați?

— Nu văd dece nu am face-o, răspunse Ravenslie. Sunt tentat să cred că nu el este autorul crimei, dar până la proba contrarie și până nu-și va putea el însuși dovedi nevinovăția, suntem nevoiți să-l arestăm.

Ea își trecu mâinile prin fața ochilor, pentru a goni par'că o viziune chinuitoare. Ravenslie avu impresia că o să leșine.

— D-nă Gawall, spuse el, fiți bună și conduceți-ne la soțul dv. Altfel vom fi nevoiți să-l căutăm singuri...

— Un minut! strigă ea. Să vă întreb ceva. De unde ați

știut locul unde se ascunde soțul meu, și ora la care trebuia să plece ?

— N'ar trebui să vă spun, dar n'are prea mare importanță. Inspectorul Rother a primit în această după amiază la Scotland Yard o scrisoare anonimă...

Ochii tinerei femei se dilatară și mâinile i se crispară. Murmură în italiană câteva cuvinte pe care Ravenslie nu le înțelese, dar își închipui că, probabil, îl blestemă pe „trădător".

— Sunt gata, spuse ea cu o voce hotărâtă; urmați-mă. Ieși din cameră și în loc să urce scările așa cum se aștepta Ravenslie, se îndreptă în fundul coridorului spre o cameră a cărei ușă era mascată de scară. D-na Gawall se opri și bătu în ușă. Nu răspunse nimeni. Bătu din nou și neauzind nici un sgomot, deschise ușa. Cei doi polițiști priviră înăuntru. Camera era goală. Cineva se culcase desigur în pat și plecase de puțin timp.

— Soțul dv. a plecat, d-nă. A știut că suntem aici și a fugit.

— A plecat, spuse ea simplu. E destul de evident.

CAPITOLUL XXX.

D-na GAWALL ŞTIE MULTE

— Ceeace este evident, e că persoana care se culcase aici acum câteva minute, nu mai este în cameră. Patul este răvăşit şi storurile trase, spuse Ravenslie.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă d-na Gawall puţin speriată. Soţul meu dormea aici. A auzit probabil sgomote, a ghicit despre ce era vorba şi a fugit.

— Probabil, spuse Rother. Există o poartă pe aici. Simt un curent de aer pe sub uşă.

— Du-te să vezi, făcu Ravenslie.

Rother dispăru şi reveni după un minut.

— Exact cum bănuiam. Uşa e deschisă şi nu se vede nimeni.

D-na Gawall suspină uşurată.

— A plecat! strigă ea. Mulţumesc lui Dumnezeu.

Ravenslie se înfurie puţin.

— Nu vă bucuraţi prea mult. Posedăm semnalmentele lui şi toate gările sunt supravegheate. Va fi repede prins.

— Nu fiţi aşa de sigur, domnule Ravenslie, spuse tânăra femee. Mai sunt şi alte mijloace de scăpare pe care nu le ştiţi.

— Ce mijloace ?

— Ar trebui să fiu tare proastă ca să vă spun. Vă mulţumesc domnilor, aţi fost foarte politicoşi cu mine. Ca răsplată, d-le Ravenslie, pot să vă dau un sfat ?

— Dacă poţi să-mi spui ceva în privinţa Crucii Negre, aş fi foarte mulţumit, şi nu aş cere mai mult.

— Nimic din câte ştiu cu privire la ea, nu v'ar putea fi de nici un folos.

— Sunteți sigură? De exemplu, nu mi-ați putea povesti nimic despre Chester Inglethorne sau despre George Ballini? Ați auzit vreodată de aceste nume?

Inspectorul Rothe se gândi că le aude pentru prima oară, însă efectul acestor cuvinte asupra d-nei Gawall, fu remarcabil. Gura sa se deschise și stupefacția de care fusese cuprinsă se răspândi asupra fizionomiei sale.

— Chester Inglethorne! strigă ea. N'a... n'a murit deci!

— Nu, răspunse rece Ravenslie. E viu și se găsește în Londra în acest moment. Il cunoașteți?

Ea dădu din cap:

—Aș fi vrut să-l cunosc, dar nu l-am întâlnit niciodată. Am auzit vorbindu-se de el, asta-i tot ce vă pot spune.

— Ce-ați auzit vorbindu-se de el?

— Nu tocmai mare lucru. Inainte ca soțul meu să fi intrat în această organizație, exista altă bandă, cred. Nu cunosc detaliile, însă știu că acest Chester Inglethorne era un personagiu puternic și că împreună cu o jumătate din banda sa, a pus pe lista neagră cealaltă jumătate. Cât privește pe numitul Bellini, nu-l cunosc nici măcar după nume.

Minția. Ravenslie era sigur.

Soțul d-nei Gawall fugise. Era inutil să-l mai caute prin casă. Tânărul polițist făcu semn lui Rother, și amândoi ieșiră din cameră. Tânăra femee îi urmă și avu grijă să închidă lumina când ieșiră din cameră. Ravenslie se gândi că Gawall fugise în grabă, neavând nici măcar timpul să stingă lumina și să închidă ușa.

D-na Gawall îi conduse până la poartă:

— Adineaori vroiam să vă dau un sfat, spuse ea lui Ravenslie. Ai grijă de mica d-tale prietenă și păzește-o bine.

— Mica mea prieten...!?

Deodată ghici că e vorba de Vera Linforth și întrebă:

— Ce vrei să spui ?

— E în pericol.

— Ce fel de pericol ?

— Un pericol care nu poate veni decât din partea...

— Din partea cui? spuse impacientat Ravenslie.

— Din partea corespondentului anonim care v'a scris cu privire la soțul meu.

D-na Gawall nu putu sau nu vru să spună mai mult. Ra-

venslie cuprins de o nouă teamă, plecă împreună cu Rother.

— Ravenslie, întrebă celălalt în timp ce mergea pe stradă, cine sunt cei doi indivizi de care vorbiai. Acest Bellini și Inglethorne îmi sunt necunoscuți.

— Nu știu nimic despre ei, răspunse evaziv Ravenslie. A propos. L'ai revăzut pe amicul d-tale Bernie ?

— Nu, nu l-am revăzut, răspunse Rother indiferent. De ce?

— Pentrucă sper ca d. Bernie să devină un personaj important în scena finală a dramei. In tot cazul dacă îl vom aduce vreodată pe banca martorilor, depoziția se va contribui în largă măsură la spânzurarea lui George Bellini sau a lui Chester Inglethorne. Nu știu încă precis care din doi...

— Vorbești în enigme, spuse Rother.

— Ce crezi că vroia să spună d-na Gawall relativ la d-ra Linforth? întrebă brusc Ravenslie.

— Mă întreb dacă spunea adevărul sau pur și simplu vroia să bage frica în tine.

— Dacă aș fi știut, nu m'ar mai fi preocupat, spuse Ravenslie agasat. Ai face bine să te duci acasă.

CAPITOLUL XXXI

OMUL PROPUNE ŞI DUMNEZEU DISPUNE

Vera sună. Fu foarte surprinsă când văzu că Montaigu Ryner în persoană îi deschise uşa.

— Fii binevenită în cuibuşorul meu, domnişoară Linforth, spuse el cu amabilitate exagerată şi suspectă. Sunt fericit că însfârşit aţi venit la întâlnirea fixată. Scuzaţi-mă însă, servitorul este plecat. A fost chemat de urgenţă la căpătâiul tatălui său grav bolnav.

In realitate, Montaigu Ryner îşi expediase servitorul ordonându-i categoric să revină cât mai târziu.

— Intră, domnişoară Linforth, reluă Montaigu Ryner, n'aveţi nicio teamă căci nu mănânc oameni, şi scoate-ţi pălăria.

— Nu, replică Vera cu hotărâre. Nu voi rămâne mult timp. Am o întâlnire pe la orele cinci. Trebue să-l regăsesc pe d. Ravenslie. Dânsul ar fi vrut să vină să mă ia de aici.

Tot arătându-i drumul, Ryner încruntă din sprâncene:

— Rvenslie ştie că sunteţi aici ?

— Da.

— Cred că sunteţi curioasă să ştiţi dece v'am chemat, reluă Ryner după ce tânăra fată luă loc. Mai întâiu, ţineam să vă mulţumesc încăodată pentru serviciul ce mi l-aţi făcut alaltăeri seară.

— N'aveţi de ce, răspunse Vera. N'am făcut mare lucru.

— Pentru mine, însă, lucrul a avut o importanţă foarte mare. Dacă vă voi spune că acea casetă de santal conţinea bijuterii preţioase, poate mă veţi înţelege mai bine. Mi-era

teamă să le depun într'un safeu la bancă. Acuma însă sunt în siguranță la banca Fetter Lane.

— Cred și eu, răspunse tânăra fată, văzând că trebue să spună și ea ceva.

— Mă întreb, reluă Ryner, dacă îmi veți putea face un serviciu ducându-vă la Fetter Lane, pentruca să-mi aduceți acea casetă și câteva obiecte depuse.

— Scuzați-mă că nu vă pot face acest serviciu momentan, d-le Ryner. Cum v'am mai spus dealtfel, am o întâlnire cu d. Ravenslie. De azi în cincisprezece zile însă, voi fi din nou liberă.

— Regret foarte mult. Nu pot aștepta atâta. Mă întreb...

Încruntă din sprâncene și se uită în gol. Vera nu se simțea bine. Chiar din momentul în care intrase în casă, simțise în atmosfera dinăuntru, o jenă nedefinită.

— Pot să mă încred în d-ta? spuse Ryner deodată.

— Fiți siguri că orice mi-ați spune va rămâne între noi.

Ryner era pe punctul de a vorbi când se auziră bătăi puternice în poartă.

— Scuză-mă, d-ră Linforth, trebue să mă scuzi un minut. Dacă nu mă'nșel, un nou musafir.

— Aș face bine să plec, spuse ea ridicându-se.

— Nu, nu, domnișoară, prefer să rămâi. Nu voi lipsi decât un minut.

Neavând ce face, ea cedă și se așeză din nou pe scaun. Montaigu Ryner părăsi camera, închizând ușa după el.

Tânăra fată auzi deschizându-se poarta casei și pe Ryner vorbind. Vizitatorul vorbea tare:

— Nu așa tare, Jewis. Nu-mi convine ca toată lumea să audă discutându-se afacerile mele particulare. De altfel am înăuntru un musafir.

După o scurtă ezitare, Vera se ridică și se duse să facă ceva ia care nu s'ar fi gândit niciodată. Lipi urechea de ușă și ascultă.

— Mă însărcinez eu. Ea nu e în stare, spunea Ryner. Trebue să știm dacă poliția bănuește ceva.

— Când pleci? întrebă Jewis.

— Nu te preocupa de asta. E treaba mea. Ai face bine s'o ștergi și tu căci se vor întâmpla în curând multe lucruri supărătoare. Ai la tine actele?

— Paşapoartele? Da. Dar fotografiile? Am nevoe de ele... A propos, cine-i aceea femee pe care ai trecut-o drept soţia ta? După câte ştiu, nu eşti însurat.

— Sper să fiu, când mă voi îmbarca... sau după.... replică Montaigu Ryner. Mă voi ocupa eu de fotografii. N'avea grijă... Şi acum, Jewis, fii bun şi pleacă. Revino mai târziu, pe înserat. Fii discret însă. Se pregăteşte ceva... şi n'aş vrea să fie pentru noi.

Celălalt mormăi ceva, se auziră paşi depărtându-se, apoi poarta se închise. Când Ryner intră în camară, Vera stătea pe un scaun, răsfoind o revistă.

— Regret că v'am făcut să mă aşteptaţi. Era un cerşetor. Au început să devină plictisitori dela un timp încoace.

— Nu face nimic, răspunse calm Vera.

— D-ră Linforth, sper că în curând să plec.

— In vacanţă ?

— Nu. Părăsesc Anglia pentru totdeauna. Mă îmbarc.... Nu-ţi voi spune când şi pentru ce... Nu încă. Sunt însă motive suficiente care să mă facă să plec şi mi-e groază să plec singur. Am nevoe de o tovarăşă. Nu ştii vreuna pentru mine?

— Nu. Dece această întrebare, d-le Ryner.

— Sunt bogat, spuse Montaigu Ryner. Pot să ofer unei femei tot ce-i doreşte inima, lux, bijuterii... în fine, sunt sănătos şi încă destul de tânăr şi viguros. Nu am decât câteva defecte neînsemnate. In rezumat aş putea fi un tovarăş ideal pentru o femee.

— Vreţi să vă căsătoriţi? întrebă ea cu naivitate prefăcută.

— Sper, căci altfel toate planurile mele ar fi modificate complect. V'am făcut să înţelegeţi, cred, avantajele pe care ni le-ar putea putea oferi străinătatea... Ce crezi?

— Eu?... Dar asta nu mă priveşte pe mine, d-le Ryner.

Acesta păru mirat.

— Credeam că am fost destul de clar. Am hotărât să te iau cu mine.

— Dar eu nu vreau să plec.

— Şi totuşi vei pleca. Mă voi căsători cu tine!...

— Nu !

Tânăra fată se sculă în picioare. Ryner se plasă imediat între ea şi uşă. Se schimbase la faţă şi era de nerecunoscut.

— Vei veni cu mine!

— Nu ! nu !

Ea se îndreptă spre ușă și Ryner o împinse cu atâta putere încât se rostogoli până în mijlocul camerei.

Vera deveni livid㠄

— Dă-te la o parte din fața ușii, strigă ea respirând greu, lasă-mă să plec, altfel...

— Nimeni nu te poate auzi, șuieră el. Vei pleca cu mine și când detectivul va veni să te caute, vom fi departe, tu și eu. Vom pleca într'un loc unde nu ne va găsi nimeni, fie chiar cu forța. Înțelegi?

Vera privi de jur-împrejur desperată, căutând un mijloc de ieșire. Montaigu Ryner bara cu statura lui, singura ușă.

Incet încet se apropie de ea; Vera crezu că-i va înceta inima să bată și fără să ezite bägă mâna în poșetă. Ryner crezu că-și caută batista. Apoi deodată îi ghici intenția. Era prea târziu căci țeava unui mic browning era îndreptată spre el. Era arma dată de Ravenslie.

El își veni în fire repede:

— Bagă jucăria aia în poșetă și nu face pe proasta. Printr'o mișcare bruscă îi apucă brațul. Cu cealaltă mână căută să-i smulgă browningul. Inebunită de spaimă, Vera apăsă pe trăgaciu. O detunătură puternică răsună. Cu un strigăt înăbușit Ryner îi dădu drumul, se clătină, răsturnă un scaun și căzu pe parchet. Degetele ei începură să tremure și arma îi scăpă din mână.

Printr'un efort violent, își recăpătă stăpânirea de sine, se aplecă asupra corpului lui Ryner, ridică pistolul și se gândi să fugă. O luă prin culoar și ajunse la poartă. Era închisă însă cheia se afla în clanță. Bägă arma în poșetă și deschise ușa. După câteva secunde era afară. Se sili să meargă cât mai drept. Singurul lucru la care se gândea era să-l găsească cât mai repede pe Ravenslie. Era singura persoană căruia i-ar fi putut povesti cele întâmplate și care ar fi înțeles-o.

. . . . . .

Spre dimineață, un agent de poliție care trecea pe stradă, observă că poarta casei lui Montaigu Ryner era larg deschisă și cum nimeni nu dădea semne de viață, intră înăuntru unde descoperi cadavrul lui Montaigu Ryner, în aceeaș cameră în care se dăduse lupta cu tânăra fată. Zăcea cu fața'n

sus, pe parchet. Pe fruntea sa se vedea o cruce neagră: o altă cruce schițată în grabă, se găsea pe pieptul cămășei sale.

Primise în inimă un glonte tras de foarte aproape, căci stofa dimprejurul hainei, era arsă.

CAPITOLUL XXXII.

M I S T E R

Ravenslie nu venise încă. El sosi cu trei sferturi de oră mai târziu și în semiobscuritatea anticamerei nu observă emoția Verei.

— Îți cer ertare că am întârziat, spuse el, dar n'am fost eu de vină. Am fost atât de ocupat încât n'am putut să am grije personal de tine. Cu toate acestea am pus un agent să te supravegheze.

— M'ai supravegheat! exclamă ea stupefiată.

— Da. Nu cred să te fi supărat.

— Nu, Dick. Dar...

— E bine, ce e?

Ea ezită.

— N'am văzut pe nimeni...

— Și totuși te-a supravegheat un om de-al meu. Te-a urmărit până la casa lui Ryner. Știam că vei rămâne cel mult o oră, deaceea i-am dat ordin că dacă nu vei fi ieșit după o oră, să intre înăuntru ca să vadă ce se petrece și dacă nu ți s'a întâmplat ceva. Mi-a telefonat de îndată ce te-a văzut ieșind. Ce ți-a spus Ryner?

— Dick, spuse ea neliniștită. Am să-ți povestesc ceva. Așteaptă un moment.

Făcu lumină în micul salon. Ravenslie o privi și se sperie de paliditatea ei.

— Ce ți s'a întâmplat, Vera? întrebă el alarmat.

— Dick, îți voi spune totul.

Ii povesti tot ceeace i se întâmplase.

— Ceeace nu înțeleg, conchise ea, este că agentul care

l-ai trimis după mine, n'a auzit detunătură.

— Probabil că se găsea destul de departe de casă. Și apoi toate ușile și ferestrele erau închise. Scuză-mă Vera, nu trebuia să te las să mergi la Ryner acasă. Nu mă așteptam la o astfel de aventură. L-a vizitat cineva deci, în timp ce te găsiai acolo.

— Da, era un oarecare Jewis. D. Ryner a vorbit ceva cu el în coridor. Am surprins o parte din conversația lor.

— Jewis, da, da. Agentul meu l-a recunoscut. Ryner părea că dorește să se debaraseze de el. Ce i-a spus ?

Vera repetă tot ceeace auzise.

— Crezi că l-ai rănit mortal pe Ryner?

— Am tras în el. A căzut pe spate trântind un scaun. Nu l-am omorât. Sunt sigură. Cred că în cădere și-a pierdut cunoștința. Ce facem, Dick?

— Un singur lucru. Ai fost văzută intrând și ieșind din casă. Se poate ca Ryner să facă o plângere. Nu cred. Totuși ar fi mai bine pentru, orice eventualitate, să i-o luăm înainte. Trebue să vii cu mine la Scotland Yard.

Vera reflectă un moment, apoi spuse:

— Fac tot ce vrei.

— Să plecăm atunci.

Il găsiră pe colonelul Drummond la Yard. Ravenslie îi expuse totul și-i prezentă pe Vera, care la rândul ei povesti tot ce știa. Colonelul o ascultă în tăcere.

— Înțeleg, spuse în fine colonelul Drummond, gânditor. Nu știți însă noutatea. Ryner a fost asasinat, primind un glonte în inimă. Pe frunte și pe piept era desenată aceeași infernală cruce neagră. Am aflat-o acum un sfert de oră.

Vera își ascunse fața între mâini.

— Spuneți-mi, întrebă Ravenslie, s'a găsit un tub gol de glonte în cameră? Dar un scaun răsturnat?

— Habar n'am, răspunse colonelul. Să mă informez.

Formă un număr la telefonul depe masă și duse receptorul la ureche. Așteptând răspuns, reluă:

— De ce calibru era arma d-tale, d-ra Linforth?

Ea scoase din poșetă revolverul și-l întinse colonelului.

— Veți constata că e de șase milimetri și că lipsește un singur glonte, spuse Ravenslie.

Colonelul Drummond vorbi la aparat cu cineva din Hamp-

stead. Ceeace auzia părea să-l surprindă. Puse receptorul în furcă și spuse:

— Nu înțeleg nimic. Mobilierul nu e deranjat și nici un scaun răsturnat, când agentul a făcut descoperirea. Pe covor s'a găsit un tub gol de glonte de zece milimetri, cu al cărui proectil a fost ucis, probabil, Ryner.

— Atunci, Ryner nu prezinta și altă rană? întrebă cu vioiciune Ravenslie.

Comisarul dădu negativ din cap.

— Dacă Ryner nu prezintă altă rană decât aceea cauzată de glontele de zece milimetri, înseamnă că d-ra Linforth și-a greșit ținta. Cineva a ridicat scaunul. Asta s'a întâmplat înainte de venirea agentului. Iată ce trebue să se fi petrecut după părerea mea. D-ra Linforth a tras. Ryner ferindu-se a alunecat și a căzut, răsturnând un scaun. In cădere lovindu-se cu capul de parchet și-a pierdut cunoștința. Glontele d-rei Linforth s'a oprit, probabil, în altă parte. Il vor găsi, cred, înfipt în perete. Și apoi Ryner a fost însemnat cu crucea neagră, ceeace concordă cu crimele precedente.

Comisarul aprobă:

— Factorul decisiv va fi raportul medicului legist asupra timpului scurs dela moartea lui Ryner și până la descoperirea cadavrului. Agentul spune că la sosirea lui corpul era încă destul de cald.

— In acest caz, nu mai e nici o îndoială. D-rei Linforth i-a trebuit aproape o oră pentru a ajunge dela Ryner la apartamentul ei. Ea se găsea de cel puțin trei sferturi de oră acasă la dânsa, când am sosit. Am stat acolo aproximativ 20 de minute în timp ce m'a pus în curent cu cele întâmplate apoi am venit aici: o jumătate de oră cu totul. S'au scurs deci două ore dela plecarea d-rei Linforth din casa lui Ryner și până la sosirea noastră aci. Ați aflat noutatea deabia acum un sfert de oră. Trebue deci să fi trecut aproape o oră și trei sferturi din momentul în care d-ra Linforth l-a părăsit pe Ryner și până la descoperirea cadavrului. Nu știu precis cât timp corpul păstrează căldura după moarte, dar am impresia că agentul care l-a găsit, a exagerat puțin.

— Și toate acestea, spuse comisarul zâmbind, stabilesc nevinovăția d-rei Linforth? Dragă Ravenslie, nu mă îndoesc

nici un moment. D-ra Linforth este totuși o martoră prețioasă. Ryner bănuia că se va întâmpla ceva. A dat chiar să se înțeleagă că viața îi era în pericol și se gândea să părăsească neîntârziat Anglia. Ii era deci teamă de cineva. In nici un caz de d-ra Linforth. Jewis îi cunoștea pe asasini. Știm că Jewis trebue să revină în timpul nopții la Ryner. Dacă vine îl arestăm. Dacă nu vine, înseamnă că e mai mult sau mai puțin vinovat. Dacă l-am putea face să mărturisească...

— Bună idee, spuse Ravenslie. Mă voi ocupa cât mai urgent de această chestiune.

— Nu uita ce ți-am spus. D-ra Linforth este o martoră prețioasă, reluă comisarul. D-ra Linforth să nu vă supărați dacă până la noi ordine, voi pune un om să aibă grije de d-ta. Tânăra fată ridică ochii spre Ravenslie. Comisarul îi surprinse privirea și zâmbi:

— Ravenslie nu poate fi tot timpul cu d-ta. Vom avea noi grijă să nu ți se întâmple vreo neplăcere.

— Vă mulțumesc! răspunse călduros Vera. Sunteți foarte bun.

— Să mă anunțați când va fi nunta, spuse părintește colonelul. Voi fi fericit când voi primi invitația...

. . . . . .

In aceeași seară, pe la orele nouă, un om fu arestat de poliție în momentul când escalada grilajul curții lui Ryner. Era vorba de numitul Jewis. Rother ordonă să fie adus la postul de poliție din Cannon Row, unde a doua zi dis-de-dimineață Ravenslie îl supuse la un interogatoriu.

CAPITOLUL XXXIII.

JEWIS VORBEŞTE

Ravenslie găsi în celula postului de poliție din Cannan Row un om abătut și tăcut. Cu mare greutate Jewis consimți să se disculpe.

— Nu știu dece m'ați arestat. Cred că e o manoperă de a lui Ryner.

— Ascultă, spuse Ravenslie. Nu e nici o manoperă. Pot să te țin închis pentru un lucru destul de întemeiat, acela de a fi falsificat pașapoarte. Înțelegi, nu?

— Vasăzică Ryner nu și-a ținut gura, reluă celălalt convins. Pungașul! In tot cazul nu eu le-am falsificat. Le-am avut dela un tip din Deptford care se ocupă cu astfel de afaceri.

— Și acest tip se numește Johnny Ochi-de-Șarpe, nu-i așa?

— Nu știu de unde ai aflat, dar e el. Dece mă aștepta poliția la Ryner, dacă acesta n'a trăncănit?

— Casa lui Ryner este cercetată de poliție deoarece Ryner a fost asasinat.

— Unde, spuse celălalt cu o voce înăbușită de surprindere.

— In propriul său birou. Un glonte de revolver în inimă. Ai fost pe la el cam pe la ora trei să-i vorbești de pașapoarte. Ryner te-a primit la poartă și te-a rugat să treci mai târziu.

Jewis încruntă din sprâncene.

— Imi spusese că are un musafir înăuntru.

— Exact. Avea un musafir, mai bine zis o musafiră, dela care deținem aceste informații.

— De ce n'ați arestat-o și pe ea?
— Ți-am spus eu că n'am arestat-o?
— Trucuri, rânji Jewis.
— Adevărat? Atunci știi mai multe decât agentul Scotland Yard-ului care a supravegheat persoana ce venise la Ryner, din momentul în care intrase în casă și până când Ryner a rămas singur. Ryner a fost omorât cu două ore mai târziu. E un fapt bine stabilit. Și acum ce ai de spus pentru apărarea ta.

Jewis deveni mai gânditor.

— Vreți... vreți să mă țineți închis pentru asta? bâigui el.
— Totul depinde de tine. Ca să fiu sincer, părerea mea personală este că nu te cred nevinovat.

Ravenslie îl văzu tresărind. Ochii lui Jewis luceau într'un mod neobișnuit.

— O nouă crimă de a Crucii Negre, adăogă detectivul. Haide, Jewis! Tu știi ce-i cu această Cruce Neagră. Lămurește-ne. E singurul mijloc prin care poți scăpa de spânzurătoare. Vei fi un martor principal. Contrar, soția ta se va simți foarte nenorocită...

O umbră trecu prin ochii lui Jewis.

— Dacă aș fi ascultat-o, n'aș fi fost acum aici, murmură el.
— Te-ai putea reîntoarce la ea în câteva zile, insistă Ravenslie. Ce-ar spune ea dacă am anunța-o că peste puțin ați putea părăsi liberi Anglia, pntru a începe o altă viață...?
— Ar fi cea mai frumoasă zi din viața ei, răspunse Jewis, dar, d-le Ravenslie, nu e decât un vis...
— Poți să-l realizezi. N'ai decât să spui un cuvânt și i se va aduce la cunoștință mâine dimineață că sunteți salvați și că toate grijile și suferințele s'au sfârșit.
— Dacă ați putea să vă țineți promisiunea, aș spune imediat totul, replică Jewis.
— Voi face tot ce voi putea. Te asigur că voi uza de toată influența mea pentru a putea obține ceeace dorești.
— Am încredere, spuse Jewis. Aflați că Crucea Neagră este un diamant negru, unic în genul lui și cel mai mare și mai scump din lume. Acum câțiva ani exista în Italia o bandă specialistă în furtul bijuteriilor. Șeful bandei era cel mai îndemânatec și vestit hoț de pietre prețioase. Nu fura propriu zis el cu mâna lui, ci punea numai la cale loviturile. Niciunul

nu știa cum arată la față căci dădea ordine prin intermediul unui locotenent de-al său care nici el nu-l cunoștea decât ca un personaj mascat pe care-l întâlnea într'un loc fixat dinainte, întotdeauna noaptea unde primea instrucțiunile respective. Am auzit că se numea George, sau poate Georgia Bellini, și nimeni nu știe dacă ăsta-i adevăratul lui nume. Cu toate astea...

„Să revenim la Crucea Neagră. Cum vă spuneam, este cel mai mare diamant negru din lume și aparținea marchizei Della Festina. Aceasta îl montase pe o cruce mare de aur pe care o purta în ocaziuni solemne. Când Bellini hotărî s'o fure, banda îl consideră nebun căci nu era deloc ușor să poți valorifica un astfel de diamant și nici nu putea fi fărămițat spre a fi vândut în bucăți mai mici, căci s'ar fi deteriorat și s'ar fi diminuat valoarea. Totuși, Bellini cunoștea un rajah indian foarte bogat, căruia spera să-l vândă. Printre locotenenții lui Bellini exista în acest timp unul numit Chester Inglethorne. Acesta se gândi să pună mâna pe diamant și să profite numai el depe urma lui. El adună pe câțiva din vechii săi tovarăși: Rabiloff, Balkin și un tip numit Shalah.

„Totul se întâmplă așa cum prevăzuse. Acum însă încep nenorocirile. Cineva ucise un agent de poliție în Via Cavour, la Sienna. Oamenii lui Bellini se jurară că n'au nici un amestec în această crimă și sunt sigur că era opera bandei lui Chester Inglehorne, care asuzase dealtfel pe ceilalți și dela care poliția primise scrisori anonime. In timpul acestor evenimente, Crucea Neagră dispăru. Ceva mai târziu se găsi cadavrul unui om din banda lui Inglethorne la care se bănuise că se află diamantul.

„Chester Inglethorne și banda sa părăsiră Italia în scurt timp. Unul din oamenii lui Bellini, un Toscan, fu arestat și băgat la închisoare. Intr'o noapte acesta evadă — e sigur că l-a ajutat cineva din afară — și a doua zi dimineață fu găsit mort lângă o mlaștină, cu o cruce neagră mare desenată pe frunte, cu cerneală. Bellini se răsbunase. Din această zi și până la omorârea lui Robiloff, nu se mai auzi nimic de Bellini care dispăruse par'că fără urmă. Acesta plecase. Nicinunul dintre ei nu știa cum arată la față...

Jewis se întrerupse brusc.

— Știi cine este Bellini! afirmă Ravenslie.

Jewis răspunse grav:

— Nu sunt tocmai sigur, și chiar dacă aș fi... Domnule Ravenslie, vă amintiți cele întâmplate Toscanului. Bellini l-a ajutat să evadeze și l-a ucis. Eu țin la viața mea.

— Chester Inglethorne era Montaigu Ryner, reluă Ravenslie. E evident. Incepea să vadă clar. Chester Inglethorne în persona lui Montaigu Ryner, incapabil de a se debarasa de diamantul pe care-l furase, trebuia în consecință să-l păstreze la el, fără ca nimeni să bănuiască acest lucru, căci altfel l-ar fi costat viața. Secretul casetei de santal începea să se explice...

— Vă povestesc totul, reluă Jewis cu insistență. Veți face pentru mine, cred, tot ce puteți, nu-i așa ?

— Ceeace e promis e promis. Dar spune-mi, de unde știi toate acestea? Nu făceai parte din niciuna din bande, nu-i așa ?

— Nu, nu făceam parte din niciuna din bande. Singura cu care am avut legături slabe era aceea a lui Ryner.

— Cum ai putut afla atâtea dela Ryner.

— E simplu. Ryner sau Inglethorne îmi era într'o oarecare măsură un fel de unchiu prin alianță: sora lui s'a măritat cu fratele tatălui meu. Imi povestea din când în când câte ceva... Și acum ce mai vreți să aflați?

— Bandele lui Bellini s'au desființat după dispariția acestuia, sau unii dintre ei au reorganizat mai târziu o alta?

— Vă gândiți la Gawall, probabil, spuse Jewis. Echipa pe care o conducea împreună cu Shalah era una din fostele echipe ale lui Bellini. După războiu Shalah luase conducerea ei. Știu ce v'a povestit d-na Gawall. V'a spus adevărul așa cum îl știa dânsa. E supărător faptul că nu l-ați putut încă prinde pe Gawall, nu-i așa? spuse Jewis cu ironie.

— Se ascunde pe undeva dar nu poate părăsi Anglia. Toate porturile sunt supravegheate. A putut fugi din casă, dar...

— Vă înșelați, reluă Jewis. N'a părăsit casa în noaptea aceea. Se găsea în camera în care intraseră. Vă amintiți, șifoniera de acaju de lângă patul în care dormise? E bine, Gawall era ascuns înăuntru. Mulțumită unui buton de sonerie de pe masă, a putut fi prevenit. Presupun că porțile deschise v'au indus în eroare. Fusese ideea d-nei Gawall când v'a auzit sunând. Dânsa venise să mă întâlnească pen-

tru a mă ruga să-i procur soţului ei un paşaport, prin Johnny Ochi-de-Şarpe. Gawall s'a îmbrăcat trecând drept un om de culoare... dar puteţi paria că a părăsit pachebotul...

— La Las Palmas? întrebă Ravenslie.

Celălalt dădu din cap.

— Nu vă voi spune nimic.

— Atunci spune-mi, dacă ştii, următorul lucru: Bellini era un italian pur sânge, sau nu?

— De ce mă întrebaţi?

— Poţi răspunde la întrebarea mea?

— Cineva a trebuit să vă sugereze această idee. Nu cred să fi fost Ryner, nu? Pentrucă Ryner mi-a povestit într'o zi că n'auzise vocea lui Bellini decât odată şi în atari împrejurări încât credea că nu i-o va mai putea recunoaşte. Insă el mi-a spus că cu tot numele său italian, Bellini vorbea engleza fără nici un accent străin.

— Ca un englez cult, sugeră Ravenslie.

— Sunt chiar vorbele lui Ryner. Dar la ce v'ar putea servi asta ?

— Atât de mult încât, dacă nu voi întâlni nici o piedică, îl voi avea pe amicul nostru Bellini în buzunar în mai puţin de o săptămână.

Jewis zâmbi ironic:

— Aş dori ca să fi spus adevărul.

el.
rimite

CAPITOLUL XXXIV.

DUPLICITATEA LUI SILAS BERNIE

Peste două nopți, restul bandei lui Ryner, după moartea șefului ei, se reuni ca să examineze situația.

Pethycarp era trist și îngrijorat; omul care se uita chiorâș. Crabb, era gânditor; Kelter avea aerul grav al unui om care se află într'un impas. Singur Silas Bernie nu părea schimbat. Incet, încet atmosfera adunării păru să influențeze asupra lui și să-l facă să împărtășească depresiunea generală.

Crabb luă cuvântul. S'ar fi spus că-și atribue mai mult sau mai puțin rolul de șef dela brusca dispariție a lui Ryner.

— Ryner a fost ucis, spuse el și nimeni nu știe unde e ascuns diamantul. Nu putem căuta în cassa lui de bani căci casa e împânzită de poliție. Ravenslie și Rother dacă nu vor putea descoperi cifrul, vor apela la un specialist lăcătuș.

— Și Jewis? întrebă Pethycarp. Știe el ceva? De ce nu-i aici în noaptea asta.

— Jewis a fost arestat în seara morții lui Ryner, spuse Crabb rânjind. Invinovățit de crimă cu premeditare.

— Jewis! Nu vrei să-mi spui că el e Crucea Neagră? Nu e posibil? spuse Simon.

Silas Bernie ascultă atent și dădu din umeri. Și el credea acest lucru imposibil. Nu avusese niciodată a face cu stimabilul domn Jewis, dar se gândea că dacă Scotland Yard-ul credea în vinovăția lui, comitea o eroare absurdă.

La răspunsul lui Simon, Crabb se încruntă.

— Nu găsesc nimic imposibil aici. Ignorez ce-i cu această desc[illegible] neagră, însă dacă cineva mi-ar spune că se află în când v'a

jurul acestei mese, n'aș fi cu totul surprins.

Fiecare schiță un mic gest de jenă și ca și cum ar fi fost atrași de un magnetism misterios, privirea tuturor se îndreptară spre placidul Silas Bernie. Acesta nu-și dădu seama că o amenințare sumbră se ascundea în ochii celorlalți decât atunci când se uită la Simon Pethycarp și-i întâlni privirea bănuitoare și sinistră.

Crabb își aminti deodată de cartea de vizită cu crucea neagră pe care Bernie o aruncase pe masă în noaptea în care venise pentru prima oară. La această amintire el se întunecă la față. Era evident că deasupra lui Bernie plutea bănuiala adunării. Acesta din urmă se prefăcu că nu observă nimic dar își dădea seama că putea să survină un perciol iminent și că în fiecare moment bănuiala putea să se cristalizeze în ceva mai grav. Atunci, fără nicio îndoială, ar fi demascat.

— Pentru a reveni la Jewis, spuse Crabb, ce putem face acum? Ce spui Kelter, și tu, Simon?

— Nu e vorba de ce putem face, ci de ce trebue să facem. Intermediarul nostru a dispărut. Nu au nici o probă contra lui Jewis. Vor fi nevoiți să-l lase în pace.

— Și dacă Jewis nu și-ar ține gura și ar vorbi? spuse Silas Bernie.

— Despre ce să vorbească? întrebă Simon Pethycarp.

— Despre noi, răspunse Bernie. Yardul are mijloace speciale pentru a-l face să vorbească. Și Ravenslie...

— Ravenslie deasemenea se ocupă de această afacere, spuse Crabb. A doua zi după arestarea lui Jewis, s'a dus s'o vadă pe d-na Jewis. Ea mi-a povestit că el venise să-i ceară noutăți despre soțul ei. Nu cred însă. Părea foarte veselă pentru o astfel de împrejurare.

— Cine știe, spuse Pethycarp, dacă nu venise ca s'o prindă cu vorba. N'a putut obține nimic dela ea, în tot cazul. Ea nu știe nimic. Dar Jewis... Jewis e un tip slab. Mărturisesc că sunt foarte neliniștit.

— Dacă Jewis ar fi vorbit, deduse Bernie, n'am fi fost acum aici. Crabb părea să se îndoiască, dar Pethycarp împărtășia părerea lui Bernie:

— Ai dreptate, spuse Simon, nu trebue să contăm pe el. Nu mai e decât o singură persoană pe care-l putem trimite

la Hulm, când vom pune mâna pe ceeace dorim.

Ceilalți îl privise cu speranță, până și Crabb, care întrebă:

— Cine ?

— Bernie, răspunse Simon Pethycarp. Nimeni nu-l va bănui.

Silas păru contrariat:

— Să merg acolo... Unde-i asta? Amsterdam? In Belgia, nu-i așa? Ah! nu, în Olanda. E acelaș lucru. E cam departe și nu cred că voi putea întreprinde călătoria. Am început să îmbătrânesc, vă asigur.

— Vei face ceeace ți se ordonă, spuse Simon cu autoritate. Crabb sări și el :

— Te vei supune ordinelor noastre, Bernie. Trebue să pleci.

— Sunt convins că nu voi ajunge viu, bâlbâi Bernie. Un ghicitor mi-a prezis că voi muri dacă voi trece apa...

— Nu face pe prostul, spuse Pethycarp sec. Ce-i asta?

Se auziră bătăi în poartă. Tăcură ascultând cu atenție.

— E cineva afară, spuse Crabb. Mă duc să văd. Aștepți pe cineva, Simon ?

Pethycarp dădu negativ din cap.

Crabb eși și reveni după un minut cu un aer surprins:

— Nimeni... Și totuși a bătut cineva.

Deodată se auzi o voce puternică și hotărâtă:

— Domnilor, mâinile sus, vă rog. Primul care nu se va supune, va primi un glonte în umăr.

Silas Bernie era în picioare, lângă poartă. In fiecare din mâini ținea câte un revolver. Toți se supuseră afară de Pethycarp care întârzia să-i imite.

— Pe toți dracii... începu el.

Bernie se dădu la oparte și ușa se deschise larg. In frunte cu inspectorul Rother, polițiștii intrară în cameră.

Bernie întoarse capul și se adresă inspectorului:

— Iată oamenii noștri. Acesta cu ochii încrucișați, e Crabb. Celălalt se numește Kelter, implicat și el în crimele Crucii Negre. L'ai prins pe Gib ?

— Da, și niciodată n'am văzut un om mai mirat. Dar cine-i al treilea individ?

Silas Bernie se îndreptă către Simon Pethycarp.

— George Bellini, te arestez !

Pethycarp rămăsese stupefiat. După ce i se imputară toate fărădelegile, el își reveni și reuși să pronunțe:

— Cine ești?

Silas Bernic surâse:

— Nimic nu te împiedică să mă numești cu adevăratul meu nume care este Ravenslie...

CAPITOLUL XXXV.

RAVENSLIE RECAPITULEAZĂ

Asasinarea lui Ward Vale făcea parte dintr'o serie de crime asemănătoare, explica Ravenslie în raportul verbal pe care-l făcu șefului său, îmi trebuia totuși un nou punct de reper. Singurul personaj prezent în toate trei cazurile — în acela a lui Robiloff, a lui Ballin și a lui Ward Vale — era Montaigu Ryner. Lucru curios, în toate trei cazurile Ryner se găsea în vecinătatea imediată, un moment după moartea victimei. Sau că Ryner era complice cu asasinul sau cu cel ucis. Eram foarte tentat să cred prima ipoteză, căci îmi făcea impresia unui om echivoc.

Odată cu identificarea lui Ward Vale un nou personaj intră în scenă, Simon Pethycarp. Probabil că spunea adevărul când afirma că nu știe nimic despre locatarul său și de antecedentele acestuia. Totuși una din declarațiile lui îmi trezi bănueli. Spunea că Vale îi datora chiria pe o lună și că totuși avea mulți bani în buzunar. N'aveam încă intenția sau mai bine zis, nu mă gândeam să mă introduc la el ca locatar dacă nu vedeam la fereastra casei lui afișul de închiriat. Deghizarea mea îl înșelă pe Pethycarp care mă luă drept un funcționar inofensiv și astfel devenii chiriașul lui. La început mă gândeam că locuind în camera lui Vale poate voi putea descoperi ceva indicii în legătură cu acesta sau despre antecedentele sale. Observai în curând că Pethycarp mă supraveghea pe furiș. Odată lipsind de acasă, el profită de absența mea și cotrobăi prin lucrurile mele. Din acest moment concepui un plan îndrăzneț care din fericire a reușit.

I-am expus planul meu lui Rother și m'am înțeles cu el să

vină să mă interogheze sub pretextul că sunt un personaj suspect. Așteptându-l pe inspector în ziua hotărâtă, am făcut o descoperire care deveni pivotul principal al afacerii. Rother v'a vorbit deja de hârtiile pe care le-am găsit ascunse în dublura valizei lui Vale. Să vă explic rostul lor. Era mai întâiu un plan al casei lui Ryner, fapt care explică cum Vale era familiarizat cu aranjamentul camerilor și locul cassei de bani. Cea de a doua hârtie era o scrisoare concepută în acești termeni:

„Dragă Vale,

„Invelit cu mare grijă, maimuța chinezească va sosi în Europa sănătoasă. Dolly crede să primească cuvântul dela tine. Călătoria transoceanică este plăcută pe elegantul transatlantic Oceanic,

Al tău BOB."

La început nu înțelesei prea mare lucru. Cuvântul „Oceanic" însă îmi părea cunoscut. Mi-am amintit apoi că — după spusele d-rei Linforth — acesta era cifrul cassei de bani a lui Ryner. După o cercetare mai minuțioasă am observat următoarele: Remarcați că în acest bilet, lăsând la o parte formulele obișnuite și semnătura, sunt douăzecișicinci de cuvinte. Singurul multiplu, exceptând pe unu, este cinci. Cinci ori cinci fac douăzecișicinci. Am subliniat fiecare cuvânt din cinci în cinci, și am găsit: Maimuța sănătoasă. Cuvântul este Oceanic.

Cea de a treia hârtie era o listă ce conținea diferite nume așezate pe două coloane: Robiloff, Balkin, Shalah, Chester Inglethorne pe deoparte, iar pe de alta, George Bellini. Mi-am închipuit că era vorba de o listă a victimelor și numele ucigașului. Am fost mirat că nu figura și numele lui Ward Vale printre cele ale victimelor. Mai târziu însă mi-am explicat acest lucru. Să revenim la convorbirea dintre Rother și mine. Totul se petrecu așa cum prevăzusem. Vorbiam tare și Pethycarp asculta la ușă. Rother m'a invitat să-l întovărășesc până la Scotland Yard. Mai târziu mă reîntorsei acasă blestemând Yard-ul și făcând teoria nevinovăției și cinstei mele, față de Pethycarp. Acesta însă auzise destul ca să mă forțeze să-i destăinuesc adevărata și presupusa mea

profesiune. Am cedat greu bănuind că face parte dintr'o bandă și sperând că voi putea fi primit printre membrii ei. A trebuit, din nenorocire, să fac proba capacităților mele în materie de șterpelit, la Strand. N'am prejudiciat pe nimeni cu nimic, căci la prima ocazie, am trimes obiectele furate dela victimele mele, la Scotland Yard, prin d-ra Linforth. Nu puteam să-mi explic ce rost avea Vale în toate acestea și de ce numele lui nu figura pe acea listă a morții, cu toate că aparențele mă îndreptățeau să cred că și el are un amestec în afacerea Crucii Negre. Mă înșelam însă, căci iată ce bănuesc că se întâmplase. Probabil că se înțelesese cu Shalah — care ignorez cum putuse să-i procure cifrul cassei de bani — să-l jefuiască pe Ryner. Vale știa mai mult decât părea, anumite secrete ale bandei. Nu știu de unde? Pethycarp deveni bănuitor gândindu-se că Vale i-ar putea vinde secretele lui Ryner. Ros de gândul îl urmări într'o zi până la Hampstead și-l ucise în curtea lui Ryner. Ceeace complica totul, era că aveam de a face cu două „vendetta", una, mai puțin însemnată, a lui Gawall contra lui Shalah, cea de a doua, a Crucii Negre. Mi-a trebuit câtva timp pentru a le putea descurca și stabili precis personagiile și intețiile amânduora.

— Crezi că Ryner, îl întrerupse colonelul Drummond, nu l-a recunoscut pe George Bellini în persoana lui Pethycarp?

Ravenslie dădu din cap.

— Domnule comisar, Ryner nu s'a întâlnit niciodată față'n față cu Bellini și nu-și putea face deci nici cea mai mică idee despre înfățișarea lui, și tot ceeace știa despre el se mărginea la câteva cuvinte șoptite încet într'o noapte întunecoasă. Așa cel puțin mi-a spus Jewis. E curios faptul că tocmai Jewis și d-na Gawall au fost cele două personagii care ne-au ajutat cel mai mult și mai eficace întru prinderea lui Pethycarp și a fiilor săi.

— Fiilor săi? strigă colonelul Drummond mirat. Cum fii săi?

Ravenslie afirmă:

— Kelter și Gib sunt în realitate fii săi. Prima oară când i-am văzut pe toți împreună, am remarcat o vagă asemănare între ei. Mai târziu m'am convins că era adevărat. Pethycarp le ticluise bine pe toate, plasându-l pe Gib ca valet pe

lângă Ryner, ca să-i spioneze toate mișcările și să-l poată controla în toate acțiunile sale, fără ca acesta să bănuiască măcar.

Diamantul era la Ryner. Nu putea să-l vândă însă, căci Bellini ar fi prins imediat de veste. Nu putea nici să-l rămițeze căci valoarea pietrei ar fi scăzut considerabil și apariția mai multor diamante negre pe piață i-ar fi fost fatală.

Gib era picolul dela „Ribo". Ryner nu l-a recunoscut căci Gib era un maestru în arta deghizării.

— Pe cine vroia să omoare în noaptea aceea? spuse comisarul.

— Pe Shalah, cred. Din cauza întunericului însă, greși ținta. Kelter a stins lumina, lucrând în complicitate cu Gib. Planul eșuă pentru moment, căci în a doua noapte ei reușiră în Mile End Road să pună mâna pe Shalah. Gawall era să le ia înainte și sunt convins că avea intenția să-l omoare, în ciuda celor spuse de d-na Gawall. A doua zi după crimă, observai că Pethycarp avea sgârieturi pe falangele mâinii drepte. Din acest moment am fost convins că Pethycarp era unul din asasinii lui Shalah. Șoferul mașinii era Kelter, așa cum reese din dosarul lor.

. . . . . .

Trei luni mai târziu, în dimineața în care trei membri ai Crucii Negre își plătiseră datoria către societate, Ravenslie primi o scrisoare din străinătate, a cărei adresă era scrisă de o mână de femee. Căsătorit de șase luni, Ravenslie era fericit și tot atât de îndrăgostit ca în ziua în care îi făcuse propunerea de căsătorie actualei lui soții. Vera care se găsea lângă el, spuse:

— Dick, cine-i femeea care-ți scrie?

— Crede-mă că nici eu nu știu, spuse el sincer.

Deschise plicul și citi misiva. Apoi o întinse ei. Vera o citi și-și ridică ochii.

— Vasăzică, d-na Jewis îți scrie. Spune că e foarte fericită și că ea și cu soțul ei îți mulțumește încă odată pentru cele ce ai făcut pentru ei. Dar, despre ce e vorba, Dick? Nu mi-ai povestit nimic în acest sens.

— L-am ajutat pe Jewis să părăsească Anglia după ce îmi mărturisise tot ce știe, răspunse Ravenslie. De fapt puteam

să-l bag în închisoare și pentru alte motive, dar m'am gândit la propria mea fericire și la suferințele ce le-ași cauza soției mele, dacă m'ar fi răpit de lângă ea timp îndelungat pentru a mă trimite la muncă forțată.

Vera îl privi melancolică. Se vedea cât de colo că e emoționată.

Dânsa spune, reluă ea îndată, că soțul ei a întâlnit recent pe d. d-na Gawall. I-ai ajutat și pe aceștia să fugă?

Ravenslie dădu negativ din cap.

— Au fugit clandestin și fără ca nimeni să știe ceva, răspunse el cu o nuanță de părere de rău în voce.

— E curios, reluă el, de a vedea atât de puțină originalitate la criminali. Pentrucă Argentina a fost azilul oamenilor certați cu legea și a detracaților, înainte de a se fi introdus aici legile extrădării, cu toate acestea toți se refugiază în această țară. Nu înțeleg întrucât merită Argentina acest aflux de populație, sunt de părere însă că ar trebui să se facă o reclamație la Societatea Națiunilor.

D-na Ravenslie se apropie de el și-l sărută lung.

— De ce mă săruți? întrebă el.

Ea răspunse surâzând:

— Pur și simplu, pentru a te împiedica de a mai spune prostii.

— S F Â R Ș I T —

O lectură uşoară, effină şi care vă pasionează pânâ la ultima filă găsiţi în

Colecţia de 7 lei

Au apărut:

1. Fata Corsarului — de Basil Carey
2. Documentul Roşu — de Agatha Christie
3. Lanterna Verde — de Herbert Muir
4. Regele Elefanţilor — de G. Casserly
5. Broasca Testoasă — de Curt I. Braun
6. Bijuteriile Madonei — de W. M. Masons
7. Mister Smith Telefonează. — de Walter Berg

Fiecare broşură de 48-64 pagini Lei 7

Toată lumea citește

COLECȚIA PODEANU

DE 15 LEI

Cel mai mare succes al editurei Podeanu

Au apărut:

1. Roibul Sălbatic de Zane Grey
2. Omul care s'a jucat cu moartea de Leslie Charteris
3. Atac la miezul nopții de Toma Alexandrescu

Fiecare volum de 224-256 pagini, lei 15

Cele mai bune romane, de cea mai intensă acţiune, care redă viaţa de uluitoare sbuciumare a pionerilor americani le găsiţi în

COLECŢIA CELOR 4 AŞI

Aventuri — Dragoste — Eroism — Senzaţie şi tot ceeace nervii secolului nostru cer.

Au apărut:

1. Nevada de Zane Grey

(Epuizat. Ediţia II-a sub tipar)

2. Trei Ucigaşi de Ely Colter

3. California de Marie Louise Mable

(sub tipar)

Fiecare volum de 144-160 pagini, lei 20